

МАЙКЪЛ УАЙТ

РАВНОДЕНСТВИЕ

Жестоко убийство. Тристагодишен заговор.
Смъртоносна тайна...

Майкъл Уайт

Равноденствие

На семейството ми: Лиса, Индия, Джордж, Ной и Фин

Благодарности

Много хора ми помогнаха да извървя пътя от идеята за тази книга до нейното издаване. Първо искам да благодаря на моя литературен агент Каръл Блейк, която видя потенциала в първоначалния ръкопис и го извади на бял свят. Искам да изкажа признателността си и на целия колектив на „Блейк Фридман“, най-добрата литературна агенция на света.

Горещи благодарности и на някои от моите прекрасни приятели, които ми даваха полезни съвети относно книгата в нейните многобройни преработки: Тим Алегзандър, Кевин Дейвис, Дейвид Мичи, Карън и Джулиън Джонсън, Джулс Уотсън. Но най-вече искам да отбележа приноса на моята съпруга Лиса, която ми предлагаше идеи, критични забележки и безценни коментари от самото зараждане на идеята за тази книга до нейния краен вариант.

Пролог

ОКСФОРД: 20 МАРТ, 19:36

Докато тя привършваше ранната вечеря у една своя приятелка, той преряза горивопровода на колата ѝ.

След няколко минути я видя как излиза от къщата и се качва в колата. Проследи я безмълвно как след около четвърт миля по черния път отбива и спира.

С изгасени фарове той подкара към нея, после угаси и двигателя и остави колата да се плъзга безшумно по инерция. Спря на петдесетина метра зад закъсалата машина. Чуваше как момичето напразно се опитва да запали пресъхналият двигател.

Слезе от колата и бавно тръгна напред, стараеше се да се придържа към сенките, за да не попадне под светлината на луната.

Зад волана тя беше само смътен силует, очертан на фона на лимоненожълтата лунна светлина, която се стелеше по покрива на колата и озаряваше клоните на дърветата над нея.

Найлоновите му калцуни шумоляха тихо по меката земя. Чуваше собственото си равномерно дишане зад пластмасовия визьор, скриваш лицето му. Ускори крачка.

Тя престана с опитите да запали и се огледа през прозорците, но не го забеляза – той продължаваше да върви към нея, потънал в дълбоките сенки.

После я видя как вдига мобилния си телефон. Още две крачки и беше до вратата. Отвори я и се шмугна вътре, със скалпела напред.

Тя изпищя и изпусна телефона, той се плъзна по скута ѝ и падна на пода. С едно плавно движение той се наведе към нея и вдигна ръка. Тя не можеше да види лицето му, скрито зад плексигласовия визьор.

Тялото ѝ конвулсивно се разтресе и тя зяпна, обезумяла от ужас. Понечи да изпищя, но той мигновено ѝ запуши устата. Сега лицето му беше само на сантиметри от нейното и тя виждаше през визьора огромните му черни зеници.

Усети болката първо като някакво убождане, а после като мощен взрив, който заля гърдите ѝ. Не разбираше какво става, но усети как от нея блика някаква течност и блузата ѝ прогизва. Металното острие сякаш проникваше все по-навътре и всеки момент щеше да прониже мозъка ѝ.

Тя потръпна, сподавен вик замря в гърлото ѝ.

Следващото, което излезе от устата ѝ, беше струя кръв. Червен фонтан обля предното стъкло.

След секунди тя беше мъртва.

Лора Нивън последва своя стар приятел главния библиотекар Джеймс Лайтман до вратата на Бодлеанската библиотека. През изминалите три седмици се виждаха често, тъй като това беше първото ѝ посещение в Оксфорд от четири години. Сега тръгнаха надолу по стълбите, към улицата. Лора целуна Лайтман по бузата, а той я огледа усмихнато. Беше висока и слаба, облечена в тъмночервено сако с широки ревери и избелели сини дънки. Носеше велурени обувки, а русата ѝ коса беше прибрана в небрежен кок.

Главният библиотекар поклати бавно глава в знак на възхищение.

– Радвам се, че отново те видях, скъпа. И моля те, не чакай толкова дълго, преди да ни посетиш пак.

Старческият му глас беше почти шепот.

Лора му се усмихна, загледана в набразденото му от времето благо лице. Лайтман ѝ напомняше остаряваща костенурка, чиято черупка беше Бодлеанската библиотека – мястото, където се съхраняваше най-впечатляващата колекция книги в света. Тя постави ръка на рамото му, после се обърна и продължи надолу по стълбите. Като стигна до улицата, погледна назад, но стареца вече го нямаше.

Лора обичаше този град и усети как стомахът ѝ се свива при мисълта, че скоро ще трябва да го напусне и да се прибере у дома. Оксфорд се беше пропил в кръвта ѝ още когато следваше тук, преди повече от двадесет години. Беше станал част от нея, така както и тя бе частица от него, едно дребно петънце в огромния многопластов гоблен от човешки съдби, който представляваше историята на този град.

Тя пое по Брод Стрийт, мина покрай Шелдънския театър и тръгна да пресича. Но не беше се огледала и в двете посоки и едно младо момиче за малко да я блъсне. Беше облечено в официални академични одежди и караше старо черно колело „Херкулес“. Велосипедистката сви рязко в последния момент, като яростно натискаше тромбата. Усетила странен прилив на адреналин, Лора се загледа след момичето, което продължи пътя си към Сейнт Джайлс. Сякаш видя себе си преди двадесет години – уверена студентка от Оксфорд, която нарочно показва превъзходството си над натрапилите се американски туристи.

Дали пък, помисли си, това не беше просто копнеж по отминалата младост. Но не, тя не обичаше това място само заради личните си спомени, заради своето участие в гоблена. Имаше и нещо друго... какво ли? Какво беше онова, което обичаше? Не можеше да го определи точно: това беше едно от онези загадъчни човешки чувства, които не подлежат на описание, като например честта, алтруизма или романтичността.

Докато следваше тук, Лора често пишеше дълги писма на своите приятели в Илинойс и Южна Каролина, а също и на семейството си в Калифорния, и гордо споделяше какво е научила. Хвалеше се със своето местонахождение, защото чувстваше, че е станала част от този град. За Лора Оксфорд беше град от сънищата, приказно място, което те обсипва с несметни богатства и влива свеж въздух в дробовете ти. Най-просто казано, мислеше си тя, докато пресичаше Сейнт Джайлс на път за ресторанта, където имаше среща в осем и половина, Оксфорд беше място, заради което си заслужава да живееш.

Представата на Филип Бейнбридж за Оксфорд беше коренно различна. Той бе влязъл в града, за да вземе дъщеря си Джо от колежа „Сейнт Джонс“ на улица „Сейнт Джайлс“. Беше дошъл от къщата си в селцето Удсток, което се намираще на петнадесетина мили от старата градска стена, и по време на това пътуване бе видял Оксфорд в най-лошата му светлина. Първо на двупосочното го засече един „Роувър 216“, в който се возеха трима превъзбудени младежи от близкия квартал Блекбърд Лейс – разрастващо се гето само на няколко мили от средновековните кули. После, на един светофар, изтърпя ругатните на шофьор на „Остин Мини Метро“, който го обвини, че го бил засякъл на локалното на влизане в града. Малко по-късно някакъв пияница изскочи ненадейно пред колата му тъкмо когато набираше скорост след поредния светофар – а нямаше още осем и половина.

Но Филип беше свикнал с това. Градът имаше своите недостатъци, но въпреки това той го обичаше и беше влюбен в него още откакто дойде тук да учи „Философия, политика и икономика“ в колежа „Бейлиъл“ през 1980 година. Сега, над четвърт век по-късно, не можеше да си представи да живее другаде по света и заявяваше съвсем сериозно, че ако Оксфорд има средиземноморски климат, ще се казва Абсолютен рай, и той би оставил вечната си душа да живее в него.

И всичко това от човек, който прекарваше по-голямата част от времето си или по-скоро му се налагаше да я прекарва в сблъсък с грозната

страна на този стар град. От години Филип работеше като фотограф на свободна практика, а от известно време си изкарваше прехраната като криминален фотограф към полицейския участък на Темз Вели. Докато изпълняваше служебните си задължения, беше виждал океани от кръв и беше ставал свидетел на непоносима болка. Поради това знаеше, че в своята човешка същност Оксфорд не е по-различен от Саут Сентръл в Лос Анджелис или Ист Енд в Лондон. Продължаваше да обича града, но знаеше, че както навсякъде в човешкия свят, така и тук всичко божествено е опръскано с кръвта и сивото вещество на не един труп. Просто така беше устроен светът, бе разбрал той, независимо дали става въпрос за Венис Бийч, Осмо авеню или някоя главна английска улица.

Паркира на Сейнт Джайлс и изтича до фоайето на Сейнт Джонс, където го чакаше Джо. Изглеждаше невероятно красива, като картина на Артър Ракъм, облечена в избелели дънки и кожено яке на Ралф Лорън. Естествено къдравата ѝ тъмнокестеня-ва коса се спускаше тежко до раменете. Очите ѝ бяха с цвят на въглен, имаше светла кожа, високи скули и плътни устни.

– Извинявай, че закъснях.

– Нали си те познавам, татко – отвърна Джо с усмивка.

Гласът ѝ беше леко дрезгав – глас, който би покорил всеки мъж, успял да устои на външния ѝ вид.

Филип сви рамене и ѝ предложи кавалерски ръката си.

– Добре. Значи сме готови да папкаме с мама?

– Абсолютно – отвърна тя весело.

Тръгнаха по Сейнт Джайлс.

– Е, как е? Липсва ли ти Ню Йорк? – попита Филип.

– Не още.

– Не говориш много за предишния си живот.

– Ами, нямам кой знае какво да кажа. И, татко, „предишен живот“ звучи малко странно. Тук съм само от половин година.

– Това си е цяла вечност.

– Да бе! – възкликна Джо и го зяпна.

– Не е възпитано да вървиш с отворена уста.

Джо поклати глава.

– Не ме разбра. Тук е хубаво. В Гринидж Вилидж беше някак, не знам, клаустрофобично. Апартаментата си го биваше, но беше някак тесен за съвместното съществуване на известна авторка и подрастващата ѝ дъщеря.

– Да, често срещано социално явление, под една или друга форма.

Радвам се, че не ми е на главата. Един от плюсовете да си заклет ерген.

Джо го погледна недоверчиво.

– Така ли мислиш? Но минусите са повече, нали? Както вече съм ти споменавала, поставила съм си за цел, преди да напусна това свято място, да ти намеря някоя святна жена. Някоя, дето ще се грижи за теб.

– Стига де. Мислиш ли, че имам нужда от заглаждане на косъма? – отвърна Филип и се потупа по шкембенцето.

Минаха покрай Квакерския център. Тротоарът беше тесен: отляво имаше метални ограждения, а отдясно беше платното. Десетки велосипеди, заключени за стълбовете, стесняваха улицата още повече. Дрипав уличен жонгльор, явно решил, че мястото е негово, неумело подхвърляше потокали.

– Дайте някоя пара – измънка им, докато минаваха покрай него.

Малко по-нататък, на двадесетина метра, Лора ги чакаше пред ресторант „Браунс“.

Сервитьорката вдигна чиниите и доля вино. Лора лениво разглеждаше менюто с десертите и отпиваше на малки глътки. Масата им беше близо до кухнята и когато персоналът влизаше и излизаше, зърваха за миг обичайния хаос. Откъм сектора за пушачи се носеше мирис на цигарен дим, а приглушените разговори на стотината посетители в заведението създаваха мараня от човешки гласове, която се смесваше с едва доловимата лека джазова музика.

– Ще ни липсваш, Лора – каза Филип, погледна я над ръба на винената чаша, а после стрелна с очи дъщеря им.

Времето на Лора в Оксфорд беше изтекло като миг и на сутринта тя щеше да лети за Ню Йорк. Макар че с нетърпение очакваше да види отново своя удобен и просторен апартамент в Гринидж Вилидж, част от нея я дърпаше назад, искаше да я задържи тук. Оксфорд щеше да ѝ липсва, както и двамата най-важни в живота ѝ хора: Филип и Джо.

– Скоро ще дойда пак – отвърна Лора и затъкна няколко руси кичура зад ухото си. – Поне за да държа под око тази млада дама. – И кимна към Джо.

– Не ми трябва бавачка – отвърна Джо и погледна кисело майка си.

– Е, да прием за приятен полет – каза Филип и вдигна чашата си.

Джо също вдигна чаша – но вече почти беше станала от стола и си гледаше часовника.

– Виж, мамо, много съжалявам, но трябва да тръгвам. Закъснявам

за срещата с Том вече десет минути.

– Няма проблем – отвърна Лора. – Тичай при тоя млад жребец и го поздрави от мен.

Джо целуна Филип по бузата.

– Ще се видим утре сутринта – обърна се отново към Лора с хитра усмивка. – Просто за да се уверя, че не си си забравила билета и паспорта.

Тръгна между масите и като стигна до изхода, махна на родителите си за довиждане. Лора въздъхна и огледа ресторанта; спомняше си колко много пъти беше седяла тук, в „Браунс“. Като студентка това беше едно от любимите ѝ заведения, тук беше и първата ѝ среща с Филип, и пак тук му беше съобщила новината, че е бременна – с Джо. Обичаше този непроменен през годините ресторант – кремавите стени и старите огледала, полирания дъбов под и огромните палми. Всичко ѝ беше така близко и познато, сякаш гледаше назад във времето, където на една съседна маса седеше двадесет години по-младата Лора, а срещу нея се усмихваше гладкото лице на Филип.

– Е, доволна ли си от престоя си тук? Намери ли каквото търсеше?

Лора отпи глътка вино, остави чашата на масата и започна да си играе със столчето ѝ.

– И да, и не – отвърна с въздишка. – По-скоро не, ако трябва да съм честна. Имам чувството, че съм попаднала в задънена улица.

– Тоест?

– Знаеш как е.

– Искаш да кажеш, че е било загуба на време?

– Не, не, съвсем не – подчерта тя. – Просто трябва да поработя по-усилено.

Направи кратка пауза и продължи:

– Всъщност нещата не вървят добре. Мисля, че ще зарежа цялата идея.

Филип се сепна.

– Но нали изглеждаше много обещаващо!

– Да, но ... знаеш как е с писането. Смяташ, че в нещо има хляб, и понякога наистина е така. А друг път се оказва, че не е.

След години неблагоприятен труд като журналист в Ню Йорк, през които беше написала и няколко романа в свободното си време – всеки от тях се полюшна за кратко в морето от неудачна литература и потъна – миналата година тя най-накрая бе успяла да задвижи всички необходими лостове. Романът ѝ „Възвръщане“ бе исторически криминален

трилър, действието се развиваше през седемнадесети век в Ню Амстердам. В „Ню Йорк Таймс“ го нарекоха „зашеметяващ“. После грабна наградата „Бяла роза“ за художествена литература и беше продаден в такъв тираж, че Лора най-сетне можа да си позволи да напусне основната си работа. Медиите веднага се лепнаха за нея и се надпреварваха да я лансират, изтъкваха както привлекателния ѝ външен вид, така и кариерата ѝ на журналистка, утвърдила се в отразяването на най-тежките и грозни престъпления в Ню Йорк. Видяла шанса за успех, Лора веднага се впусна в следващия си проект – роман, чието действие се развиваше през четиринадесети век в Оксфорд, а главният герой – теологът и математик Томас Брадуардин, истинска историческа личност – бе замесен в сложен заговор за убийството на тогавашния крал Едуард II.

– Какво стана с тайнствения монах Брадуардин?

– Още ме интересува. Но за твоє сведение, Филип, той не е бил монах. – Лора се усмихна. – Осъзнах обаче, че няма начин да е бил замесен в заговор срещу краля. Просто не е бил такъв тип. Той е бил дълбоко религиозен човек, най-великият математик на своето време, по-късно дори става архиепископ на Кентърбъри, но не е бил Рамбо. Няма значение, и без това не бях стигнала много далеч с тази идея. Освен това има толкова други истории, които чакат да бъдат разказани; просто трябва да грабнеш някоя и да ѝ вдъхнеш живот. Може някой ден отново да се върна към Брадуардин, не знам – просто за момента проектът е замразен.

– Това звучи повече все едно го казвам аз – отвърна Филип.

– Е, може би съм съдила твърде строго странностите на характера ти през всичките тези години – отбеляза Лора, облегна се в стола и отпи от виното.

Филип се извърна встрани и тя за миг видя лицето му в профил. Поразил я мисълта, че са минали повече от двадесет години от първата им среща. За това време Филип почти не се беше променил. Разбира се, буйните му тъмни къдрици вече бяха леко прошарени, лицето му беше отпуснато, а очите – уморени. Но иначе си беше същият – с уверената усмивка, която го правеше неотразим, когато беше на двадесет и две, и със същите пленителни кафяви очи.

Беше мислила много за него, докато живееше на другия край на света. Нямаше я толкова дълго, че ѝ се струваше почти невъзможно да седят сега тук заедно, в този претъпкан ресторант, докато навън дъждът облива стъклата на прозорците на фона на бледата светлина от уличните лампи.

Като го гледаше сега, разбираше защо се е влюбила в този човек

така страстно, защо му се беше отдала изцяло, както не се беше отдавала на никого нито преди, нито след него. За миг дори не й се вярваше, че си е тръгнала от всичко това.

– Кафе?

Тя го погледна неразбиращо.

– Ехо? Искаш ли кафе?

И размаха ръка пред лицето й.

– О, да ... извинявам се. Безкофеиново.

– Къде се беше отнесла? Във времето на Брадуардин и Плантагенетите ли?

– Нещо такова – излъга тя.

– И какво ще правиш сега? – попита Филип, когато сервитьорът се отдалечи.

– Нямам представа. Все ще измисля нещо. Нарочно му отвърщаше уклончиво и Филип го знаеше. Той тъкмо се канеше да смени темата, когато мобилният му телефон звънна.

– Филип Бейнбридж – каза той. – Да ... да. Говореше необичайно рязко, поне според Лора.

– Да, разбрах. На два-три километра съм от мястото. Ще стигна за... петнайсетина минути. Да? Окей, разбрахме се.

И щракна капачето на телефона.

– Какво е станало?

– Нищо особено. Търсят ме от участъка. Трябва да направя няколко снимки. Не ми казаха повече. Извинявай, но ще трябва да поискаме сметката.

Филип нямаше време първо да остави Лора в дома си, така че я взе със себе си. В старата му кола беше адски студено и Лора чак се зарадва, когато видя сините полицейски светлини отпред. Филип отби от пътя, мина през калния банкет и спря на десетина метра от бялата палатка на мястото на престъплението.

Изгаси двигателя и Лора видя през мръсното предно стъкло как един мъж в бяло защитно облекло с обозначенията на съдебен медик мина покрай колата на път за палатката.

– Лора, трябва да останеш тук. Допускат се само полицейски служители – каза Филип, докато слизаше от колата.

Отиде до багажника и извади огромната си черна кожена чанта с фотографското оборудване. Метна я на рамо и зарови в нея, докато се

върщаше към вратата на колата. После извади цифров „Никон“ и докато нагласяваше обектива, се наведе към прозореча.

– Ще ме изчакаш ли тук? И без това гледката едва ли е приятна.

И преди тя да успее да отговори, вече се отдалечаваше.

Лора поседя в колата минута-две, после любопитството ѝ надделя. Излезе в калта и се отправи към входа на палатката. Никой не я спря – то и нямаше кой. „Само ще надникна“, помисли си.

Отметна покривалото на входа и погледна вътре, но единственото, което успя да види, бяха гърбовете на двама полицаи и съдебния медик, който беше клекнал и слагаше нещо с пинсета в едно пликче. Зад него се виждаше малка червена кола с отворени врати, изцапани с кал.

Лора пусна найлона и крадешком заобиколи палатката. Клекна и надзърна през една пролука. Колата беше само на няколко стъпки от нея и тя ясно виждаше през отворената ѝ странична врата.

На задната седалка бе отпуснат трупът на млада жена. Ръцете и краката бяха разперени, главата отметната, безжизнените ѝ очи бяха вперени в тавана на колата. Беше облечена в семпла блуза и пола, и двете прогизнали от кръв. Кожата ѝ беше изключително бледа, сякаш кръвта ѝ се беше отцедила до капка, и на силната светлина в палатката изглеждаше още по-бяла. Цялата вътрешност на колата беше изцапана с кръв; кремавото табло и стъклата бяха облени в червено.

Жертвата бе съвсем млада, на възрастта на Джо. И много красива: с дълга руса коса, която се спускаше на вълни по гърба на седалката, но сега беше пропита с кръв и беше залепнала по раменете ѝ на кичури. От едното ѝ ухо до другото се виждаше дълбок червен разрез, както и още един, който тръгваше от гърлото и стигаше до пъпа. Гръдният ѝ кош беше отворен и се виждаха ребрата.

Лора се изправи. От отдавна си мислеше, че е видяла достатъчно ужаси, за да претръпне, но изведнъж почувства, че ѝ се повдига и че още миг и ще повърне. Пое дълбоко дъх, преглътна и неприятното усещане попремина. И тъкмо се канеше да хукне обратно към колата, когато чу зад гърба си:

– Добър вечер.

Тя се извърна и видя млад полицай, гледаше я настойчиво. „Сигурно изглеждам ужасно“, помисли си съвсем не на място тя. Ръцете ѝ бяха студени и сигурно бе пребледняла като труп. По челото ѝ бяха избили капки пот.

– Аз... ами...

– Елате с мен, ако обичате – каза полицаят и я хвана за ръката.

Влязоха в палатката и той я поведе към един цивилен полицаи. Лора се вкамени, като видя гледката отблизо.

– Здравейте – каза цивилният и я огледа от главата до петите. – Какво ви води насам в такава ужасна студена вечер?

Лора понечи да отговори, но Филип свали фотоапарата, и тежко въздъхна.

– По дяволите. – После продължи, без да погледне Лора в очите: – Инспектор Мънро, това е моя приятелка, Лора Нивън.

Джон Мънро беше висок, широкоплещест и мускулист – носеше възтесен кафяв костюм и овехтяла жълтеникава вратовръзка. Едва ли беше много над четиридесетте, но бе съвсем плешив, ако се изключеха тъмните останки коса, остригани почти нула номер, от двете страни на главата му. Навремето явно обещаващ спринтьор, в един момент бе спрял да поддържа форма. Имаше голяма глава и дебел къс врат. Най-забележителната му черта, която му придаваше поне някаква физическа привлекателност, бяха очите. Огромни черни очи, които говореха за интелигентност и смелост, но изобщо не наемкваха за снизходителност, да не говорим за чувство за хумор.

– Приятелка значи, господин Бейнбридж. Гласът му беше класически баритон, в момента изпълнен със сарказъм.

– Да. И искам да се извиня. Помолих я да...

– За Бога, Филип – намеси се рязко Лора. – Мога да говоря и сама, не съм дете.

И се обърна към Мънро, който изглеждаше малко изненадан:

– Полицай...

– Главен инспектор.

– Добре, главен инспектор... Мънро? Съжалявам. Филип ме помоли да го чакам в колата, но аз бях...

– Любопитна?

– Да, може и така да се каже...

– Но надявам се, разбирате, госпожо Нивън, че става въпрос за престъпление, при това доста ужасно. Не се допускат...

– Господин главен инспектор, мога да гарантирам за Лора – настоя Филип. – Смятам, че тя е наясно със ситуацията, но...

Прекъсна го гласът на един човек в бели дрехи.

– Инспекторе! Елате да видите.

Мънро се обърна към колата. Филип изгледа сърдито Лора и тъкмо се канеше да каже нещо, когато, за негов ужас, тя тръгна след инспектора.

– Беше в раната – каза съдебният медик. Държеше с палец и показалец изцапана с кръв монета.

Мънро я взе и я вдигна към светлината. Лора успя да я огледа, преди Мънро да я скастри и тя да отстъпи крачка назад. Беше с размерите на 25 цента и с изображение на пет жени, които държаха над главите си някаква купа.

– Прилича ми на чисто злато – каза съдебният медик. – Но ще трябва да го потвърдим в лабораторията.

Мънро внимателно пусна монетата в едно пликче, после хвърли поглед на Лора и каза сърдито на Филип:

– Господин Бейнбридж. – Прокара пръст под яката на ризата си. – Ако сте свършили тук, моля бъдете така добър да съпроводите приятелката си до колата и да я откарате вкъщи.

– Приятна вечер и на вас, господин главен инспектор – отвърна Лора студено, докато Мънро им обръщаше гръб. – Радвам се, че се запознахме.

– Защо се навря вътре, по дяволите? – избухна Филип.

Лора не си спомняше да го е виждала толкова ядосан.

– Това е моята работа, Лора. Подобни изпълнения могат да ми костват мястото.

– За бога, Филип, успокой се. Просто надникнах в палатката. Онова младо ченге влоши нещата, като ме вкара вътре.

Филип се извърна за миг към нея, после отново насочи гневния си поглед към пътя.

– Знаеш ли, понякога...

– Какво? – попита тя.

– На местопрестъпление не се допускат цивилни лица, освен ако полицията не е разрешила. И ти прекрасно го знаеш, Лора.

– Прав си. Съжалявам. Щях да се извиня, ако ми бяха дали възможност.

– Имаш късмет, че Мънро беше твърде зает.

Настъпи кратка тишина.

– Е, какво ти е мнението? – попита тя накрая.

– Знаеш, че не мога да го обсъждам.

– Стига, Филип, не се дръж така. На мен можеш да кажеш всичко.

Той гледаше право напред и Лора ясно усещаше напрежението му.

– Така значи, а? Не искаш да разговаряш с мен, защото наруших правилата.

Той продължаваше да не я удостоява с отговор.

– Типично – отсече тя.

Филип рязко наби спирачки, отби и спря колата на банкета. Извърна се към Лора.

– Виж, Лора... – започна той, не успяваше да скрие гнева в гласа си. – Колкото и да те обичам, трябва да ти призная, че понякога си невяроятно досадна и арогантна кучка.

Тя не оспори твърдението му.

– Сега ме чуй, поне веднъж – продължи той и леко повиши глас. – Това тук е моят живот. Ти утре ще си хванеш самолета за Ню Йорк и ще се върнеш при книгите си и малкия си уютен свят. А аз работя с тези хора по няколко дни в седмицата. Така си изкарвам хляба. Но знаеш ли, проявата на уважение никога не е била между силните ти черти.

– Моля? – тросна се Лора.

– Винаги си правила, каквото ти скимне. Идваш и си отиваш, когато пожелаеш.

И млъкна, изведнъж съжалил, че е казал толкова много – много добре съзнаваше, че част от гнева му няма нищо общо с постъпката на Лора тази вечер, но че има много общо с миналото. Настъпи продължителна тишина.

– Не си справедлив – каза накрая Лора. – Според думите ти излиза, че всичко е еднопосочно. Ако имаш предвид Джо и споразумението, което постигнахме, ти беше точно толкова част от това решение, колкото и аз.

– Нима? – отвърна Филип вече малко по-спокойно. – Бях ли наистина? Щеше ли да останеш с нея в Англия, ако те бях помолил? Не мисля.

Лора не знаеше какво да отговори. Тогава бяха деца, това е. Тя беше израснала в разбито семейство, с разведени родители. Майка ѝ беше второстепенна актриса и по това време тъкмо бе излязла от клиниката и се възстановяваше в една комуна в Сан Луи Обисбо, а баща ѝ беше известен адвокат в Лос Анджелис. Лора беше спечелила стипендия към Оксфордския университет да учи история на изкуството в колежа „Модлин“. Беше амбициозна, целеше се високо. И тогава забременя: гадеше ѝ се сутрин точно преди държавните изпити. Докато другите пиеха шампанско направо от бутилката след последния изпит, тя се върна в стаята си, за да се наплаче и да повърне за пореден път. Родителите ѝ бяха дошли за дипломирането и тя успя да каже на майка си. Джейн Нивън прие новината стоически и не се опита да повлияе на дъщеря си по никакъв начин: беше се борила със собствените си демони години наред,

така че една бременна дъщеря на двадесет и една не беше кой знае какво. Сега Лора си задаваше въпроса дали нямаше да е по-добре, ако тогава някой ѝ беше повлиял при вземане на решението.

Когато научи новината, Филип се опита да се държи зряло, но той също беше още дете. Беше се дипломирал предната година, живееше на квартира и се опитваше да свърже двата края, като снимаше сватби и кръщенета, мечтаеше за своя собствена изложба, която в действителност щеше да стане реалност след повече от десетилетие. Нямаше пари, не беше готов за трудностите на живота и нямаше представа как да се справя с тях. След раждането Лора се замисли над варианта да остане в Англия и да си намери някаква работа. Може би с Филип щяха да се справят някак си, да съумеят да изградят общо бъдеще, но нещо ѝ подсказваше, че този план е обречен на провал. И преди Джо да навърши шест месеца, Лора вече беше решила да се върне с нея в Америка.

Двамата с Филип останаха приятели обаче и той идваше в Щатите при всеки удобен случай. Когато Лора започна работа към „Ню Йорк Поуст“ и парите вече не бяха чак такъв проблем, тя също успя да направи няколко пътувания до Англия с Джо. Три години по-късно се омъжи. Съпругът ѝ, Род Нюкъм, беше находчив и амбициозен документалист и двамата имаха велики планове да работят заедно върху криминален сериал по истински случаи. Род беше добър баща на Джо, която го обожаваше, и за известно време тримата се радваха на безоблачно семейно щастие. И тогава, през 1994, Род замина за Руанда и го върнаха в ковчег. По това време Джо беше на седем години и не можеше да разбере какво се е случило с втория ѝ баща и как така всичко, което е останало от него, е един образ на видеокасета.

Смъртта на Род съвпадна с повратен момент в живота на Лора. Тя току-що беше започнала работа като криминален репортер и все още не знаеше как да се справя с ужаса и агонията, които ѝ се налагаше да гледа всеки ден. И когато я изпратиха да отрази един случай, при който проститутка беше отхапала члена на свой клиент, след което се застреляла в главата, не издържа и мина на антидепресанти и ежеседмични посещения при психотерапевт.

Постепенно тази фаза отмина и Лора се научи да се дистанцира от грозната реалност на професията си. Много пъти обаче съжаляваше за взетите решения и направения избор и всеки път, когато се виждаше с Филип, осъзнаваше как нещата е можело да тръгнат в друга посока, колко много го обича всъщност и как животът ѝ би могъл да е съвсем различен. В същото време обаче осъзнаваше и факта, че животът на

дватама се движат в различни посоки и че с всяка година става все по-трудно дори да се мисли за вариант, в който те тримата – тя, Джо и Филип – да бъдат заедно.

За миг това, което беше казала и направила тази вечер, изглеждаше странно симптоматично. Чувстваше се преизпълнена от тъга и й идеше да се разплаче. Нямахме отговор на въпроса на Филип. Не знаеше дали би постъпила другояче.

Пое дълбоко дъх и каза:

– Извинявай, Филип. Държам се неразумно.

Филип я гледа няколко секунди. Тя не бе могла да отговори на въпроса му, но това беше разбираемо. И той нямаше много от отговорите. Подозираше, че понякога Лора съжالياва за развоя на събитията. Той със сигурност съжالياваше, дори повече, отколкото смееше да признае дори пред себе си. А когато си позволяваше да разсъждава по темата, един настоятелен вътрешен глас му казваше, че вече е много късно нещата да се променят и че времето не може да се върне.

Той неочаквано се усмихна.

– Сигурен съм, че Мънро ще го преживее. Той е добро ченге, просто се приема много на сериозно.

Докато той включваше на скорост, за да излезе на пътя, Лора се наведе към него и го целуна по бузата.

– Е, ще ми кажеш ли какво знаеш?

Филип въздъхна тежко, но в гласа му вече нямаше и следа от гняв.

– Господи, Лора... Никога не се отказваш, нали?

– Не – отвърна тя с усмивка. – Обикновено не.

– Да ти кажа честно, не знам много повече от теб. Младо момиче, на двадесет, прибирала се след вечеря у приятелка. Убита е между седем и осем и половина тази вечер. Открил я някакъв човек, който си разхождал кучето. Най-близката къща е на неколкостотин метра. Никой не е чул нито видял нещо.

– Но раните й... – започна Лора. – Прекарах почти петнадесет години като криминален репортер, но не съм виждала подобно нещо.

– Да, много неприятна гледка.

– Свикнала съм с това, което наричаш „неприятна гледка“: протитутки с отрязани езици, пръснати мозъци и тем подобни. Но на това момиче му е извадено сърцето, за бога! Отстранено хирургически, внимателно.

– Знаем, нали я снимах.

– Въобще не ми прилича на обикновено убийство, Филип. По-

скоро... не знам... на ритуално може би.

– Да, може би – отвърна Филип, без да отмества поглед от пътя. – Не съм ченге.

– А и тази монета... Какво ли означава?

– Какъв е този внезапен интерес? – раздражено попита Филип.

– Знам ли. Може би дълбоко в душата си все още съм криминален репортер.

Вятърът блъскаше прозорците на стаята и Лора ту се унасяше, ту се пробуждаше в един неспокоен сън, който винаги я спохождаше в нощи като тази: дори не толкова сън, а по-скоро изкривен спомен.

Започваше с това как лети над Лос Анджелис. Беше нощ и тя отиваше да посети родителите си в Калифорния, малко след като се беше върнала в Ню Йорк. Бяха вече над предградията, а пилотът още не беше съобщил, че самолетът започва да се приземява. След десет минути бяха над града и самолетът се спускаше бавно на север, летеше успоредно на брега. Светлините на града й напомняха на галактика, на някой от невероятните образи от телескопа Хъбъл. Всяка кола беше звезда, а всяка къща – миниатюрна слънчева система, слънчева система от светлини. Поради замърсения въздух всички блещукаха и потрепваха.

Лора беше летяла по този маршрут и преди, разбира се, но никога нощем. Гледката беше възхитителна. И тогава го видя. Беше се загледала в светлините, в тази демонстрация на човешка дързост, в това откровено предизвикателство на човека към боговете. Виеше се нагоре със своите милиони автомобили. Но от хиляда метра височина въобще не приличаше на шосе. Тя не виждаше нито разделителната ограда, нито настилката, нито мантинелата, само една тъмна ивица между светлините. А белезникавите точки – дали можеше да са коли? Сега те нямаха купета, бяха просто самостоятелни фарове, които се движеха по своя воля, само светлини. И тогава й се изясни цялата гледка, видя голямата картина, всичките тези светлини, които се движеха залепени една след друга по шестте ленти във всяка посока, точица след точица, точица след точица, в ритъма на едно общо движение. Само допреди миг бяха метални кутийки, в които някой Стан или Джим, или Табита се прибираше къщи при малкия Джими, Дороти и Долорес: бяха просто светлини, бяха човешки балончета, пашкули, изпълнени с музика от радиото. Бяха, поне в нейното съзнание, вързопчета мисли, пакетчета копнежи, желания и спомени, тревоги и слабости. Но после този миг отмина и

сега точиците се бяха превърнали в нещо друго. Магистралата беше кръвоносен съд, а светлинките – кръвните клетки. Стоповете бяха червените кръвни телца, а фаровете – белите. И се движеха по артерията на едно потънало в мрака тяло, което със сигурност лежеше някъде там долу, но не се виждаше от ярката светлина.

Изведнъж се събуди и седна в леглото. Примижа към часовника. Беше 5:32 сутринта. Навън бушуваше силен вятър. Спомни си, че когато се върнаха снощи, Джо още я нямаше, а беше малко преди полунощ. Не я беше чула да се прибира.

Събуди се напълно и спомените за бледото тяло на момичето в колата нахлуха в съзнанието ѝ. Вътрешността на колата беше цялата в кръв и човешка гнус. Това не беше нищо ново за нея, но после си спомни отворения гръден кош на момичето – гледката, която беше видяла, когато стоеше зад Мънро. Ребрата изглеждаха прерязани със специален инструмент, може би хирургически скалпел. Разрезът беше прецизен, без никакви излишни движения. Спомни си и прерязаните вени и артерии към сърцето. Те също бяха работа на експерт.

Легна и отпусна глава на възглавницата. Надяваше се да поспи още малко. Опита да освободи мислите си от образа на мъртвото момиче и да се съсредоточи върху собствения си живот. Багажът ѝ беше готов, куфарите ѝ стояха до леглото. Тръгваше за летището в десет сутринта. До утре вечер щеше да си е в апартамента в Гринидж Вилидж, да полее ожаднелите цветя и да намери свежи идеи за новата си книга. Господи, новата книга! Там беше в задънена улица. От тази мисъл ѝ стана още по-трудно да заспи.

Опита се да си преговори сюжета, който беше наумила, да се потопи в този измислен свят. Когато имаше проблеми със съня, често прибегваше до този трик и той обикновено вършеше работа, но сега като че ли нищо не можеше да я откъсне от настоящия момент.

Мислите ѝ отново се върнаха към снощния случай... Спомни си как Мънро взе монетата и я вдигна. Тя проблясваше на силната светлина, освен на местата, където беше зацапана с кръв. Лора не беше виждала такава монета. Изглеждаше изключително стара. А металът определено приличаше на злато, старо злато. Защо някой ще оставя нещо толкова ценно? Сигурно струваше цяло състояние. Да не говорим за факта, че беше и улика.

Филип беше прав, че ѝ се ядоса толкова много, но тя беше сигурна, че имаше и нещо друго. Едва ли беше случайно, че той избухна така яростно точно в нощта преди нейното заминаване. У него се беше

надигнало старото недоволство. Той смяташе, че тя го е изоставила, когато замина преди толкова години, макар и двамата да знаеха, а сега вече със сигурност, че нямаха бъдеще заедно. Изминалите три седмици бяха прекрасни и тя си признаваше, че от време на време се бе отдавала на фантазията, в която те тримата бяха истинско семейство, тя живееше в тази стара къща от седемнадесети век в селце близо до Оксфорд, а Джо бе израснала и с двамата си родители. Беше много приятно.

Така се беше унесла в тези мисли, че отначало не чу телефона, който иззвъня във вестибюла на долния етаж. Чу как вратата на стаята на Филип се отваря, после и тежките му стъпки по коридора, а след това и по стръмната вита стълба надолу. Чу го, че говори по телефона, но не можеше да различи какво казва. После долови звука от оставената слушалка и стъпките му нагоре. Този път се движеше бързо. След секунди чу настойчиво почукване на вратата, а после видя преbledнялото лице на Филип.

– Джо – каза той. – Катастрофирала е. Откарали са я в „Джон Радклиф“.

Предишната нощ Исак Нютон беше твърде уморен дори да си разопакова багажа. Слугата му, Елиъс Периуинкъл, беше изтътрил тежкия куфар, пълен с новите покупки, през двора на Тринити Колидж и нагоре по витите каменни стълби до помещенията, в които Исак Нютон живееше със своя най-стар съратник Джон Уикинс.

След като даде на слугата един фартинг, за да се освободи от услугите му, и промърмори нещо като благодарност, Нютон едва събра сили да пренесе куфара до лабораторията, която се намиреше до спалнята му, да си събуе ботушите и да метне изцапаното си с кал палто на един стол, преди да се тръшне на леглото и да потъне в дълбок сън.

Събуди се малко преди седем – първите лъчи на слабото зимно слънце се прокрадваха през прозорците на стаята му. След няколко минути се появи и Периуинкъл с оловен съд с топла вода и чиста ленена кърпа. Нютон изми лицето си. Водата беше като балсам за пресъхналата му кожа. Погледна се в огледалото, подпряно на перваза на прозореца, и реши, че е жалка гледка: един човек, за когото здравословният, спокоен сън беше отдавна забравено преживяване.

Останал сам, след като слугата изнесе съда с помътнялата вода, Нютон си смени ризата, obu ботушите и извади от джоба си ключа за лабораторията. Пътном взе посребрената чиния и чашата, оставени от

слугата. В чинията имаше ябълка и парче хляб, а в чашата – прясна вода.

Лабораторията не беше много голяма: макар Нютон да заемаше поста на Лукасов професор по математика към Кембриджкия университет от двадесет години, администрацията на колежа не беше много щедра към него. Но и това му стигаше. Той запали факлите от двете страни на вратата – те хвърлиха мъждива светлина в мрачното помещение без прозорци – и заключи вратата. Уикинс бе заминал да посети семейството си в Манчестър, но той не искаше да рискува някой да влезе ненадейно или пък да трябва да търпи натрапници в тази своя светая светих.

Отиде до камината, натрупа малко дърва, взе едната факла и ги запали. Скоро огънят гореше буйно и осветяваше стаята достатъчно, та Нютон да може да вижда през тежката мараня от химически изпарения, която постоянно изпълваше помещението.

Стените бяха опасани от лавици с книги. Библиотеката на Нютон съдържаше над триста тома, които, почти без изключение, бяха по въпросите на алхимията и херметизма. Беше използвал парите, които печелеше годишно от фамилното имение в Улсторп, графство Линкълн, както и по-голямата част от професорската си заплата, за да се сдобие с тази колекция, може би най-добрата в целия християнски свят. Тук можеха да се намерят трактатът на Джордано Бруно „Пир върху пепел“, преводи на еретичните трудове на Галилей, забранени от Ватикана, копия на Изумрудения скрижал, Розенкройцерските манифести, творбата на Михаел Майер „Septimana Philosophica“, както и произведения на Раймонд Лулий, Робърт Флът и Якоб Бьоме.

Не всички лавици обаче бяха заети с книгите на Нютон. Имаше и други, запълнени с купища хартии – неговите записки от проведените експерименти. Те се бяха изсипали върху масата, поставена в единия край на помещението. Около една трета от лавиците беше заета от шишета и стъкленици. Всеки съд беше запушен и надписан. В единия ъгъл на стаята се намираще апаратурата за дестилация – сложна конструкция от стъкло, а в другия – телескоп, поставен на стойка. В огромната каменна камина висеше метален котел, закачен на две скоби, забити в стената.

Ако външен човек влезеше в тази стая, смесицата от миризми би му се сторила доста натрапчива дори за обонятелните стандарти на седемнадесети век. Но за Нютон тя беше неговият ежедневен въздух и той дори не я усещаше, а ако случайно доловеше някоя непозната миризма, просто не ѝ обръщаше внимание.

В помещението беше адски студено, но скоро буйният огън щеше да го превърне в истинска сауна. Преди години Нютон беше платил на двама майстори да избият специални вентилационни отвори на външната стена на лабораторията и тази дребна реконструкция неведнъж го беше спасявала от задушаване. Той отиде до масата, разчисти малко място и остави чинията и чашата, след което се обърна и клекна до куфара, който снощи беше оставил на пода наред саята.

Докато отключваше ключалката, се замисли за последното си пътуване до Лондон в търсене на липсващото парче от мозайката, което беше сигурен, че е там. Вече почти четвърт век не преставаше упорито да търси изконното познание, съкровената тайна на съществуването, така наречената *prisca sapientia*. Науката беше първата му любов и той я беше изцедил докрай. Неговият труд „*Principia Mathematica*“ беше излязъл преди две години и го беше направил звезда в академичния свят; но той през цялото време ясно съзнаваше, че вселената е нещо повече от болтове и гайки, нещо повече от механичната конструкция, която беше наблюдавал и описал в своя така възхваляван труд.

През 1661 година, почти веднага след пристигането си тук, в Кембриджкия университет, той беше привлечен в света на алхимията и окултизма. Неговият наставник и предшественик на поста Лукасов професор, Исак Бароу, беше запалил първата искра, която впоследствие се разгоря в буен огън, подклаждан от писанията на великите адепти от миналото, хора като Корнелий Агрипа, Елиас Ашмол, Джон Дий и Джордано Бруно. Техните търсения бяха наречени „Великата творба“ или *Magnum Opus*, и в продължение на много години тези гении на окултизма бяха провеждали сложни експерименти в своите задимени лаборатории. Бяха отдали живота си на дерзанията да намерят Философския камък, онази легендарна субстанция, посредством която алхимикът ще може да превръща всеки основен метал в злато, магичната връзка между физичния и метафизичния свят, която ще позволи на адепта да сътвори *elixir vitae* (елексир на живота) и да открие вечната младост.

Подобно на всички алхимици преди него, в търсенията си Нютон следваше библията за херметичния експериментатор, а именно – доктрината на Изумрудения скрижал. На младини Бароу го беше посветил в тайната на съществуването на този забележителен текст и му беше обяснил, че той е наръчникът на всички алхимици. Според Бароу този текст бил създаден по времето на Древните – време, когато хората знаели много повече за устройството на вселената, отколкото всички учени и

философи от следващите епохи, взети заедно. Древните описали същността на това свое познание в документа, познат като Изумрудения скрижал. Никой не знаеше къде е сега оригиналният скрижал. Той беше изчезнал от очите на смъртните, но преводи на текста се предаваха сред алхимиците от поколение на поколение и всеки от тях беше следвал инструкциите, за които се вярваше, че са абсолютната истина, описана от Древните. Скрижалът им показваше пътя към Философския камък, ръководеше ги в подготовката както на собствените им души, така и на небожествената физическа материя, с която боравеха. Според Нютон не Древните бяха виновни за това, че досега никой алхимик не беше успял да сбъдне мечтата си. Нито, разбира се, беше някаква грешка в природата; просто досега никой алхимик или философ не беше пречистил душата си достатъчно добре и не се беше посветил на търсенето на истината с необходимата за това целенасоченост и себеотдаденост.

За разлика от повечето алхимици, като се започне със самия Хермес Трисмегист и се стигне до тесния кръг на собствените му съмишленици, Нютон нямаше никакво желание да прави злато единствено заради неговата стойност. Той не се интересуваеше от несметните богатства. За него златото в края на процеса беше чистото познание, онова на боговете, и той знаеше, че няма да се спре пред нищо, за да го открие. Това беше целта на неговото съществуване. През дългите години, които беше прекарал до топилнята в изучаване на микрокосмоса и в сравняването му с макрокосмоса, който виждаше през телескопа, Нютон беше установил множество връзки между двата свята и беше извисил идеята за холизъм като новото кредо на мисълта. По това време дори започна да вярва, че той самият е полубог, но е поставен тук, на земята, с еднаединствена цел – да намери Философския камък и да разпространи Истината. Господ, смяташе той, беше избрал именно него, беше го определил като уникален и го беше надарил с най-великия интелект сред съвременниците му, за да може той, Исак Нютон, Лукасовият професор по математика в Кембриджкия университет, да осъществи волята на своя Отец и да разкрие на останалото човечество истинския смисъл на съществуването, тайните на природата и устройството на вселената.

Нютон вдигна капака и пантите на куфара изскърцаха. Вътре имаше внимателно опаковани стъкленици, увити във вълна, за да не се потрошат по неравния път от Лондон. Имаше и буркани с химикали. В един бяха поставени тънки цилиндри от сив метал, потопени в жълтеникаво масло. До него се намираше туба с черен прах, а до нея друга туба с тъмночервен талк. Сложен на една страна и увит плътно във вълнен

плат, лежеше огромен пясъчен часовник.

Една трета от куфара беше заета с плътно подредени книги с кожена подвързия. Нютон взе най-горната и погледна заглавието ѝ. „Слава и изповед на братството на Розовия кръст“ от Томас Воган, прочете на глас и внимателно я сложи на пода до куфара. Заглавието на следващата книга беше изписано със златни релефни букви върху корицата: „Скептичният химик“, а името на автора, Робърт Бойл, с големи букви под заглавието. Нютон прелисти няколко страници от книгата, след което я постави върху първата. После почна да вади останалите книги и да ги оставя на масата до стената вдясно от камината, преди да ги постави по лавиците. Когато вдигна един изключително красив том, подвързан със зелена кожа и озаглавен „Същността на алхимията – Дванадесетте врати, водещи към откриването на Философския камък“ от Джордж Рипли, изпод задната корица изпадна късче пергамент.

Той отиде по-близо до камината и се взря, за да разчете ситните знаци. Беше на арамейски, древен семитски език, който той познаваше. Като превеждаше наум, Нютон зашепна:

О, търсеций, търсеций истината, дерзай. Защото, макар да падаме на колене пред скрижала зелен, има още една, дори по-дълбока Истина. Приятели мои, аз съм я виждал само като насън, но боговете твърдят, че я има. Както полята са зелени, така кръвта на Бог е червена, червена като рубина. И както скрижалът си има форма, така рубинът е сфера; наистина, виждал съм я само като насън. И ако скрижалът притежава сила, тази на рубиновата сфера е милион пъти по-голяма. Великият скрижал показва пътя, сферата отваря вратите към света. Ако душата ти е чиста, търси сферата, и като я намериш, ще притежаваш мъдростта на Древните. Търси сферата под земята, обвита е в камък, над нея лежи велико познание, под нея – земята. Дж.Р.

Под този текст имаше нарисувана сфера, по която, от полюс до полюс, се виеше гъста спирала от миниатюрни буквички. В долния край на страницата Нютон видя поредица от букви, цифри и алхимични символи, за които знаеше, че са кодирани окултни инструкции. И накрая, в долния десен ъгъл, имаше дребна илюстрация – сложна плетеница от пресичащи се линии, нещо като лабиринт.

Нютон не вярваше на очите си. Ако това наистина беше написано от Рипли (а той бе виждал почерка му и този съвпаднаше), този документ беше безценна находка. За него, както и за всички алхимици, Изумруденият скрижал беше най-важният пътеводител в диренето на

Философския камък. Но по думите на Рипли имаше и още нещо: тази рубинова сфера беше неизмеримо по-значима. Може би, заключи Ню-тон, като се върна на масата под лавиците, тук се криеше обяснението защо тайните на абсолютното познание му се изплъзваха толкова дълго. Навярно подсъзнателно беше изпълнявал божията воля, като бе взел тази книга от книжарницата на Уилям Купър в Литъл Бритън, близо до катедралата „Сейнт Пол“, където беше прекарал по-голямата част от следобед в деня, преди да тръгне обратно за Кембридж. И ако действително такава беше божията воля, той не можеше да се провали. Знаеше, че Бог ще го води в този нов етап от пътуването. И накрая неминуемо щеше да стигне до Истината.

По-късно Филип почти не си спомняше как стигнаха до болницата. Но умът му работеше трескаво, превъзбуден от тревога и разкъсан от лоши спомени.

Бяха минали повече от двадесет години, откакто баща му почина в автомобилна катастрофа, но за него това беше най-разтърсващото преживяване, което промени изцяло развитието на живота му. Тогава беше на двадесет и две, а две седмици по-рано му бяха съобщили, че е един от отличниците на випуска. В деня на дипломирането – тъкмо закусваше със съквартирантите си в разнебитената къща, в която живееха, до Каули Роуд – телефонът иззвъня. Беше чичо му Грег. Колата на баща му се беше блъснала в един тир, който влязъл в насрещното движение. При челния удар Морис загина на място.

Филип винаги беше мислил, че не обича баща си истински и че няма да чувства липсата му, когато умре. Имаше твърде много лоши спомени от него. Не можеше да забрави какъв грубиян беше той, как съсипе живота на майка му, а когато тя най-послед го напусна, как се затвори в себе си и почти не разговаряше със сина си.

Филип всячески се беше старал да угоди на баща си. Преди да постъпи в университета, усилено се занимаваше с фотография и имаше награди, дори беше продал няколко снимки.

Но баща му вечно омаловажаваше тази част от живота му с твърдението, че от фотография няма да забогатее. Затова Филип прибра фотоапарата и замина за Оксфорд да учи философия, политика и икономика – загърби копнежите и амбициите си, за да поеме по пътя, който баща му беше предначертал за него.

И докато стоеше до отворения ковчег на баща си в ритуалната зала

в деня на погребението, единственото, за което можеше да мисли, беше иронията на ситуацията. Цял живот беше търсил одобрението на този човек; а сега, в деня на неговия най-голям триумф, негодникът да вземе да се убие. Сякаш, мислеше си Филип съвсем нерационално, баща му го беше направил нарочно, за да му се подиграе.

Но по-късно, когато вече беше в състояние да разсъждава трезво, Филип започна да разбира, че имаше нещо повече от тази първична емоционална присъда. Баща му беше грубиян, но беше също и човек, който имаше маниакалната нужда от лично пространство. Страдаше от параноята, че светът си е поставил за цел да се бърка в личния му живот. Докато гледаше тленните останки на това човешко същество, Филип не можеше да се отърси от мисълта, че пред очите му лежи човек, който приживе не вярваше на никого, който пускаше кореспонденцията си на шредер, преди да я хвърли в кошчето, и който всяка вечер заключваше три пъти външната врата. А ето го сега, изложен на показ, лишен от цялото си достойнство.

Именно това убеди Филип, че трябва да започне наново. Цял живот беше робувал на баща си, но дълбоко в сърцето си знаеше, че по характер е много по-близък с майка си. Джоан Бейнбридж, навремето Джоан Ганмора, една от най-преуспелите художнички на Карибите. Баща ѝ, негр, изчезнал, когато била съвсем малка, и майка ѝ, Елизабет, шотландка, я отгледала сама и от най-ранно детство я насърчавала да рисува. Тя се запознала с баща му, когато неговият шеф го поканил на първата ѝ изложба в Ню Йорк през 1957 година. И до ден днешен Филип не можеше да си отговори на въпроса какво беше видяла майка му в баща му. Той беше бизнесмен, който нямаше никакъв усет нито към изкуството, нито към каквато и да било друга проява на човешката култура. Беше прекарал целия си живот в цифри и сметки, докато Джоан бе пълната му противоположност – човек със свободен дух, който въобще не се интересуваше от пари, всъщност дори и от слава.

Филип поддържаше връзка с майка си и от време на време ходеше при нея във Венеция, където тя живееше от двадесет и пет години с втория си съпруг, оперен певец. Не се оставяше обаче да бъде въвличен в света на Джоан, макар да го намираще за изключително примамлив. Със смъртта на Морис в съзнанието му изведнъж се отключиха множество врати. В рамките на няколко месеца, след като си взе дипломата, той захвърли всички планове, които му беше предначертал баща му, обърна гръб на работата в престижна фирма и обещаната шестцифрена заплата и отново взе фотоапарата – и си обеща да посвети целия си живот на

фотографията.

Но промените не спряха дотук. Досега Филип никога не беше проявявал и най-малък интерес към въпросите на паранормалното, но до края на годината се беше запалил от идеята за аурата и Кирилиановата фотография. Прочете всички книги по темата, до които успя да се добере, и посещаваше семинари и курсове. После обаче, след като прекара две години потопен в този свят, изведнъж се отказа от тези занимания. Никога не се беше замислял съзнателно защо захвърли всичко това, за да се отдаде на снимането на местопрестъпления и трупове. В неговите очи това беше просто начин да си изкарва прехраната, докато в същото време продължаваше да се занимава с творческа фотография, правеше изложби и мечтаеше за световно признание. Близките му разбираха подбудите му, но предпочитаха да не изразяват гласно мнението си. Бяха осъзнали, че като снима трупове, Филип сякаш се опитва да открие нещо, което не е успял да види в тялото на мъртвия си баща. Някакво подобие на душа.

Докато приближаваха болницата, отново заваля и този факт извади Филип от спомените му и го накара да се съсредоточи върху настоящия тежък момент. Паркираха на първото свободно място и се втурнаха към ярко осветеното фоайе, без изобщо да забележат разкошното червено зарево на изгрева точно пред тях.

По телефона се беше обадила една от приятелките на Джо, Саманта – била в колата заедно с нея и приятеля ѝ Том. Самата тя се беше отървала само с няколко охлузвания, но нямаше представа в какво състояние са другите двама. Срещнаха се с нея на регистратурата: тя тъкмо разговаряше с някакъв млад лекар, който ги поведе по един дълъг коридор до малка стая с четири легла. Джо беше в крайното, отделена от останалите със завеса.

Лора и Филип с облекчение забелязаха, че е седнала. Над дясното ѝ око имаше дълбок прорез, а ръката ѝ беше бинтована до лакътя.

– Получила е сътресение – каза лекарят, докато преглеждаше картон на Джо. – Но на скенера всичко е чисто. Позашихме я малко, ще се оправя.

Лора нежно прегърна дъщеря си, а Джо се усмихна на Филип, който стоеше до леглото.

– Господи, Джо – каза Лора. – Помислих, че...

– Не, мамо, жива съм – прошепна Джо и я погали по бузата.

– А Том? Добре ли е? – попита Филип и се обърна към доктора.

– И той е извадил голям късмет. Няколко пукнати ребра, два

счупени пръста и много синини и ожулвания. Тъкмо го оправят.

– Какво стана, Джо? Том не беше пил, нали?

– Не, майко, не беше. Той не пие – отвърна Джо и хвърли на майка си раздражен поглед. – Всъщност аз карах.

Лора се изненада за миг, после унило се усмихна на дъщеря си и стисна ръката ѝ.

– Карахме по Сейнт Алдейтс на път за Карфакс и една кола ни излезе странично. Опитях да избегна удара и сигурно съм свила твърде рязко, беше мокро и колата поднесе. Ударихме се в една улична лампа.

– Извадили сте късмет – каза Филип с въздишка и седна от другата страна на леглото, срещу Лора.

– Мамо, не трябваше ли вече да си на път за летището?

Лора я погледна така, сякаш си спомни нещо забравено от години. Разтърка уморените си очи и каза:

– Този план май пропадна. Не мога да напусна Англия, докато не се възстановиш.

Джо понечи да възрази, но я прекъсна мобилният телефон на Филип.

Той бързо погледна към лекаря.

– Извинете. Трябваше да го изключа. Само секунда.

Отиде до прозореца и заговори тихо по телефона. Лекарят, изглежда, се подразни, защото сви устни и каза на Джо:

– Можеш да си тръгнеш веднага щом се почувстваш достатъчно добре.

– Ами Том?

– Мисля, че ще се наложи да остане тук няколко часа. Трябва да му направим още някои изследвания, но може да го видиш, ако искаш.

И тръгна към вратата, като даде знак на Филип да привършва. Филип кимна притеснено, приключи разговора, върна се до леглото и каза:

– Налага се да тръгвам. Има още едно убийство.

Мястото на убийството беше на малко повече от два километра от болницата, но трафикът към Оксфорд по М40 през Хедингтън започваше да се усилва и на Филип му бяха нужни почти двадесет минути, за да стигне там.

Лора остана в болницата с Джо, което за него беше добре дошло: нямаше настроение за още едно изпълнение с Мърро като снощното. Все още не се беше отърсил от шока заради дъщеря си, но знаеше, че

трябва да се съсредоточи върху предстоящата му задача. Паркира на място само за живущи в дъното на Кейв Стрийт, близо до реката, сложи полицейската си карта на таблото, взе чантата от багажника и тръгна към пътеката, която вървеше успоредно на един приток на река Чаруел.

Пътят към реката беше хлъзгав и Филип заслиза бавно. Отново ръмеше и той виждаше пред себе си мътната сива река. На десетина метра бяха застанали четирима кални и мръсни мъже – двама униформени полицаи, Мънро, който беше с гръб към пътеката, и един сержант, който държеше чадър над главата на главния инспектор. Малко по-нататък двама от Отдела за криминални разследвания отиваха към една къща, която се простираше и над водата като наколно жилище. Дъждът се усили и Филип се замисли дали да не се върне до колата да си вземе чадъра. В този момент обаче Мънро го забеляза.

– Господин Бейнбридж. Как така сте сам днес?

Филип въздъхна, пъкна ръце в джобовете си и рискува леко да се усмихне.

– Тази сутрин имаме за вас нещо наистина необичайно. По-добре да сте подготвен.

– Какво имате предвид? По-лошо и от вчера ли?

– Зависи колко сте гнуслив. Някаква жена, която си правела сутрешния крос, я намерила към седем. Според съдебните медици е мъртва от около четири до шест часа. Елате с мен. Ще трябва да се постараете, за да намерите подходящ ъгъл, и... внимавайте.

Мънро предпазливо тръгна по пътеката. Върху клоните на едно дърво на брега бяха повесени няколко найлона, един-единствен прожектор осветяваше реката, която бълбукаше под най-ниския клон. Почти залепен за гърба на Мънро, Филип успя да види червената кърма на една дълга и тясна плоскодънна лодка... и когато осъзна целия ужас на разкрилата се пред него гледка, му се догади.

Млада жена беше в полулегнало положение в единия край на лодката. Беше облечена в дънки и тениска, безжизнените ѝ очи бяха обърнати към брега. Изглеждаше напълно обезкръвена. Ръцете ѝ бяха разперени, лявата висеше от китката надолу през ръба на лодката. Струйки кръв се виждаха по вътрешната страна на ръцете и раменете ѝ. Бялото на очите ѝ беше почти изцяло червено: кръвоносните съдове се бяха пръснали. Над очите ѝ имаше тънък филм от слюзеста материя, който помъгняваше цвета на кръвта. Гърлото ѝ беше прерязано, а горната част на главата отстранена чисто и прецизно – в правилен полукръг. На мястото на мозъка ѝ имаше червено-черна кухня. На няколко места

тъканта беше изстъргана и се виждаше удивително чиста бяла кост.

А в главата на жената се виждаше лъскава сребърна монета: сребърен близък на златната монета, която Филип беше видял в ръката на инспектор Мънро предната вечер.

Филип пое дълбоко дъх.

– Ще ви дам няколко минути – изсумтя Мънро и тръгна обратно нагоре по пътеката. – Но искам снимките да са в управлението до час.

Филип не губи време да се поддава на емоции. Дългогодишният опит го беше научил, че това е единственият начин да се справи с подобни ситуации. Колкото по-ужасна беше сцената, толкова по-наложително беше да се дистанцира от нея, да мине в „автоматичен“ режим на действие, при който просто си вършеше работата и си налагаше да остане сялп за това, което се намира пред обектива.

Направи серия снимки от носа на лодката: някои в едър план в телефонния режим, а някои в широкоъгълен. После тръгна по брега и направи няколко фронтални снимки, след което клекна до кърмата, където лодката се беше врязала в брега и откъдето се хващаха най-ужасяващите кадри, заснети и запазени в паметта на фотоапарата – един човешки живот, сведен до пиксели.

Качи се по пътеката, махна за довиждане на двамата униформени полицаи, останали на местопрестъплението, зави зад ъгъла по Кейв Стрийт и едва сега забеляза колко силно треперят ръцете му. Стигна до колата и понечи да отвори багажника, но усети как всичко в стомаха му се надига. Повърна в канавката и известно време наблюдава как дъждовната вода отмива стомашните му сокове по улицата.

Грешъм Колидж беше истински оазис сред мизерията и мръсотията на града. Макар самите сгради да бяха стари и разнебитени, поради което все по-ясно се чуваха мнения за презастрояване на района, в тях витаеше спокойствие и упоителен чар, които бяха в пълен противовес на жалкото им състояние. По външния вид на колежа човек трудно би предположил, че тук провеждат сбирките си едни от най-великите умове на тази епоха, а и не само на тази.

Кралското дружество беше основано преди почти тридесет години от Кристофър Рен и неговите съмишленици. Бързо се беше разраснало и бе спечелило кралското одобрение, а с това и името си. Но през последните години това име бе позагубило от престижа си. Част от проблема за тази група велики мъже беше, че никога не успяваха да останат

твърде дълго на едно място. Първоначално се бяха приютили тук, сред западащото величие на Грешъм Колидж, но след двойната трагедия – първо чумата през 1665 г., а после и Големият пожар на следващата година – в колежа се настаниха и градските търговци, тъй като тяхната сграда беше унищожена. След това го превърнаха във временна борса, докато не бъде построен новият финансов център. На членовете на Кралското дружество, с техните книги и експериментаторска апаратура, секстанти и дневници, телескопи и микроскопи, беше предложена библиотеката на Арундел Хаус, лично от собственика, херцога на Норфолк. Тя се намираше на няколко мили на запад, на една улица точно до Странд. Тук членовете на Кралското дружество продължиха да се събират известно време, за да обсъждат последните научни новости и да провеждат изследванията си, организирани от куратора по експериментите Робърт Хук. По време на пребиваването си в Арундел Хаус Дружеството започна да издава книги, включително „Микрография“-та на самия Хук и „Sylva“ на Джон Ивлин, а също така, в крак с традицията, установена още от първите научни дружества по времето на Галилео Галилей в Италия, издаваше и вестник, „Философски трудове“, в който се публикуваха описания на научни открития, отзиви от лекции, както и трудовете на самите членове на Дружеството. После обаче, след няколко години, прекарани в Арундел Хаус, учените отново бяха принудени да се срещат в Грешъм Колидж, в специално отделени помещения, които влиятелният Хук, член на колежа, бе издействал за целта.

Исак Нютон знаеше всичко това, но когато в шест без две минути влезе в двора на Грешъм Колидж – оранжевото слънце вече залязваше – не чувстваше почти никаква връзка с Дружеството, на което беше станал член на младини, още преди седемнадесет години. Въпреки факта, че великите учени бяха издали неговата „Principia Mathematica“, една книга, която го превърна в най-значимата научна фигура в света, през последните десетина години той беше посещавал сбирките на Дружеството само няколко пъти. Не можеше да нарече никой от членовете свой приятел, а по отношение на уважението – само трима души го заслужаваха до някаква степен. Единият беше вече възрастният Робърт Бойл, другият беше младият гений Едмънд Халей, а третият беше човекът, който го бе убедил да изостави своя уютен свят в Тринити Колидж в Кембридж и да е в Лондон тази вечер, а именно Кристофър Рен.

Всъщност основната причина за очевидното отсъствие на Нютон от сбирките на Дружеството беше още по-осезателното присъствие на Робърт Хук. Този човек му беше станал заклет враг още от мига, в който

се запознаха, и когато през 1676 г. беше избран да наследи Хенри Олденбург като секретар на Дружеството, Нютон направи постъпки да прекрати собственото си членство. Някои членове обаче смятаха, че той е твърде ценен, за да го загубят така лесно, и с много усилия успяха да го убедят да остане. Той се съгласи, но заяви, че ще посещава сбирките само когато му е угодно.

Нютон съзнаваше, че околните го смятат за труден човек. Той определено избягваше компанията на други хора и съвсем не се интересуваеше как би им се отразило това. Беше му напълно достатъчно да е сам със себе си и се гордееше с това. Той нямаше нужда от никого, но хората се нуждаеха от него, и с времето щяха да се нуждаят все повече, в това беше напълно убеден. Именно тези мисли го държаха затворен в лабораторията в Кембридж. Единственият човек, с когото Нютон бе споделил нещо, беше Джон Уикинс, теолог и негов съквартирант в продължение на повече от двадесет и пет години. Но, размишляваше Нютон – вече беше прекосил двора и мина под една арка, за да тръгне наляво по каменния коридор – дори Уикинс знаеше само частица от онова, което ставаше в ума му, и почти нищо за това, което действително се случваше в лабораторията непосредствено до спалнята му.

Нютон мислено се върна половин година назад, когато му се беше наложило да пренасочи изследванията си. Беше онази сутрин, когато научи за съществуването на рубиновата сфера. Това беше неговата най-голяма тайна и той не можеше да я сподели с никого. Дни и нощи наред не се занимаваше почти с нищо друго освен с посланието, оставено от Джордж Рипли. Прерови всички текстове, с които разполагаше. Върна се в Лондон, за да претърси тъмната влажна книжарница на Купър в Литъл Бритън, и дори подкупи книжаря, за да му позволи да се порови и в мухлясалите складови помещения.

Писанията на Рипли определено се отнасяха за някакъв дъвен и изключително важен артефакт. Рубиновата сфера несъмнено беше липсващата брънка, ключът към вселената. Текстът, описващ това чудо, беше написан от Рипли, умрял преди два века невероятно способен и почтен човек. Но макар въоръжен и с това знание, Нютон не можеше да направи много без действително да притежава сферата. Трябваше да открие къде е скрита.

Преди седмица беше получил поканата на Кристофър Рен да присъства на специална сбирка на Кралското дружество в Грешъм Колидж. Събирането беше по повод двадесетгодишнината от построяването на Шелдънския театър в Оксфорд, който беше първата поръчка на Рен и бе

поставил блестящо начало на кариерата му като архитект.

Отначало Нютон се изкуши да захвърли красивата, изписана с релефни букви покана върху куп хартии, където щеше да си остане неудоена с внимание, както оставаха почти всички други покани, запитвания и писма, които получаваше от колегите си. Но ако не се броеше Уикинс, Рен беше единственият човек, когото Нютон би могъл да нарече свой приятел и когото уважаваше повече от всеки друг.

Стигна до двойната врата на лекционната зала, пое дълбоко дъх и натисна дръжките.

Помещението не беше много голямо, а Рен – бивш президент на Дружеството и един от най-известните мъже в Англия – привличаше аудитория, така че беше претъпкано. Наложиха се Нютон да остане прав до вратата.

Огледа стаята. Тя беше правоъгълна и трите стени, от пода до тавана, бяха плътно заети с лавици книги – заглавията върху кожените подвързии едва личаха на мъждивата светлина от двата полилея. Четвъртата стена беше боядисана в сиво-синьо, на места мазилката беше олющена и една огромна пукнатина криволичеше като лоза от пода чак до тавана и продължаваше и по него.

Тази вечер имаше поне стотина души. Нютон познаваше по лице почти всички, но лично се беше запознавал само с някои от тях. Ето там, на предна позиция, стоеше Халей, а до него Самюел Пепис, облечен в яркооранжево сако. Джон Ивлин седеше на реда зад тях и ровеше в износена кожена торбичка с енфие. До него седеше художникът на Дружеството Годфри Нелър, с когото Нютон се беше запознал в Кембридж само преди няколко месеца, когато художникът беше дошъл, за да се подготви за своята най-нова задача – портрет на Лукасовия професор. От другата страна на стаята седеше Робърт Бойл – изключително висок и възслаб човек; бялата му перука изглеждаше почти неестествено ярка на светлината на свещите. Няколко реда по-назад Нютон видя двамата италианци, които понастоящем гостуваха на Дружеството. Джузепе Ричини и Марко Бертолини бяха пристигнали от Верона преди три месеца и бяха разбунили доста духовете със своята склонност към „пеперудки“ – момчета, които се обличаха като жени и предлагаха специални еротични услуги. Вляво от тях Нютон забеляза прелестния профил на Никола Фатио дю Дуйли, един изключително интересен млад мъж, с когото се беше запознал само преди няколко седмици. Младежът се обърна и като го видя, му се усмихна топло.

На подиум в другия край на залата седеше Робърт Хук заедно с

президента на Дружеството Джон Вон, трети граф на Карбъри, който изглеждаше великолепно в пурпурна туника от бродат, обшита със златни нишки, и щедро напудрена перука. Колкото графът олицетворяваше в очите на Нютон най-доброто от английската аристокрация, толкова гадното дребно човече до него, с вид на невестулка, олицетворяваше най-лошото, което светът би могъл да сътвори. Прегърбен и уродлив, висок само метър и петдесет дори на токове, Хук изглеждаше дори още по-дребен, седнал на стола. Нютон мразеше този човек с всяка фибра на тялото си и знаеше, че Хук изпитва същото към него. Беше наясно, че секретарят на Дружеството би направил всичко по силите си, за да дискредитира или омаловажи неговите научни постижения, и Нютон със задоволство си спомни едно особено лицемерно писмо, което беше написал на това джудже и в което бе вметнал, че ако той, Исак Нютон, е постигнал нещо велико като учен, то е защото е стоял върху раменете на гиганти.

В този момент Кристофър Рен се отправи към подиума. Всички присъстващи вкупом се вдигнаха на крака и аплодираха този велик мъж, след което отново си седнаха по местата. Рен, както с неохота призна Нютон пред себе си, действително изглеждаше величествен и се движеше с кралско достолепие. Този човек наистина заслужаваше признание. Той беше полимат, професор по астрономия, световноизвестен архитект, експериментатор в областта на медицината и гениален писател. И при всичко това беше изключително скромнен. Преди години, когато Нютон бил още дете, Рен първи забелязал пръстените на Сатурн. Въпреки това, когато холандският астроном Кристиан Хюйгенс пръв публикувал своите наблюдения и обрал лаврите за това откритие, Рен останал на висота, спокоен и абсолютно невъзмутим. За Нютон това благородно поведение беше почти неразбираемо, но дълбоко в душата си той знаеше, че Рен е по-добър човек от него тъкмо защото може да се държи така.

През следващия половин час Рен държа аудиторията си в транс. Гласът му, нисък и мелодичен, без да е приспивен, увеличаваше слушателя и правеше дори най-сложните и специализирани теми интересни и лесни за разбиране. Като онагледяваше думите си със собственоръчно изработени скици, той първо разказа как е проектирал Шелдънския театър, след което запозна слушателите с техническите предизвикателства, изникнали пред него като млад архитект, който от една страна, бил притеснен, но от друга, решен да впечатли своите господари. Беше нарисувал безупречни скици за всеки етап от създаването на театъра, от

плановете на основите, благодарение на които беше получил и задържал поръчката през цялото време, до грандиозното откриване на завършения проект през 1669 г., пет години след първата копка.

Нютон слуша с удоволствие известно време, но после умът му отново се върна към проблема, който го занимаваше непрестанно от февруари насам: смисъла на тайното послание на Рипли. Стаята се разми. Гласът на Рен заглъхна. Нютон виждаше думите на Рипли, кодираното послание и странната рисунка, сякаш държеше документа в ръцете си. Паметта му можеше да възстанови видяното до последната гънка на пергамента, но за съжаление тези уникални умствени способности не бяха успели да му помогнат в усилията да разбере какво означава това послание.

– Беше доста стряскащ момент... – тъкмо казваше Рен. – Основите бяха почти готови и не исках да се бавя нито миг повече, но любопитството ми беше подразнено. Разреших да се проучи това странно откритие в рамките на един работен ден, както сметнах, че е редно. До края на деня беше ясно. В тази част на Оксфорд имаше естествена и най-вероятно обширна мрежа от пещери, свързани посредством тунели. След като надлежно отбелязах този факт в дневника си, с разрешението на директора на Хартфорд Колидж прокарах тесен коридор от тази подземна пещера до избата на колежа с мисълта, че един ден мога да се върна да направя още проучвания. Това, за жалост, беше преди двадесет и пет години и задълженията ми към Негово величество обуздаха, уви, този ентузиазъм.

Публиката се разсмя и Рен пое дълбоко дъх и продължи:

– Извинете за това малко отклонение. И така, що се отнася до конструкцията на покрива...

Някакво гъделичкащо усещане, което беше започнало в основата на гръбнака, малко по малко заля цялото тяло на Нютон. И докато гледаше като омагьосан великия архитект, той по-скоро усети, отколкото чу думите на Рипли в главата си: „Търси сферата под земята, обвита е в камък, над нея лежи велико познание, под нея – земята“.

Нютон почука на вратата на стаята до лекционната зала и надникна. Рен беше сам и тъкмо сваляше перуката от разрешената си посивяла коса.

– И това ако не е приятна изненада – каза той с усмивка.

– Мога ли да ви обезпокоя за миг, сър Кристофър?

– Разбира се, сър, заповядайте. Седнете. Хареса ли ви лекцията ми?

– Да, сър, много ми хареса – отвърна Нютон, като се опитваше да

сдържи вълнението си.

– Вашето присъствие днес е чест за мен, сър. Имахме доста отбрана публика, нали? Е, с какво мога да ви услужа? – попита Рен, като се отка-
за да се занимава с косата си и започна да сваля сакото. Нютон забеляза,
че е пропито от пот.

– Вашето описание на конструкцията на Шелдънския театър дълбо-
ко ме впечатли. Но... – Нютон се поколеба за миг. – Най-много ме заин-
тригува това, което споменахте за подземната мрежа от пещери.

– О, няма? Покрусен съм, сър – каза Рен и лицето му стана безиз-
разно. – Мислех, че повече ще ви впечатлят техническото постижение,
гениалният проект, изключителната съпричастност на природните сили.

– Моля да ми простите – каза Нютон смутено. – Не исках да...

– Шегувам се, Исак. Бога ми, май ще се окаже вярно това, което го-
ворят за вас, че никога не се смеете и са видели усмивка на лицето ви
само веднъж.

Все така мрачен, Нютон не каза нищо. Усетил, че го е обидил, Рен
постави ръка на рамото на по-младия си колега и каза:

– Простете ми, приятелю. Не исках да ви обидя.

Нютон отстъпи крачка назад и се поклони.

– Не е нужно да се извинявате, сър. Хареса ми цялата ви лекция, но
това за пещерите наистина ме впечатли. Вероятно интересът ми се дъл-
жи на някаква необяснима първобитна връзка в съзнанието ми. Но как-
вато и да е причината, бих искал да узная повече по въпроса.

– За жалост не мога да добавя почти нищо повече от това, което ка-
зах тази вечер. Беше преди четвърт век. Бях млад и изпълнен с идеи и
вярвах, че един ден ще мога да се върна и да проуча терена на воля.

– Но под Шелдънския театър има пещери, нали?

– О, има, и още как. Но си останаха неизследвани.

– Начертахте ли местоположението им върху хартия?

– Не.

– Тогава, кажете ми, какво точно видяхте – помоли Нютон, едва ус-
пяваше да не издаде огромното си вълнение.

Рен смръщи вежди.

– Имаше два отвора, доколкото си спомням – започна той. – Рабо-
тниците копаха около тях един ден, както вече казах. Откриха плосък та-
ван, виещ се коридор, тунели. Изпратих двама мъже по тунела с фенер.
Да, сега си спомням. Нямахте ги изключително дълго. Дори се канехме
да тръгнем да ги търсим, но се появиха, целите мръсни и някак жалки.

Нютон вдигна учудено вежди.

– Какво им се беше случило?

– Успях да измъкна от тях съвсем малко. По думите им след отвора има нещо като лабиринт. Но дори за това не бяха сигурни. Единият каза, че било естествени криволичения на тунелите, а другият твърдеше, че е дяволско творение. Те бяха суеверни и неграмотни работници, разбира се, но по него време всички по-умни ми трябвах на строежа. Може би изобщо не биваше да забавям работата си с тези проучвания. По всяка вероятност има естествени тунели, водещи към Хартфорд Колидж на югоизток и до едно място под Бодлеанската библиотека почти право на юг. От опит знаех, че избата на Хартфорд Колидж се простира доста под земята и има тунели, които водят към моя театър. Дреболия беше да ги свържа, като по този начин хем задоволих любопитството си, хем уважих и своята муза. Разбирате ли какво имам предвид?

Нютон изглеждаше съвсем отнесен и безмълвно гледеше Рен. После се окопоти.

– Моите извинения, сър. Бях изцяло погълнат от думите ви. Напълно ви разбирам. Трябва да следваме своята муза, преди да ни е настигнала смъртта.

– Точно така.

Нютон, изглежда, нямаше какво повече да каже и в стаята настъпи неловка тишина.

– Е, ако това е всичко, Исак... – започна Рен.

– Безкрайно съм ви благодарен – прекъсна го Нютон. – Безкрайно. Сбогом, сър Кристофър.

После се поклони и тръгна към вратата.

Пуснала малката електрическа печка на пълна мощност и запалила буен огън в камината, Лора седеше и за пореден път се питаше как е възможно човек да живее в къща без централно отопление.

Чу колата на Филип да спира отвън и след малко той дойде – закачи прогизналото си палто на една закачалка във вестибюла и влезе в дневната.

– Господи, изглеждаш ужасно – каза Лора.

– И така се чувствам – отвърна той, без да я поглежда. – Как е Джо?

– Гор е. Спи. Цялата е в контузии, но в общи линии е добре.

– А дали не й е студено? – попита Филип саркастично. – Тук не се диша от жегата.

– Моля? – отвърна Лора. – Не мога да повярвам, че ти е приятно да

живееш в каменната ера. Има едно прекрасно откритие, нарича се „радиатор“. Не си ли чувал за него?

Филип въздъхна, уморено се отпусна в едно кресло, сложи лакти на масата и подпря глава в дланите си.

– Да де, добре... няма значение.

– Лош ден?

Той вдигна поглед. Очите му бяха кръвясали.

– Имам нужда от едно питие.

Лора му наля малцово уиски и се настани на съседното кресло.

– Изглеждаш сякаш нещо ти тежи и имаш нужда да поговориш с някого.

Филип отпи огромна глътка.

– Така е. А ти няма да се откажеш, докато не ти разкажа всичко, нали?

– Няма. Е, какво става?

Той хвърли поглед през рамото ѝ към телевизионния екран. Програмата за местни новини току-що беше започнала и главен инспектор Мънро тъкмо щеше да дава интервю.

– Чакай да видим това – каза Филип и увеличи звука с дистанционното.

– Господин главен инспектор – започна репортерката. – Можете ли да потвърдите, че е имало втори случай?

– Да, тялото на млада жена беше намерено тази сутрин на един приток на река Чаруел близо до центъра на града.

– А това убийство подобно ли е на първото, онова от миналата вечер?

– Има известни прилики – отвърна Мънро уклончиво.

– Разбирам. Според някои хора става въпрос за сериен убиец. Можете ли да потвърдите, или да отречете това?

– Още е много рано за такива заключения. Надявам се, оценявате факта, че правим всичко по силите си да...

– Но – прекъсна го репортерката – няма да отречете, че при убийствата има някои ритуални елементи?

Мънро изглеждаше уморен.

– Всичко, което можем да кажем за момента, е, че има някои общи черти.

Репортерката бързо смени тактиката:

– Господин главен инспектор, каква е следващата стъпка? Бихте ли дали на обществото някакъв съвет?

– Да, мога да дам съвет. Първо, още веднъж ще подчертая, че правим всичко възможно, за да открием човека или хората, отговорни за тези убийства. И искаме да помолим гражданите да запазят спокойствие, да ни съдействат с каквото могат и ако някой разполага с някаква информация, непременно да ни я съобщи.

Картината се смени и Филип изключи телевизора.

– Много е предпазлив – отбеляза Лора.

– Така трябва. Стандартна полицейска практика: никога не издавай подробности. За да може, ако някой дойде с информация, която не е била огласявана пред обществото, да знаеш, че следата е истинска. А и намалява риска разни откачалки да се опитват да имитират.

– Знам всичко това, Филип. Да не си забравил какво работех в Ню Йорк?

Филип се усмихна.

– Извинявай.

– Е, ти ще си малко по-конкретен от Мънро, нали?

– Разбира се, Лора.

Той се отпусна в креслото, изопна крака, пое дълбоко дъх и й разказа за момичето в лодката. След като описа снимките, които беше направил, замълча и пресуши чашата си.

– Мили боже – бавно каза Лора. – А аз мислех, че Ню Йорк е опасно място. И са ти казали, че тялото е било там, колко? Четири часа?

– Беше отчасти скрита от клоните на едно дърво. Някаква жена я забелязала тази сутрин.

– Хубава гледка, на която да се натъкнеш, няма що.

Филип само поклати глава.

– Това означава, че убийството е станало в ранните часове на утрото, към три или четири сутринта.

– Най-вероятно – отвърна Филип и я погледна уморено. – Живеела е в една къща на реката. Това е отдалечен приток на Чаруел, няма туристически лодки. А освен това е извън сезона. Тази е била семейната лодка. Родителите й са в Европа. Работата е в това, че не е била убита там. Мънро ходи в къщата. Спалнята на момичето изглеждала като касапница. Сложена е в лодката по-късно, а след това лодката е била избутана под дърветата и завързана за брега.

– Много внимателно обмислено. И в черепа е била оставена сребърна монета?

– Точно така.

– Забеляза ли къде беше златната монета при първото убийство?

Видя ли я, преди Мънро да я земе?

– Не.

– Нали не пипат местопрестъплението, преди да си направил снимките?

– Така е, но раната беше голяма каша. Доколкото разбрах от съдебните медици, монетата е била в гръдния кош и са я видели едва когато са започнали да оглеждат раната.

– Ето, виждаш ли: още един ритуален елемент.

– Какво искаш да кажеш?

– Двете убийства са станали с разлика няколко часа. Млади момичета. Обезобразяването е извършено с хирургическа точност.

– Е, и?

– Ами, чувала съм нещо подобно, а и ти си го чувал. Сещаш ли се за Уайтчапъл, около 1880 година? Млади момичета, убити и разчленени?

– Супер – възкликна Филип и подаде чашата си за още едно питие. – Само това ни липсваше в Оксфорд: Джак Изкормвача в двадесет и първи век.

– Това пък какво е? – попита Филип сънено, когато Лора го събуди, като седна на ръба на леглото.

– Най-обикновена закуска – отвърна тя ведро и постави таблата помежду им.

– Наумила си нещо – каза Филип, седна в леглото и разтърка очи.

– Филип...

– Искаш да се включиш в разследването. Прав ли съм?

Лора изобщо не можеше да се преструва.

– Мислих за това цяла нощ – призна тя. – Почти не съм мигнала.

– Но, Лора, това е полицейско разследване. Нямах правомощия да... Дори аз нямам никакви правомощия, за бога!

– Не ти предлагам да се запиша за полицай, Филип. Просто искам да проведа, как да го кажа, ами, един вид паралелно разследване.

– Паралелно разследване ли? – скастри я Филип. – Това да не ти е сериалът „Коджак“?

– Смятам, че мога да помогна.

Вместо отговор Филип каза:

– Може ли поне първо да изпия един чай?

Лора наля мляко в чашата му.

– А... да чакаш от американци да ти сервираат чай. Дай, остави на

мен. А през това време ти ми разкажи какво толкова измисли цяла нощ.

Тя постави няколко възглавници в другия край на леглото и се облегна удобно на железната рамка.

– Отначало мислите ми се въртяха все около онова, което ти казах снощи, нали помниш? За Джак Изкормвача. Но скоро осъзнах, че всъщност има много малко прилики между тукашните случаи и убийствата в Уайтчапъл. Вярно, при жертвите на Изкормвача също са липсвали разни органи и е имало ритуален елемент. Полицията дори открила някаква странна връзка с масоните, но така и нищо не се доказало. До ден днешен не се знае със сигурност кой е бил убиецът.

– Накъде биеш?

– За начало, всички жертви в Уайтчапъл са били проститутки, както и жертвите на Йоркширския изкормвач през осемдесетте години на миналия век. Освен това начинът, по който са отстранени органите на сегашните жертви, е коренно различен от историческите случаи. Вярно, че жертвите в Уайтчапъл са били с прерязани гърла, от ляво на дясно, но всяко следващо убийство е било по-жестоко от предходното. Последната жертва на Изкормвача, Мари Кели, е била буквално разчекната на две. Освен това при тези убийства е имало ясно изразен сексуален аспект. Двата начина на действие са коренно различни.

– Определено си хвърлила доста труд, за да си напишеш домашното – отбеляза Филип.

Лора сви рамене.

– Чела съм някои книги за Джак Изкормвача. Тези случаи винаги са ме впечатлявали.

И като пое дъх, продължи:

– В днешните два случая има един много специфичен ритуален елемент. Златна монета, сребърна монета, отстранено сърце, отстранен мозък. Може би има някакво значение и фактът, че втората жертва е поставена на вода, докато първата е на земята. Но това не ми изглежда много благодатна следа. Вчера откри ли нещо повече?

– Честно казано, не, Лора. Аз съм само фотограф към полицията. Прекарвам по-голямата част от времето си, като проявявам снимки и правя копия на дигиталните файлове, изпращам материали на Скотланд Ярд и търся снимки в полицейската база данни.

– Но все имаш някакви приятели в управлението, нали? Не може да не си открил нещичко. Господи! Не те ли гложди поне малко любопитството?

Филип си наля втора чаша чай, после взе една препечена филийка и

каза:

– Е, разбира се, че се порових малко. Но защо да го споделям с теб?
Лора го изгледа смаяно.

– Нали се връщаш в Ню Йорк? Какъв е смисълът да те забърквам?

– Реших да поостана.

– А, решила си значи?

– Ако съм ти в тежест тук, не е нужно да...

– О, Лора, естествено, че може да останеш, колкото поискаш... Ако понесеш битовите условия, разбира се.

Тя се усмихна.

– Заради случилото се с Джо...

– Това е разбираемо, но сега?

– Ами, сега съм заинтригувана. Отказвам се от Томас Брадуардин и се замислям за нещо като съвременна мистерия.

– А-ха. Откровена си, надявам се?

– Не исках да...

– Добре, добре – примири се Филип. – Какво искаш да знаеш?

– Всичко, Филип.

Той се разсмя и се облегна на възглавниците.

– Невероятна си.

– Е?

– И аз не знам много... полицията не знае много. И двете момичета са студентки. Първата жертва, момичето в колата, е Рейчъл Саутгейт. На осемнадесет, първокурсничка, дъщеря на епископ, някой си Ленард Саутгейт, вдовец, който живее в Съри. Рейчъл има три по-големи сестри. Момичето в лодката се казва Джесика Фулъртън. На деветнадесет, току-що започнала втори курс. От Оксфорд е, живее в къща на стотина метра от мястото, където е намерено тялото ѝ. Единствено дете – и двамата родители били много горди с постиженията на дъщеря си. Както ти казах снощи, в момента живеела сама в къщата, родителите ѝ са в Европа. Вчера са им съобщили. Би трябвало вече да са се върнали в Оксфорд.

– Има ли нещо общо между жертвите, което да ги свързва? Освен факта, че и двете са били студентки. В кой колеж са учили всъщност?

– Няма връзка. Джесика е учела право в „Бейлиъл“, а Рейчъл е била в „Мъртън“, специалност английски.

– А по външен вид? Семействата им? Приятелите? Познавали ли са се?

– Рейчъл е руса, висока и слаба, а Джесика тъмнокоса, ниска и по-

пълна. И двете са от семейства от средната класа. Не знам дали са се познавали. Но мисля, че момчетата на Мънро се занимават с този въпрос, това е рутинна проверка.

Лора кимна и се загледа през прозореца. Беше свежа хладна пролетна сутрин, от вчерашния дъжд нямаше и помен.

– Май не разполагаме с много, а?

– Снощи се обадох на едно от момчетата в управлението за последни новости – каза Филип след кратка пауза. – Криминалистите са открили, че двете монети са направени от чисти благородни метали, но не са древни. Сечени са скоро и са направени да изглеждат стари.

– Навярно оригиналите са изключително редки. Но макар да са дубликати, фактът, че убиецът оставя тези монети, сигурно означава нещо важно за него.

Лора направи кратка пауза, после попита:

– Можеш ли да ги нарисуваш? Май имаше някакви фигури по тях.

– Господи, чакай да помисля.

Тя отиде до един шкаф и взе тетрадка и молив.

– Всъщност нямаме нужда от това. Имам по-добър вариант, ако си готова да го понесеш.

– Фотоапаратът ти.

– Ако ти се разхожда, той е във вестибюла.

След няколко минути Филип намери снимките в едър план, съхранени в паметта на апарата, избра една, увеличи образа на монетата и подаде фотоапарата на Лора.

– Това е кажи-речи най-добрата. Мога да ти я разпечатам, ако искаш.

Лора се опита да не гледа разкъсаната плът, оцветена във всякакви нюанси на червеното, която заобикаляше монетата, и се помъчи да се съсредоточи само върху нея. Върху монетата се виждаше глава в профил, слабо хермафродитно лице с дълъг аристократичен нос. Човекът, изобразен на сребърната монета, оставена в черепа на Джесика Фулъртън, носеше нещо като правоъгълна шапка.

– Сигурна съм, че на първата монета имаше някакви женски фигури – каза Лора.

– И аз така мисля.

Лора взе тетрадката.

– Нещо такова, нали? – рече и показа на Филип рисунка на облечени в роби фигури, които държаха над главите си купа.

– Е, не прилича на Рембранд, но да, нещо такова беше.

– И какво мислиш, че изразява?

– Нямам представа.

– А и това лице. Изглежда ми някак познато – каза Лора и посочи образа на екрана. – Не знам мъж ли е, но прилича на древен египтянин, на фараон, не мислиш ли?

Филип сви рамене.

– Вероятно. Другата страна може да е някаква религиозна символика. Египтяните са почитали слънцето, доколкото знам. Може би тази купа – той посочи рисунката на Лора – олицетворява слънцето.

Лора се загледа първо в снимката, а после и в своята скица.

– Наистина ще е добре да ми я разпечаташ – каза и посочи екрана. – А аз ще се поровя още малко.

– Моят стар приятел Фодърингей от „Сейнт Джонс“ ми каза за Джо – рече Джеймс Лайтман, докато вървяха по коридора към неговия кабинет.

Стените, подът и таванът бяха от варовик и стъпките им отекваха високо. Лора последва Лайтман по широко мраморно стълбище и през една отворена врата зърна огромна стая, натъпкана с книги и озарена от слънцето.

– Съжалявам, че не ти се обадох, Джеймс, но ми беше доста напрегатното напоследък.

– За бога, Лора, разбирам те. Добрата новина е, че сега ще останеш при нас още малко. А само преди два дни се сбогуваше с мен.

– Ще имам и малко повече време за проучванията си, поне седмица.

Стигнаха в кабинета на главния библиотекар и Лора се огледа. Заля я вълна от познати усещания, същите усещания, които беше изпитала за пръв път на осемнадесет години. Кабинетът имаше куполообразен таван и беше претъпкан със стари книги, антики и причудливи предмети – препариран бухал в стъкленница, месингова пирамида, необичайни струнни музикални инструменти и кутии маркетри от Северна Африка. Отнякъде тихо се леше музика на Бах.

Десетина дни след пристигането си в Оксфорд Лора за пръв път беше прекрачила прага на Бодлеанската библиотека, въздушевена от факта, че има достъп до най-богатото книгохранилище на света. Този първи ден се беше запечатал в съзнанието ѝ особено ярко. Стоеше в наскоро обновения сектор за история на изкуството – и една лавица се срути точно над главата ѝ и куп тежки книги се изсипаха върху нея.

Извади голям късмет и се отърва само с няколко драскотини по дясната ръка, но Джеймс Лайтман се бе появил на мига. Веднага взе нещата в свои ръце с обичайния си мил, но твърд подход, и я накара да седне, за да се увери, че наистина й няма нищо. В същия този кабинет й беше предложил чаша силен чай и бисквити и я помоли да му разкаже за себе си. Така се зароди едно близко приятелство, което продължи през цялото време, докато Лора учеше в Оксфорд. После тя се върна в Америка, но това не сложи край на познанството им и се виждаха всеки път, когато Лора идваше в Оксфорд. Докато беше студентка, Лайтман изпълняваше ролята на липсващия чичо, един вид заместител на бащата, и тя го чувстваше много по-близък, отколкото истинските си родители, които се намираха на хиляди километри. Макар че работеха в различни области, двамата си допадаха интелектуално. Полимат и изтъкнат учен, Джеймс Лайтман беше световно признат експерт по древни езици, с особено подчертан интерес към гръко-римската литература. Любимата епоха на Лора беше Ренесансът, когато в изкуството отново се наблюдава влияние на класиката, и тя бе срещнала името на Джеймс Лайтман в една книга за класическото изкуство, която беше прочела още като будна петнадесетгодишна ученичка в Санта Барбара.

Минаха няколко месеца от началото на познанството им, преди Лора да научи, че Лайтман някога е бил женен за богата наследница, лейди Сузана Гатинг от Брил. Но тя и дъщеря им Емили загинали в автомобилна катастрофа през 1981 г., по-малко от година преди Лора да дойде в Оксфорд. Ако беше жива, сега Емили щеше да е почти точно на нейните години.

Лайтман тъкмо се настаняваше в изтърканото кожено кресло „Честърфийлд“ зад бюрото си и й даваше знак да направи същото, когато тя изведнъж усети нечие друго присъствие в стаята. В едно кресло до най-отдалечената от бюрото на Лайтман стена седеше млад мъж. Носеше спретнат черен костюм и бяла риза. Косата му беше дълга и пригладена назад с гел. Имаше дълъг, подобен на човка нос и много изпъкнали скули.

– Мисля, че не си имала случай да се запознаеш с Малкъм, Лора. Малкъм Бриджис, личният ми секретар. Малкъм, това е Лора Нивън.

Бриджис стана и протегна костеливата си ръка.

– Много съм слушал за вас.

Гласът му беше изненадващо плътен и имаше леко уелски тембър, поради което звучеше малко като на Антъни Хопкинс. И изобщо не подхождаше на външния му вид.

– Все добри неща, надявам се – отвърна Лора, загледана внимателно в почти безизразното лице на Бриджис.

Имаше нещо у този човек, което веднага я отблъсна, но не можеше да каже точно какво. После се обърна към Лайтман с думите:

– Да не би да идвам в неподходящ момент?

– Не, не, не се притеснявай – отвърна възрастният учен. – Малкъм, нали приключихме с подробностите по коктейла?

– Да, мисля, че свършихме. Ще се заема с организацията.

Бриджис прибра няколко листа от близката ниска масичка, после каза на Лора:

– Надявам се пак да се видим. И излезе.

Лайтман се отпусна удобно в креслото.

– Е, с какво мога да ти бъда полезен, скъпа? Сутринта по телефона ми се стори много развълнувана.

Лора се вгледа в познатото му лице. Тъмните кафяви очи бяха с натежали клепачи, а побелялата коса дълга и разрошена. Понякога Лайтман ѝ приличаше на възрастния У. Х. Одън, а понякога на библейски патриарх, но без брадата. Нямахше още седемдесет, но изглеждаше по-стар. Лицето му беше съсухрено, а по челото му имаше толкова много бръчки, че отблизо приличаше на сателитна снимка на марсианската повърхност.

– Става въпрос за книгата, върху която работя – каза Лора.

– Романът за Томас Брадуардин ли?

– Не, всъщност не – отвърна тя и се почувства малко неловко. – Реших да оставя тази идея за по-късно. Мисля да напиша нещо съвременно, криминална мистерия.

– Така ли?

– Смятам действието да се развива тук, в Оксфорд, или в Кембридж. Не съм решила още.

– За бога, Лора, не ни предавай, не ходи при конкуренцията. Това проклето място!

Тя се усмихна.

– Искам да придам на убийствата някакъв ритуален елемент. Убиецът да оставя нещо значимо при всяко убийство. Първо мислех да е някакъв ритуален нож, но снощи ми хрумна идеята за монети. Полицията намира монетите близо до телата.

– Монети ли?

– Да, антични монети. Проблемът е, че не знам нищо по този въпрос.

Лайтман се наведе и взе някакъв странен уред от масичката до креслото – плътно навита пружина с две дръжки. По лицето на Лора се изписа недоумение.

– За артрита – каза Лайтман. – Докторите ми казаха да стискам това нещо по пет минути на всеки час, или китката ми съвсем щяла да откаже.

Изхъмка и добави:

– Не че им вярвам.

След няколко стискания остави уреда и погледна Лора.

– Е, как да ти помогна? Не съм експерт по монетите.

– Ами... Тук сигурно има какво да се прочете по темата. Проблемът е, че вече нямам читателска карта. Дали... дали издават карти на американски туристи?

Лайтман се разсмя.

– Само на най-специалните. Предполагам, че бързаш, при теб обикновено е така.

Лора килна глава на една страна.

– Такава съм си, какво да правя.

– Секцията ни по нумизматика наистина е много добра. Мога да те заведа долу и да ти покажа откъде да започнеш. Смятам, че можем да пропуснем формалностите с читателската карта.

Лайтман тръгна да става и май чак сега забеляза какво носи Лора на врата си.

– Господи, Лора! Това е медальонът, който ти дадох... кога беше това?

Медальонът представляваше опал, окачен на изящна сребърна верижка. Лора си го беше сложила сутринта, без съзнателно да се замисля, че ѝ го беше подарил именно Лайтман.

– Когато бях студентка – отвърна тя. – През осемдесет и трета. Доста време мина оттогава. Но го нося всеки ден.

– Казвал ли съм ти, че това беше зодиакалният камък на дъщеря ми?

– Не, не си.

– Е, няма значение. Да тръгваме.

Долу, в главната зала на библиотеката, Лора последва Лайтман в лабиринта между огромните дълбови рафтове. Прекосиха залата по дължина и минаха през една врата. Свиха вляво и тръгнаха по дълъг коридор, в края на който свърнаха надясно през една арка и влязоха в друга стая, която представляваше умален вариант на главната зала. Прекосиха

я наполовина, Лайтман отново сви надясно и спря пред една секция с книги, опряна на стената. Пред нея имаше широка маса с компютър. Освен тях в тази част на библиотеката нямаше никого.

– Тук е нумизматиката – каза Лайтман и посочи лавиците. – Мисля, че ще откриеш всичко, каквото ти трябва. Ако имаш нужда от нещо, госпожа Ситуел е на разположение, ето там, зад ъгъла. – И посочи другия край на стаята. – Познава този сектор като петте си пръста. Но ако ти трябва някаква друга информация от мен, не се колебай да ме попиташ. Аз ще съм в кабинета, имам да свърша някои досадни бюрократични задължения.

След което се наведе и я щипна по бузата.

– Качи се да те видя, преди да си тръгнеш.

Лора седна и се загледа в грамадата книги. Изведнъж усети тръпка на вина, че беше излъгала стария си благодетел. Но, извади логичния аргумент тя, нямаше друг начин.

Нямаше точна представа какво търси и взе наслуки една книга, озаглавена „Антични монети“, издание на Оксфорд Юнивърсити Прес. После извади разпечатката, която ѝ беше направил Филип, и тетрадката със своята скица на другата монета.

След няколко минути вече знаеше, че макар ранното сечене на монети да се свързва с Гърция, най-старите познати досега монети са всъщност от областта Ликия в Мала Азия, намерени под храм на Артемида от шести век преди новата ера. Монетите от местопрестъпленията приличаха повече на египетски, но в тази книга не се споменаваше нищо за ранни монети от тази част на света. Взе друг том – „Монетите на древността“ от Лутър Нойман.

Малко след началото имаше няколко абзаца разсъждения по темата за египетските монети и паричните средства по времето, когато Египет става част от Римската империя. Но написаното не изглеждаше много съществено, а и авторът не даваше кой знае каква информация, освен няколко думи за това как дизайнът на най-ранните египетски монети вероятно е бил измислен от алхимиците и окултистите, които били обсебени от златото и другите благородни метали. Тези хора били придворни магьосници при някои от фараоните.

Тъкмо се канеше да върне книгата на рафта, когато ѝ хрумна странна мисъл, провокирана може би от това, което ѝ бе казал Джеймс. „Това беше зодиакалният камък на дъщеря ми“, повтори си тя наум думите му и отново отвори книгата. Върна се на страницата, която току-що беше прочела, и думата „алхимик“ ѝ се наби на очи.

Сърцето ѝ се разтупка, тя отвори тетрадката и написа: „алхимик, магьосник, древни египтяни, зодиакални камъни, сребро и злато“ – и четири огромни въпросителни.

После върна двете книги на мястото им и провери каталога в компютъра, надяваше се да намери нещо, свързано с най-ранните монети. Откри само едно заглавие, някаква викторианска книга, наречена „Изгубената нумизматика“, от някой си професор Самюъл Коен. Пусна друго търсене с ключови думи „египетски алхимици“. Ако не се брояха няколкото модернистични творения, за които Лора реши, че няма да ѝ свършат работа, отново излезе само една автентична книга, пак някакъв викториански том с нелепото мистично заглавие „Тъмното изкуство на фараоните“ от някой си Еразъм Феърбрук-Дейл.

На Лора започна да ѝ харесва. Напомняше ѝ за студентските години: заляха я сладки спомени за безбройните следобеди, прекарани в стаи като тази, когато се ровеше в необятното море от човешко познание, проследяваше една или друга идея и криволичеше по коридорите на интелектуалните лабиринти. Може би, помисли си тя, докато разгръщаше изключително внимателно огромните страници на „Изгубената нумизматика“, именно това я беше подтикнало да стане криминален репортер – тръпката да изравя ключовете към загадката. И ако това беше вярно, то неминуемо я беше повело и към кариерата на писател на трилъри.

Изведнъж ги видя: в средата на страница девета имаше два диска, двете страни на една монета. На първия се виждаха пет жени в дълги роби, държаха в протегнатите си ръце огромна дълбока купа. А на втория, обратната страна на същата монета, беше изобразена главата на млад фараон. Лицето беше малко по-различно от това на снимката, която беше направил Филип, но всичко друго съвпаднаше. С нарастващо вълнение Лора прочете текста под рисунката:

„Познати като арканонски (ок. 400 пр.н.е. област Напата), тези монети са били изработени на ръка от придворните магьосници на цар Алара. Всяка съдържа образи, свързани с убеждението на древните египтяни, че всичко във вселената е взаимосвързано и елементите холистично се допълват по двойки. На рисунката е показана златна монета, върху която са изобразени пет жени, държащи символ на слънцето. На същото място са били намерени още две много подобни арканонски монети.

Сребърна, с образа на пет жени, държащи купа като символ на луната, и желязна, върху която отново са изобразени пет жени с нещо кръгло над главите, което според някои експерти е символ на планетата

Марс“.

– Господи! – възкликна Лора. – На прав път съм.

После взе втората книга, „Тъмното изкуство на фараоните“, и я започна, четеше по някой случайно избран абзац и накрая стигна до една глава, наречена „Зараждането на холизма“.

След три часа излезе от библиотеката. Ярката слънчева светлина си пробиваше път през ниски тъмни облаци. Шосето пред библиотеката блестеше от скорошен дъжд и над Радклиф се мержелееше лека дъга, но Лора почти не забеляза красивата гледка. Беше потънала в мрачния свят на магии и окултизъм, беше завладяна от мисълта, че може би току-що се е натъкнала на важна следа.

Гордееше се със свършената дотук работа. За него тя олицетворяваше събждането на отдавна лелеяна мечта. Сега работеше за един от най-великите хора, живели на тази земя, и това, което вършеше, променяше света, имаше смисъл, цел. Той беше част от грандиозния замисъл, от Великата творба, както го бяха наричали някога, векове преди неговото време.

Беше се подготвял години, за да може да изпълнява свършено задание, които му поставяха. Подготовката беше изнурителна. Учи в най-добрите медицински училища, практикува в операционните зали на три световно признати болници, занимава се с различни дисциплини, усъвършенстваше изключителните си природни дарби. Учи криогеника, психология и математика, а също и окултно насочени предмети, в това число нумерология, астрология и алхимия.

Паркира черната ненабиваща се на очи „Тойота“ на едно свободно място за посетители на паркинга на Съмървил Колидж, Оксфорд, и стъпи на чакъла. Подметките на черните му ръчно изработени обувки изскърцаха върху дребните камъчета. Той бръсна несъществуващите пращинки от безупречния си костюм „Черути“, приглади косата зад ушите си, пооправи и без това идеално правата си скъпа вратовръзка, огледа се в страничното огледало на колата и тръгна към предния двор на колежа.

Погледна си часовника – „Патек Филип“. Беше почти три. Саманта Търоу, третокурсничка, специалност История и политика, щеше всеки момент да излезе на стълбите. От мига, в който се появи, до 21:08 точно, той щеше неотлъчно да следва всяко нейно движение. В общи линии вече знаеше какво да очаква: беше поставил подслушвателно устройство в стаята ѝ в къщата в Съмъртаун, малко на север от центъра на

града, и подслушваше телефона ѝ.

Обзет от първите сладки тръпки на очакването, видя, че Саманта излиза от сенките на стълбите. Разговаряше със своя колежка, ниско момиче от азиатски произход. Саманта беше висока и изключително красива брюнетка, с чувствени бадемове очи и плътни ярко начервени устни. На косата ѝ грижливо беше придаден небрежен вид. Носеше къса карирана пола, черен вълнен чорапогашник, черни обувки „Док Мартънс“, плътно прилепнал червен пуловер и черна жилетка. Държеше книги, а на рамото ѝ висеше кожена чанта. Като осъждаше наум вкуса на Саманта Търоу към облеклото, Адептът бавно тръгна през двора; наблюдаваше двете момичета, които минаха покрай портiera и излязоха на улицата.

Беше запомнил наизуст почти всяка подробност от досието на Саманта Търоу. Родена на 19 май 1986 в Годалминг, графство Съри. Баща военен инженер; майка учителка; двама по-големи братя и по-малка сестра. Студентка със стипендия в „Съмървил“, трета година. Саманта беше от целеустремените, амбициозна. Медицинска информация: в отлично здраве, обичайните детски болести, счупване на ръката на деветгодишна възраст; бъбреци в отлично състояние. Любовен живот: настоящ приятел Саймън Уелдинг, учител стажант, на двадесет и четири. Уелдинг живееше под наем в източната част на Оксфорд заедно с още двама студенти и през семестъра Саманта оставаше при него поне два пъти седмично.

Саманта отключи велосипеда си, дръпна го от стената, махна за довиждане на приятелката си и зави надясно. Прекоси Сейнт Джайлс и се отправи към центъра на града. Той знаеше накъде се е запътила и затова тръгна към тойотата спокойно, без да бърза. Когато стигна до колата, си нахлузи ръкавиците и извади една влажна кърпичка от пакета, който винаги си носеше. Избърса седалката на шофьорското място и седна в колата. После избърса таблото и волана и сложи кърпичката в найлоновото пликче, оставено на седалката до него. Приглади панталона и сакото си и се настани така, че костюмът му да е подложен на възможно най-малко гънки. Накрая запали двигателя и потегли.

Подмина Саманта по Сейнт Джайлс – тя беше в една група с други велосипедисти. Като караше бавно по обходния път на центъра, а след това и по Каули Роуд, той стигна Принсес Стрийт и паркира срещу номер 268. След десет минути Саманта се появи откъм Каули Роуд, мина покрай залепените една за друга къщи и накрая спря пред тази, която наблюдаваше той. Слезе от колелото, избута го по пътеката, подпря го

на стената и отключи външната врата.

Според програмата за деня приятелят ѝ Саймън Уелдинг нямаше да се прибере поне още четири часа и тя щеше да учи цял следобед. Почти цялата вечер двамата щяха да са сами. Другите, които живееха на номер 268, щяха да ходят на купон на една съседна улица. Точно преди девет той щеше да влезе в къщата, оборудван както винаги, и щеше да излезе до девет и петнадесет. Четвърт час по-късно щеше да е при своя Господар – и щяха да са една стъпка по-близо до завършването на Великата творба.

– Значи наистина си се захванала с това? – попита учудено Джо.

– Защо ти се струва толкова невероятно? Все пак съм работила като криминален репортер. Май забравяш с какво си изкарвах хляба, преди да стана знаменита писателка.

Джо беше станала за пръв път след катастрофата и сега си почиваше на дивана, загърната с одеяло и с чаша горещ бульон в ръка. Беше с шарена пижама, поне три номера по-голяма от нейния размер. Стенният часовник във вестибула току-що беше ударил шест, а Лора и Филип бяха приключили разказа за станалото през последните два дни – бяха стигнали до момента, когато Лора бе отишла при Джеймс Лайтман.

– Освен това – добави Лора оживено – мисля, че направих едно откритие.

– Какво по-точно? – попита Филип.

– Киснах четири часа в Бодлеанската библиотека. Но открих нещо, което може би е важно. Оказа се, че монетите са копия на някакви арканонски монети. Които, както изглежда, са най-старите познати египетски монети, датиращи някъде от около четиристотин години преди новата ера. Преди това египтяните просто са били на разменна търговия. Най-важното обаче е, че арканонските монети са били дело на алхимиците, работещи за фараоните. Според един източник образите на жените и купата са свързани с манията на алхимиците за холизъм, тоест за връзки между привидно несвързани неща.

– В Древен Египет наистина е имало алхимици – каза Филип. – Всъщност май именно тогава започва манията да правят злато и еликсир на вечния живот.

– Мамо... хм – Джо се намръщи. – Тази цялата работа с алхимията не е ли малко врели-некипели?

– Просто ме изслушайте, става ли? – отвърна Лора.

Филип и Джо се спогледаха и замълчаха.

– Така. Ето как стоят нещата. Оказва се, че една от връзките, от които се интересували алхимиците, била тази между човечеството и вселената. Повечето алхимици се опитвали да намерят съответствие между човешкото тяло, планетите, звездите и движението на небесните тела. Вярвали, че човешкото тяло е отражение на небесната сфера. Били убедени, че Бог е създал тези конфигурации, тези мултиплицирани образи, ако щете, а тяхната задача е да открият връзките помежду им. Едно едва ли не свято задължение.

– И смяташ, че това има някаква връзка с убийствата? – попита Филип, изглеждаше объркан.

– Алхимиците вярвали, че ще могат да правят злато само ако намерят прословутия Философски камък, онова магично вещество, което, като се смеси с който и да е метал, го превръща в чисто злато. Философският камък обаче можел да бъде открит само от човек с пречистен дух, от алхимик, който наистина разбира холистичното устройство на вселената и е в състояние да освободи съзнанието си до такава степен, че да се слее с Вселенския дух. С две думи, най-важното за нас е, че алхимиците правели връзка между металите и човешките органи.

– Дай да позная – прекъсна я Филип. – Свързвали са златото със сърцето, а среброто с мозъка, така ли?

– Браво, десет точки за господин Бейнбридж. Но има още. Алхимиците вярвали, че човешкото тяло и небесната сфера се отразяват взаимно. Така че планетите също могат да се свържат с органите в човешкото...

– Мамо, спри за малко. Дай да видим дали съм разбрала правилно – намеси се Джо. – Прекарала си целия следобед в търсене на алхимични връзки между... господи, как беше? Златото, слънцето и сърцето? А къде е мястото на Дядо Коледа във всичко това?

– Виж, Джо – каза Лора. – Работата е там, че има голяма вероятност да съществува връзка между всичките тези врели-некипели, както ги наричаш, и убийствата. Просто защото убиецът вярва в тях. Няма значение дали всичко това е пълна глупост.

Джо като че ли се засрами.

– Добре, мамо...

– Има и още – продължи Лора. – Ако искате да го чуете, разбира се.

– О, не! – Джо извъртя очи.

Лора се усмихна широко.

– Ако това, което ви казах дотук, ви се е сторило налудничаво, сега

идва наистина смахнатата част. Някои алхимици отдавали целия си живот на неблагоприятната задача да получат Философския камък, смесвали какви ли не химикали с надеждата да намерят магичната субстанция, която превръща металите в злато. Тези занимания отнели времето, живота и надеждите на поколения алхимици през вековете, от дълбока древност до... ами, според някои източници, и до наши дни. Всъщност важното тук е, че усилията, положени за намиране на Философския камък, били невероятни. Адептът трябвало да следва поредица инструкции, които идвали от множество различни източници, и алхимиците работели буквално месеци, а понякога и години върху един-единствен експеримент.

– Както и да е – продължи Лора. – Докато четях всичко това, започнах да се чудя какво е водело тези хора в техните начинания. После се замислих за най-важните връзки, които са правели алхимиците, и ме осени идеята, че повечето от тях вероятно са били и астролози. И аз се бях запалила по астрологията, когато бях студентка. Бързо я зарязах обаче – вметна Лора, като погледна крадешком Джо, която клатеше глава. – Алхимиците са вършели всичко според звездите. Всеки етап от процеса е бил извършван на точно определени дати и при съответните астрологични подредби.

Публиката ѝ мълчеше.

– За алхимиците най-важен бил точно определен ден от годината – продължи Лора. – А именно пролетното равноденствие.

– Моля? – попита Джо.

– Пролетното равноденствие, първият ден на пролетта, когато дните започват да се увеличават, а нощите да намаляват – поясни Филип.

– Точно така. Алхимиците смятали този ден за най-благоприятен за започване на нещо ново. Именно тогава много от тях започвали нова серия експерименти за получаване на Философския камък. Пада се на 20 март, тоест преди два дни, деня на първото убийство.

– И какво е твоето мнение за всичко това, Лора? – попита след кратка тишина Филип. – Признавам, че е малко... обезпокоително, да кажем, но как ни помага подобна информация да заловим убиеца на тези момичета?

– И аз това си мисля още откакто излязох от библиотеката. Не знам дали ще помогне веднага, но поне може да предотврати други убийства.

– Как?

– Ами помисли. Мънро ти е казал, че според съдебните медици Рейчъл Саутгейт е била убита вечерта на двайсети. Тоест когато

слънцето е влязло в знака на Овен, а Земята е преминала през пролетното равноденствие. За убиеца това е било ново начало, стартът на нов проект.

– Супер! – възкликна Джо. – Страхотен проект.

– Искам да кажа – продължи Лора, – че времето на второто убийство сигурно също има астрологично обяснение. Един бог знае какво. Но ако съм права и ако има планирано трето или четвърто убийство, може да се определи с точност на коя дата и по кое време ще се случат.

– В това, което казваш, има известен смисъл – измърмори Филип.

– Разбира се, че има – сопна му се Лора. – Проблемът е, че не разбирам нищо от астрология.

– Не разчитай на мен – намеси се Джо. – Аз уча математика.

– Наясно съм – разсмя се Лора.

– Но... може и да имаш късмет.

– Тоест?

– Том е отчаяно запален на тази тема. Умът ми не го побира, във всяко друго отношение е толкова умен... – Джо се засмя. – А и ще дойде всеки момент.

– Така ли? – обади се Филип.

– Надявам се, че нямаш нищо против, татко. Просто иска да види как съм.

Филип вдигна ръце.

– Нищо не съм казал.

– Е, да се възползваме от неговото посещение тогава – каза Лора.

Том дойде след двайсетина минути. Изглеждаше изненадващо добре, ако не се броеше алуминиевият калъф на два от пръстите на лявата му ръка – бяха пострадали при катастрофата. Студент по медицина в колежа „Ориел“ и член на университетския отбор по ръग्би, Том беше висок метър и деветдесет и тежеше над сто килограма, без капка тлъстина. С четвъртитата си челюст, огромните си сини очи и добре поддържаната чуплива кестенява коса, беше невероятно красив. Седна на дивана до Джо и Лора го въведе накратко в досегашния им разговор, а Филип отиде до кухнята да му налее нещо за пиене.

– Господи! – възкликна Том, след като Лора приключи. – И всичко това става наистина?

– Уви, да – каза Филип и подаде на Том чаша сок от боровинки.

– Сериозно? – засмя се Том. – Смятате, че убиецът планира

ходовете си според някакъв астрологичен календар?

– Още не съм убедена – каза Лора.

– Но знаете със сигурност, че е извършил първото убийство около часа на пролетното равноденствие и е оставил златна монета и... И е извадил сърцето на момичето. Второто убийство е било след по-малко от дванайсет часа. Този път убиецът е оставил сребърна монета и е взел мозъка на жертвата.

– Точно така.

– Прави сте, че има връзка. Мозъкът е свързан със среброто и луната. Очевидно по време на второто убийство луната е влязла в знака на Овен

– Какво искаш да кажеш? – попита Джо.

– Разбира се! – възкликна Лора. – Как не се сетих!

– За какво да се сетиш? – попита Филип.

– Да, наистина е очевидно. Слънцето, луната и планетите се движат по небето, нали така? – започна да обяснява Лора. – За една година слънцето минава през всички знаци на зодиака. Права ли съм, Том? – Той кимна. – Така, през първия месец на годината слънцето е в знака на Козирог, после Водолей, Риби и така нататък. Влиза в знака на Овен малко по-късно, на двайсети или рано на двадесет и първи март. Кое е, кажи-речи, и датата на пролетното равноденствие. След това отива в знака на Телец и всички останали. Но планетите и луната също могат да се окажат в съответния зодиакален знак в дадения месец.

– Това обаче не става толкова често – допълни Том. – Докато слънцето е в знака на дадена зодия, планетите и луната може да са на другия край на небосклона, но понякога се случва да влязат в даден знак една след друга.

– Да бе, пълни глу... – започна Джо, но Том не я остави да довърши.

– Знам какво ще кажеш, Джо. Водили сме вече този разговор. Но трябва да правиш разлика между истинската астрология и измишльотините, които се публикуват в разни женски списания и жълтите вестници. Тези глупости са плод единствено на въображението на този, който ги е писал. Един опитен астролог борави с много по-сложни идеи, взима под внимание взаимодействието между всички небесни тела, не само слънцето.

– Кое е по същество означава – отбеляза Филип, че тези други небесни тела понякога следват слънцето в даден зодиакален знак и също допринасят за астрологичното влияние.

– Именно.

– Значи е много вероятно луната да е влязла в знака на Овен скоро след като той е станал настоящата зодия, и това да обуславя датата и времето на второто убийство.

– Бих се обзаложил, че е така.

– Добре, но... Чакай малко – намеси се Джо. – Може да искаш да ме застреляш, но не правим ли една основна грешка тук? Зодиите са се появили... кога? Преди десет хиляди години?

– Е, не чак толкова отдавна – отвърна Том. – Началото на астрологията е в Месопотамия около четири хиляди години преди новата ера, ако не се лъжа.

– Добре де, няма значение. Нека са шест хиляди години. Въпросът е, че съзвездията не може да са същите като тогава, защото за няколко хиляди години звездите доста са изменили местоположението си спрямо Земята. Съзвездията нямат същата форма, както в древността, и със сигурност не са на същите места като тогава.

– И така да е, Джо, това не е съществено – каза Лора.

– Защо?

– Защото това би впечатлило само някой таблоиден астролог.

Джо я гледаше озадачено.

– Ами, помисли. Ако всичко се е променило при един или повече от зодиакалните знаци, това няма значение – освен за онези, които се опитват да припишат определени качества на хората, родени под даден знак. Нали се сещаш: ако си Водолей, ти си нетрадиционалист и имаш слаби глезени. И други такива глупости.

– Небесните промени са нещо, което истинските астролози взимат под внимание – намеси се Том. – Лора е права.

– Но в такъв случай пролетното равноденствие вече не е в знака на Овен – каза Филип.

– Това няма значение, освен, ако не си абониран за неделния астрологичен подлистник.

– Сигурно – въздъхна Джо.

Лора се усмихна и каза:

– Няма нищо, скъпа, ти учиш математика.

Джо примирено се усмихна и отпи от бульона.

– Във всеки случай – добави Филип – нашите убийства, както изглежда, са вдъхновени от астрологията. Трябва просто да се съсредоточим върху това, в което вярва убиецът, без значение какво мислим ние по въпроса.

– Добра идея – каза Лора. – Нека се върнем към истинския проблем. Том? Според теб има вероятност луната да е влязла в знака на Овен по време на второто убийство, така ли?

– Лесно ще разберем.

– Как?

– Просто ще проверим в almanac.com. Регистриран съм.

– О, не! – каза Джо.

Том – вече беше тръгнал към компютъра на бюрото до дивана – попита:

– Вързан ли е?

– Да. Имам ADSL – отвърна Филип.

Отвориха Гугъл и Том написа almanac.com. Сайтът се появи след секунда и той въведе потребителското си име. Появи се ново меню. Вляво на екрана имаше списък с въпроси и оставени празни полета за отговори.

Лора дойде при тях, но Джо остана на дивана.

– Трябва само да въведе няколко числа – каза Том. – Много готин сайт. Софтуерът изчислява местоположението на всяка планета и на луната по всяко време чак до трихилядната година.

Започна да въвежда на клавиатурата.

– Да видим сега, така: луната, дата: 21 март 2007. После написа още няколко цифри и отговори на няколко въпроса, преди да натисне „търси“. Резултатът дойде изключително бързо.

– Супер – каза Том.

– Какво пише? – попита Лора, не можеше да разбере нищо от излязлата информация.

– Луната е влязла в знака на Овен в 03:47 на 21 март.

– Това може да е точният час на второто убийство – каза Филип, видимо впечатлен.

– Мънро беше ли сигурен за часа? – попита Лора.

– Каза, че според медиците убийството е станало четири до шест часа, преди да се появи там. Аз бях там малко преди осем и половина, значи убийството трябва да е извършено някъде между два и половина и четири и половина сутринта.

– Том, с тази програма можеш да проследиш всяка планета, плюс луната, така ли?

– Да.

– Трябва да открием дали някоя от планетите предстои да влезе в знака на Овен, и кога. Можем ли да го направим?

– Естествено – отвърна Том. – Мога да ви кажа движението на всички планети колкото далеко в бъдещето искате.

– Не се увличай, Томас – рече Джо весело. – Само до трихилядната година.

Филип се разсмя, но Том не й обърна внимание и започна да щрака по клавиатурата, отговаряше мигновено на множество въпроси. След няколко минути отново натисна „търси“, отблъсна се със стола назад от компютъра и му каза:

– Хайде сега, свърши си работата.

Този път резултатът се позабави, но след двадесетина секунди се появи нов екран, изпълнен с диаграми и цифри.

– Какво ни показва? – попита Лора нетърпеливо.

– Ей сега – отвърна Том.

Започна да скролира надолу по екрана, забил поглед в него, после затвори очи, сякаш изчисляваше нещо наум.

– Господи! – каза накрая.

– Какво има? – попита Филип.

– Това наистина е удивително!

– Кое? – не се съдържа Лора.

– Извинявайте. Понякога се получава съвпад на планети и...

– Когато планетите се подреждат в една линия ли? – прекъсна го Филип.

– Да, когато две или повече небесни тела, тоест луната и планетите, изглеждат подредени в една линия, гледано от Земята. Често го наричат срещане или съвпад. Да се получи такава конфигурация от две планети или планета и луната е горе-долу често явление, нарича се троен съвпад. Четворният е по-рядък, случва се само веднъж на няколко години. След една седмица обаче, в ранните часове на 31 март, няколко минути след полунощ, за да съм съвсем точен, луната и три от планетите ще са почти в идеална права линия и ще формират петорен съвпад със слънцето. Това явление е толкова рядко, че се е случвало само десетина пъти за последните хиляда години. Лора реагира първа:

– Това означава, че три планети ще влязат в знака на Овен през следващите няколко дни?

– Точно така.

– Можеш ли да разбереш кои?

– Вече го направих – отвърна Том и посочи екрана. – Венера, Марс и Юпитер, в този ред.

– Кога?

– Юпитер точно след полунощ на тридесет и първи март. Марс няколко часа по-рано, вечерта на тридесети март. А Венера... чакай да видим... – измърмори той. – Венера влиза в Овен тази вечер, в девет часа и осем минути.

КЕМБРИДЖ: ВЕЧЕРТА НА 10 АВГУСТ 1690 г.

Джон Уикинс беше дошъл в Кембридж през 1663 година и отдавна го познаваше като петте си пръста. Познаваше всеки завой на всяка улица, всяко растение и всеки плевел, който растеше изпод камъните по обичайните му маршрути. Познаваше всички преподаватели в колежа и всички граждани, които бе срещал. Беше човек с навици и почти тридесет години не беше променил почти нищо от познатата рутина: купуваше книги от една и съща книжарница, пълнеше мастилницата си винаги от едно и също място, шиеше дрехите си при същия, вече поостарял, шивач и купуваше енфие от същия човек, който за пръв път го беше снабдил с тази стока преди двадесет и повече години. Сега обаче си тръгваше и това място вече не изглеждаше същото.

Уикинс нямаше време за губене и беше наел кон, за да може да се върне от Оксфорд същия ден. Пристигна по здрач и подаде юздите на конярчето, което щеше да нахрани и напои коня в конюшната на колежа. Това беше лукс, който рядко си позволяваше, но сега имаше големи планове и не можеше да губи време в претърпаните и бавни карети. Не можеше да се отрече, че беше развълнуван от предложението му пост на ректор на „Сейнт Мерис“ в Оксфорд. Такава възможност не биваше да се изпуска. Сега беше времето да скъса с Кембридж и целия си досегашен живот.

Разбира се, това означаваше да се раздели с Исак Нютон, а връзката им бе наистина стара и много особена. Бяха се запознали по време на своя първи семестър тук, и двамата нещастни и разочаровани от останалите студенти. И двамата бяха дошли с надеждата, че ще се потопят във вихъра на познанието, а вместо това откриха, че повечето студенти се интересуват единствено от пиене, комар и жени. И двамата произлизаха от слоевете на дребното дворянство. Бащата на Уикинс беше учител, а бащата на Нютон бе починал, преди той да се роди, и майка му се беше омъжила за местния викарий. И двамата нямаха абсолютно нищо общо с почти всичките си колеги. Повечето от тях бяха синове на заможни земевладелци и богати търговци, но дори тяхната компания беше за предпочитане пред тази на най-мързеливите и най-тъпите сред студентите, а именно – разглезените синове на аристокрацията.

Уикинс прекоси двора на Тринити Колидж и мина под арката към

стълбите. Вървеше бавно, сякаш се опитваше да отложи неминуемото. Беше преживял някои хубави моменти в този велик град. Признаваше, че по-голямата част от живота му е преминала като обикновено ежедневие, изпълнено с учене, а после и теологични проучвания. Но от време на време се случваше да помага на Нютон в неговата научна работа, да преписва текстове или да върши някаква друга полезна дейност. Тогава, убедено вярваше Уикинс, той се беше приближил до великия Исак Нютон много повече, отколкото би могъл да го направи някой друг. Имаше и моменти, когато физическата нужда ги беше сближила и по друг начин, но те никога не говореха за тези свои действия и ги държаха дълбоко скрити от останалия свят.

Разбира се, оставаше и истинската причина, поради която Уикинс живееше така близо до известния учен и поради която още от самото начало му беше възложено да се запознае с Нютон и да се сприятели с него. Нютон, както с течение на времето бе разбрал той, беше най-опасният човек на света.

Стигна до вратата към техните помещения, извади ключа и го завъртя в ключалката. Коридорът и двете стаи вляво и вдясно бяха потънали в мрак. От отворения прозорец в дъното на коридора повя топъл въздух. Вратата на неговата спалня беше затворена, но тази вдясно, която водеше към стаята на Нютон, а оттам и към лабораторията, беше откритата. Беше необичайно тихо. Единствените звуци идваха откъм отворения прозорец – двойка дроздове гнездеше на бряста зад него.

Вече завърнал се на това познато място, Уикинс изведнъж се почувства неуверен. Това беше неговият дом. Тук се чувстваше сигурен. Дали постъпваше правилно, като захвърляше всичко това и се впускаше в съвсем нов живот в Оксфорд?

В едно беше сигурен обаче – мисията му в Кембридж бе приключила. Поверената му задача беше твърде важна и той не можеше да си тръгне по-рано. Така че, поне в това отношение, не изпитваше никакви угризения. Съвпадът на планетите щеше да е утре вечер, 11-и август, и беше ясно, че никой не възнамерява да опита експеримента. Даже Нютон не се подготвяше за него, а никой друг нямаше способността, знанието или куража да го направи. Приятелите на Уикинс в Оксфорд бяха непрестанно нащрек за някакви признаци на подобна дейност, но изглежда, там всичко беше спокойно. Бяха чули за едно убийство предната седмица, но се оказа, че момичето издъхнало в ръцете на своя любим, който после се самоубил. Или поне такава беше официалната версия.

Приятелите му признаваха, че престъпленията може лесно да се

прикрит и че въпреки цялата си бдителност може никога да не узнаят, ако нещо се е случило. Но най-важното беше, размишляваше Уикинс, докато сваляше чантата от рамото си, а после шапката и палтото си и ги закачаше на закачалките в коридора, че рубиновата сфера е на сигурно място в своя трезор. И досега не се беше появил гений алхимик, който да разполага с древните кодове и херметичното познание, необходими за придобиването на тази безценна вещ.

С изненада забеляза, че вратата на лабораторията е отворена. Чаршафите на леглото бяха намачкани на камара. По пода имаше зарязани чинии с храна. Прозорецът беше отворен и на широкия перваз стоеше съд с вода. Водата беше чиста, недокосната. Уикинс предпазливо тръгна към лабораторията. Сърцето му се разтупка. Внезапно го обзе страх. Нютон никога не допускаше грешки по отношение на сигурността и изолацията.

Нютон не го чу. Седеше с гръб към вратата на лабораторията, пред запалената камина. Държеше нещо, което Уикинс никога не беше виждал в реалния свят, една митична вещ, за която само знаеше, че съществува, една свещена вещ, ядрото на всяко познание: рубиновата сфера.

Уикинс за малко да изпищи от ужас, но слава богу, не излезе никакъв звук. Стоеше като вцепенен. С почти свръхчовешки усилия вдигна ръка и силно се одра с нокти по бузата. Стана някак неволно, сякаш се опитваше да се убеди, че все още е жив и че това, което вижда, е самата истина.

Единият дрозд кацна на перваза до съда с вода. Нютон рязко се обърна.

През следващите две секунди милион мисли се сблъскаха в главата на Уикинс, но той осъзна само две. Едната беше мигом да побегне към Оксфорд и да предупреди приятелите си. А другата – да се втурне в стаята и да грабне сферата.

Докато Уикинс стигне до Нютон, ученият бе успял да стане и да се приготви за удара.

За почти петдесетгодишен човек, прекарал целия си живот над книгите, беше учудващо подвижен. Уикинс се хвърли към него, но Нютон се отмести и той изгуби равновесие и едва не падна. Все пак успя да се хване за масата до камината. Бързо се обърна и видя, че Нютон взима куп хартии от една съседна маса.

– Исак, не! – извика Уикинс. – Моля те... ти не знаеш какво...

Но Нютон сякаш не го забелязваше. Уикинс изведнъж осъзна, че напразно си хаби думите, и вълна от гняв заля цялото му същество. Той

се хвърли напред и сграбчи Нютон за рамото. Ученият се извърна и Уикинс се олюля. Видя сферата, която съквартирантът му здраво държеше в дясната си ръка, а после същият този десен юмрук се понесе към лицето му. Той едва успя да се дръпне, извъртя се встрани и удари Нютон по лицето, одрасквайки бузата му. Нютон изрева и заслепен от ярост, заби юмрук право в челостта му.

– Тя е моя – изрева той с изцъклени очи.

Уикинс залитна и се блъсна в лавиците с книги, удари силно главата си. Няколко стъкленици и бутилки се олюляха и паднаха. Всички се пръснаха на пода, с изключение на една, в която имаше жълтеникава течност. Беше с надпис „Витриол“. Тя падна на рамото на Уикинс, тапата се измъкна и течността се разля по ръката му. Той изпищя от болка, а Нютон, с разкривени от ярост черти, го ритна в лицето. Уикинс се свлече на пода в безсъзнание.

Когато се свести, беше съвсем тъмно. Огънят в камината бе загаснал, беше студено и във въздуха се носеха натрапчиви миризми. Най-страшното беше, че ясно долавяше миризмата на изгорена плът.

Изправи се. Болката в главата едва не го повали отново на колене. Ръката му пулсираше. Дотътри се до другата стая. Там беше малко по-светло. Луната бе изгряла и всичко беше окъпано в сребърно сияние.

Платът на ризата му бе изгорял, а ръката му беше зачервена и на мехури. Отиде до съда с вода на перваза, натопи в него една риза, която лежеше наблизко, и я сложи върху ръката си.

Значи Нютон се беше добрал до рубиновата сфера. Това беше ужасно и от най-лошия му кошмар. Опита се да се съсредоточи – въпреки болката. Влажната материя помагаше, но не много.

Спомни си, че Нютон има часовник в стаята, и отиде да го погледне. Беше минало четири след полунощ. Сигурно дълго бе лежал в безсъзнание. Изруга, загреба вода в шепи, нажабурка си устата и изплю по-червенялата течност в съда.

Отново се опита да подреди мислите си, но болката продължаваше да ги заглушава. Нютон беше изчезнал. Сигурно вече приближаваше Оксфорд или пък бе отишъл другаде да се подготви. Съвпадът беше след по-малко от двадесет и четири часа. Какво да направи? Можеше да изпрати съобщение до Оксфорд, но как да се довери на куриер за такъв сериозен въпрос? А и какво точно да съобщи?

След няколко минути, метнал чантата през рамо, облечен с палтото и с шапката на главата, вече бързаше към конюшните.

Конярчето не беше много доволно че го вижда, но когато получи за

услугите си цял шилинг веднага се ободри. Нютон бил минал вечерта, каза момчето, но както винаги мълчал и изглеждал дори още по-сърдит от обикновено.

Уикинс избра една кестенява кобила, най-добрия кон на разположение в момента, и даде таксата на момчето в запечатан плик, за да я предаде на касиера. Каза му също да не се притеснява, защото сам ще обясни всичко на главния коняр, като се върне след няколко дни. В момента имал неотложни дела, за които трябвало да се погрижи незабавно, и не можел да губи нито миг. После изкара кобилата от конюшната, мина през портите и отпраши по пътя. Едва се държеше на седлото.

В Икуел, село на шейсет мили на запад от Кембридж, смени кобилата с един сив кон, с който мина през Брил, Хортън и Стъдли и накрая Айслип, преди да поеме по пътя, който щеше да го отведе до източните порти на Оксфорд. След час и половина беше пред стените на града. Мина по Мъртън Стрийт, слезе от коня и даде юздите на едно момче, което да го отведе. После тръгна право към Юнивърсити Колидж.

– По дяволите! – възкликна Робърт Хук. – Чумата да го тръшне дано.

И смръкна огромна доза енфие.

Седяха в просторен апартамент в Юнивърсити Колидж, с изглед към главната улица – Робърт Хук го ползваше всеки август като част от хонорара си. Уикинс беше изтощен, ръката и главата му пулсираха от болка. Беше го посрещнал Бойл, който макар също да изглеждаше слаб и изморен, бе настоял незабавно да се погрижи за раните му. С професионална вещина прегледа изгорената ръка на Уикинс и внимателно я превърза. За главоболието му се погрижи, като намаза главата му с мехлем от котешка урина и миши изпражнения, който, знаел го от практика, бил много ефикасен в подобни случаи. Докато възрастният мъж се грижеше за него, Уикинс разказа последните събития в Кембридж. Бойл го изслуша спокойно, като от време на време въздишаше или изпуктяваше. На няколко пъти спира медицинските си занимания, за да погледне Уикинс с пронизателните си зелени очи, сякаш търсеше по лицето му нещо неопределимо. А после дойде Хук, извикан спешно чрез един лакей. Пълна противоположност на Бойл, той реагира бурно, започна да се пени и да ругае, да ръкомаха и да кълне, а накрая се тръшна на един стол до празната камина.

– Този отвратителен човек, този... този... лабораторен плъх –

изръмжа той и пак посегна към торбичката си с енфие.

Уикинс смаяно възкликна:

– Сър, моля ви... въздържайте се от...

– Защо да се въздържам? – изкрещя му Хук. – Няма по-добър начин да се опише вашият многоуважаван Лукасов професор. Дори това може би е твърде меко описание. А бих добавил, че вие, сър, не сте много различен от него.

В този момент Уикинс разбра защо Нютон така силно ненавижда този човек. Уродливото тяло на Хук беше почти толкова гадно, колкото и характерът му.

– Моля ви, господа – намеси се Бойл. – Мисля, че Джон свободно ще признае пред нас, че е допуснал грешка в преценката на своя съквартирант. Но важното в момента е да търсим решения, а не да сипем упреци.

– Но аз ви предупреждавах и двамата – не отстъпваше Хук. И като се пренасочи от Уикинс към Бойл, добави: – Амбицията на този човек не знае граници. Още тогава ви казах, сър, в Лондон, след лекцията на Рен, че Нютон е надушил нещо ценно.

– Дори не си спомням да е присъствал там – отвърна Бойл.

– Беше застанал в дъното на залата, до вратата. Мернах го от подиума. Не греша. Едва изчака Рен да свърши и изчезна.

– И твърдите, че сте говорили с Рен по въпроса?

– Говорих – потвърди Хук почти шепнешком. – Но той не ми каза нищо. Този човек никога не ме е харесвал.

– Учителю – каза Уикинс, гледаше Бойл. – Съкрушен съм от глупостта, която проявих. Но, ако ми позволите само едно изречение в моя защита, бих казал, че дори ако навреме бяхме усетили, че Нютон знае за съществуването на рубиновата сфера, дори тогава би ми се сторило почти невъзможно да повярвам, че той ще има необходимите знания, за да ни я измъкне изпод носа. Нито бих могъл да предположа, че ще знае какво да прави с нея, ако я вземе.

– Нали твоята задача, тъпако, беше да наблюдаваш този демон! – избухна Хук.

– Господа – рече Бойл. – Нямам нито силите, нито желанието да повтарям каквото вече казах тази нещастна утрин. Трябва да прекратите с враждите, иначе всичко може да бъде изгубено. Ако не започнете да се държите с подобаващите ви достойнство и мъдрост, нашият приятел Исак Нютон ще се окаже победител. И не се заблуждавайте, той е много силен противник.

Всички замълчаха. Едва сега Уикинс забеляза, че през отворения прозорец долита шумът на града. Беше почти девет сутринта и макар студентите да бяха във ваканция, в Оксфорд кипеше живот, чуваше се обичайната утринна глъч, виковете на търговците и трополенето на каруци по главната улица. Някъде в далечината, където строители поправяха покрива на един колеж, отекваха ударите на чукове и се чуваше стържене на триони.

– Какво мислите, Учителю? – попита Хук, избягваше да гледа към Уикинс. – Знаете моите чувства към Нютон. Той е един надут пуяк. Но само глупак би отрекъл, че е блестящ учен.

– Думите ти са както винаги груби, Робърт, но разбира се, верни. Боли ме да го кажа, но се опасявам, че трябва да допуснем най-лошото. Нютон сигурно има помощници. Това е необходимост, която дори той не може да избегне, независимо колко би искал да е сам, естествено. Трябва да допуснем също, че тези хора са в града от известно време и че макар да не сме успели да го разберем, са си изцапали ръцете. Всички знаем какво представлява този ритуал.

– Господа, ако бездействаме, ни грози страшна опасност. Трябва всеки от нас – той погледна Хук така, че и по-силен мъж би се вцепнил – да направи всичко по силите си, та довечера да спрем Лукасовия професор. Времето е срещу нас, приятели. Трябва незабавно да се заемем с пригответленията.

Кабинетът на главен инспектор Мънро беше студен и неприветлив като самия него. Бюрото му заемаше една трета от стаята и беше празно, ако не се броеше супермодерният компютър, двата телефона и поставката с химикалки. По стените нямаше картини и снимки, едно почти умряло растение спускаше листа от почти празната секция. Два изтъркани стола бяха поставени в двата края на бюрото, с лице към пластмасовия въртящ се стол на Мънро. Но не това забелязваше първо посетителят, а мириса: неприятна смесица от миризми на храна за бърза консумация. Явно, помисли Лора, докато сядаше на стола, предложен ѝ от главния инспектор, Мънро беше човек, за когото истинският обяд е загуба на време и пари.

Едната стена на стаята беше от стъкло. Зад нея се виждаха работническите помещения на другите служители в управлението – там по стените висяха всякакви карти и диаграми. Работеха компютри, светеха екрани, по бюрата седяха униформени и цивилни полицаи, едни загледани в

екраните, други с кафе в ръка, трети облегнати назад в столовете си, с крака върху бюрата. Някои разговаряха оживено с колегите си, преглеждаха документи, пишеха в бележници, щракаха по клавиатури или говореха по телефона.

Беше 19:45, но тази сцена явно можеше да се наблюдава по всяко време на денонощието. Беше светло, шумно и кипеше усилена дейност. Без значение кой е градът, полицейските участъци, както Лора знаеше от личен опит, никога не спят.

Почти се сепна, когато осъзна, че Мънро и Филип са вперили поглед в нея.

– И така, госпожо Нивън – започна Мънро, забил черните си настойчиви очи в нея. – Твърдите, че разполагате с информация, която ще подпомогне моето разследване.

Гласът му издаваше само малка част от скептицизма и раздражението, които Лора беше сигурна, че изпитва. Беше срещала хора като него, дори твърде често. Мънро беше типичен представител, британски еквивалент на коравите американски ченгета, с които бе работила като криминален репортер. Мъжете като главния инспектор не се подаваха на женските оръжия, които тя иначе така успешно използваше в мъжка компания, и не се впечатляваха от таланта ѝ да убеждава и да постига своето, който при други обстоятелства ѝ вършеше чудесна работа. От друга страна обаче тя ясно съзнаваше, че хората като Мънро са най-добрите полицаи. Те всички сякаш нямаха личен живот или емоционални проблеми, нищо, което да ги направи уязвими или да ги отклони от непосредствената задача.

– Да – отвърна Лора. – И мисля, че е важна.

– Слушам ви.

Лора погледна Филип, за да се увери, че не е размислил относно идеята да разкажат цялата история на полицията, и започна да обяснява какво е открила, какво е показало търсенето в almanac.com и какво се очаква да се случи, а именно – петорен съвпад. Главният инспектор запази безизразното си изражение, само от време на време леко смръщваше чело, за да покаже, че въобще я слуша. Когато Лора свърши, той се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. Ръкавите на самото му се вдигнаха нагоре – изглеждаха толкова тесни, сякаш всеки момент ще се пръснат.

– Астрология.

Тази единствена дума излезе от устата му със закръглените гласни, характерни за графствата около Лондон, така че „о“-то прозвуча като

ехо в кух дъб. Мънро заби поглед в тавана.

– Знам какво си мислите. Признавам, че звучи малко... странно... да кажем, но...

– Смятате, че нашият убиец действа по график, начертан от звездите, някакъв луд, който убива по внимателно подготвен план?

– Да.

– И само защото сте открили няколко съвпадения?

Лора се наежи.

– Знам – каза Мънро и вдигна ръка, за да я спре. – Знам, госпожо Нивън, вие смятате, че това не са съвпадения.

– Господин главен инспектор, смятам, че тези факти са повече от съвпадения – намеси се Филип. – Аз самият не вярвам в астрологията, в случай че си задавате този въпрос. А знам, че и Лора е доста скептична.

– Вижте, господин Бейнбридж, госпожо Нивън, разбирам накъде биете. Ясно ми е, че не е необходимо да си запален астролог, за да решиш, че един убиец убива съобразно правилата на тази, да я наречем, наука. Но не мислите ли, че залагате твърде много на няколко факта, които могат да имат и множество други обяснения?

Докато пътуваха насам с колата, Филип беше предупредил Лора, че Мънро не е човек, когото лесно можеш да убедиш в каквото и да било. Същност, бе добавил той, изобщо не бил лесен човек, точка.

– Какви например? – предизвика го Лора.

– Убиецът може да оставя лъжлива следа. Може нарочно да ни кара да мислим, че действа по някакъв налудничав график, само за да ни дразни. Или, най-елементарно, както вече казах, може да става въпрос просто за съвпадение.

– Не сте убедителен и в двата случая – каза Лора напористо. – Не приемам идеята, че някой е планирал две убийства, които съвпадат точно с откритите от нас данни, за да извърши после нещо коренно различно. А още по-малко ми допада идеята, че това, което открихме, е просто поредица съвпадения.

През годините натрупан опит Мънро се беше научил да прозира хората, а така също да ги кара да виждат у него онова, което той иска да видят. Възхищаваше се на тази американка. Беше смела и напориста, но това не означаваше, че той ще приеме теорията ѝ.

– И аз съм учил физика, госпожо Нивън. Знам, че астрономичните факти, за разлика от астрологичните интерпретации, са необорими. Но колко точна е тази компютърна програма?

Лора нямаше отговор.

Мънро се възползва от това неочаквано предимство.

– Цялата ви теория – каза той – се основава на точни моменти, нали така? На връзката между убийствата и навлизането на планетите в знака на... коя зодия? Овен?

– Нямам причина да се съмнявам в точността на сайта – каза Лора.

– А времето на убийствата?

– Рейчъл Саутгейт е била убита между седем и осем и половина вечерта на двайсети март – отвърна Филип. – Джесика Фулъртън на следващата сутрин, някъде между два и половина и четири и половина.

– Да, но съдебните медици не могат да посочат точния час на смъртта с прецизността, която ви трябва на вас. Изглежда, астрологията е доста по-прецизна наука – каза Мънро и се усмихна криво.

– Сарказмът ви е неуместен и вие го знаете, господин главен инспектор – почти кипна Лора. – Става въпрос за много повече от просто съвпадение. Освен това две млади момичета вече са мъртви. Имате ли по-добра теория от нашата?

Знаеше, че прави грешка, още преди да свърши. Филип я погледна гневно.

Мънро остана невъзмутим като ледена статуя.

– Напълно съзнавам колко е сериозно положението – каза той. – И смея да ви уверя, че ние също имаме някои теории. Благодаря за отделеното време. Сега, ако ме извините...

– Какво?! – възкликна Лора. – Ще пренебрегнете всичко, което ви казах, а следващото убийство е предвидено за малко след девет? След... – тя бързо си погледна часовника – малко повече от час!

– Опасявам се, че да, госпожо Нивън. Не разполагам с много хора. Екипът ми се състои от двадесет полицаи, които се занимават с, нека го наречем, по-традиционния начин на разследване. Освен това какво очаквате да направя?

Уместен въпрос, разбира се. И Лора, и Филип си го бяха задавали в колата, без никой от двамата да го изрази гласно. Дори ако бяха прави и главният инспектор приемеше версията им, с какво им помагаше тази информация в момента?

– Вижте – каза Мънро с необичайно мек тон. – Госпожо Нивън, оценявам загрижеността ви. Сигурен съм, че имате само най-добри намерения, но...

– Няма нищо – прекъсна го Лора, бързо си взе чантата и стана. – Извинете за безпокойството. Ще ви оставим да си водите разследването по вашия начин. Дано да сте прав.

Намръщеният Мънро влезе през летящите врати на криминологичната лаборатория и главният съдебен лекар Марк Лангам погледна помощника си с израз, който казваше: „По дяволите, пак е в гадно настроение“.

– Дано имате добри новини – рече троснато Мънро.

Без да каже нищо, Лангам го поведе към една стъклена маса с ръб от бяла пластмаса в средата на стаята. Върху стъклото лежеше нещо подобно на рентгенова снимка, 30X30 сантиметра. В средата се различаваше черно-бял образ с дължина около седем сантиметра – четвърт овал с дребни точки и чертички по края.

– Какво е това? – попита Мънро. Лангам нагласи над образа лупа.

– Погледнете по-внимателно.

Мънро се наведе и започна да движи лупата над снимката.

– Частичен отпечатък – поясни Лангам. – Белезите по края са... шевове. На скъпи обувки.

Мънро се изправи.

– Ръчна изработка?

– Най-вероятно.

– Нещо друго?

– От този частичен отпечатък приличат на номер десет, стандартна широчина.

– Къде го намерихте? – попита Мънро и изведнъж тонът му прозвуча значително по-бодро.

– До къщата, близо до мястото, където беше завързана лодката – отвърна Лангам и му подаде няколко черно-бели снимки, на които отпечатъкът едва се забелязваше в калта.

Докато Мънро ги изучаваше, Лангам заобиколи масата и отиде до един работен плот. Повърхността от пресована стомана беше безупречно чиста. Върху плота, опрени на стената, бяха наредени множество уреди, всичките с цифров дисплей и изчистени линии. Пред тях имаше две петрита (лабораторни чашки).

– Намерихме ги в отпечатъка – каза Лангам и вдигна с пинсета парченце материя от едното пет-ри. – Кожа, качествена, нова.

– А това какво е?

Лангам вдигна подобно по размер парче зелена материя от другото петри.

– Пластмаса. Вид полипропилен, за да съм точен. Но и този е много качествен материал, скъп полимер, изключително лек, но много здрав.

– И беше в отпечатъка?

Лангам кимна и каза:

– И в микроскопични количества по една следа, водеща от спалнята на първия етаж в къщата до пристана зад приземния етаж.

– Можете ли да изкарате още нещо за тази пластмаса? Много ли е особена? – попита Мънро.

– За съжаление, не е чак толкова рядка, а и по фрагментите, които открихме, няма никакви означения. Щеше да е добре да имаме едно парче с щампа на производителя.

– Да бе, и жена ти да те моли за секс довечера.

Лангам се разсмя и посочи първото петри.

– С това може да имаме повече късмет. Такива обувки ръчна изработка и с такава скъпа кожа не се продават в супермаркетите.

Мънро взе пинсетата и вдигна парченцето кожа към светлината. Нямахше нищо особено – лъскава кафява кожа с дължина два-три милиметра.

– Ще проверя базата данни и ще изпратя хора при обушарите в града. Смяташ, че са нови?

– Кожата със сигурност е нова, а и отпечатъкът е изключително ясен. Възможно е само подметките им да са сменяни скоро.

– Да не бързаме все пак да възлагаме големи надежди на това – каза Мънро. – И... за момента го дръжте в тайна.

После тръгна към вратата и без да се обръща, добави:

– Добра работа, Марк.

Адептът търпеливо чакаше в колата вече от близо шест часа. Почти не откъсваше очи от номер 268 на Принсес Стрийт. Видя как обитателите и техните приятели няколко пъти влизаха и излизаха. В 18:04 дойдоха двамата студенти, които живееха заедно с приятеля на Саманта Саймън Уелдинг. Двадесет и седем минути по-късно дойдоха две момичета, третокурснички в оксфордския университет „Брукс“, Ким Райвдън и Клаудия Мичър. Всички останаха в къщата още двадесет и една минути, след което четиримата излязоха заедно в 18:52. От проучванията и контактите си Адептът знаеше, че двете момчета, които живееха със Саймън Уелдинг в номер 268, Дан Смит и Ивлин Роуз, както и двете момичета, няма да се приберат поне до единайсет часа. Саймън Уелдинг спря пред къщата със своята очукана десетгодишна „Мазда“ в 19:32. Той нямаше да излезе жив оттам.

В девет без две минути Адептът слезе от колата. Върху обувките си

носеше калцуни, а в лявата си ръка – невзрачна метална кутия. Беше със здрави закопчалки и беше тридесет сантиметра дълга, двадесет и пет широка и двадесет и пет дълбока – всъщност бе контейнер за органи с контрол на температурата, един от петте, които беше поръчал и които бяха изработени по изрично дадените от него спецификации от един специалист в Австрия. В дясната си ръка носеше малък черен сак, закопчан и заключен. Погледна и в двете посоки на улицата. В единия ѝ край имаше шумна кръчма, а перпендикулярно на Принсес Стрийт минаваше натовареният Каули Роуд, главната артерия за влизане в града от изток и Лондон. Но нито кръчмата, нито магистралата се виждаха от тук, защото улицата правеше лек завои и този ѝ край бе по-тих и тъмен. Адептът влезе в градината през дървената врата и бързо се придвижи до страничния вход, мина по тесен тъмен коридор и излезе в задния двор.

Беше много тъмно: облаците скриваха луната, а светлината от уличните лампи не стигаше дотук. Той остави кутията и сака на земята, отключи ципа, дръпна го и грижливо извади от чантата чист защитен костюм, ръкавици, визьор и качулка. Много внимателно облече костюма и го стегна с велкро лепенки около шията, китките, глезените и кръста, така че всеки сантиметър от тялото му да е плътно покрит. Погледна часовника си през защитното облекло. Беше 21:04.

Задният двор на къщата беше занемарен и обрасъл. Тихо и внимателно Адептът отиде до вратата на кухнята, която излизаше право на двора. Спря и ее послуша за шумове от къщата, но единственото, което чу, беше приглушена музика, идваше някъде от горния етаж.

Влезе, мина през кухнята и вестибюла и тръгна нагоре по стълбите с бавни, отмерени крачки. Всичките му сетива бяха нащрек, беше готов за всякакви изненади. Щом стигна площадката, провери всички стаи, за да се увери, че е насаме с плячката си, след което се насочи към спалнята. Сега вече позна музиката – „Смъртта и момичето“, струнен квартет в ре минор от Шуберт, едно от любимите му произведения. Като стигна до вратата, отново се послуша за някакви шумове освен музиката. Можа да различи тежко дишане и обичайното простенване от време на време. Отвори леко вратата – и вече виждаше какво става в стаята.

Саманта беше отгоре, с извит гръб и лице към тавана. Саймън, с ръце върху малките ѝ твърди гърди, бе вперил поглед в лицето ѝ и се наслаждаваше на екстаза ѝ. Адептът едва доловимо потръпна, внезапно усетил прилив на емоции – ревност, отвращение, захлас. Двойката излъчваше такава мощна сексуална енергия, че той сякаш я усети с тялото си.

Почувства, че членът му се втвърдява. Но после – знаеше, че не може да губи нито миг повече – остави металната кутия на земята, извади скалпела от джоба си, махна калъфката и с три бързи крачки стигна до леглото, преди още Саймън или Саманта да са усетили присъствието му.

С едно ловко движение дръпна главата на Саманта назад и ѝ преряза гърлото. Скалпелът мина първо през вратните артерии, при което кръвта бликна силно, след което се заби по-дълбоко и пререза ларинкса. Тя се строполи на пода, притиснала с две ръце гърлото си, кръвта бликаше между пръстите ѝ. Погледна го с разширени от ужас очи, в които се четеше отчаян опит да разбере какво става.

Саймън се беше вцепенил от ужас и Адептът се възползва от секундата, която му даде това. Замах на към гърлото на младежа с такава сила, че за малко да го обезглави – един-единствен разрез от едното до другото ухо. Кръвта опръска визъора му и той я избърса с ръка. Тялото на Саймън Уелдинг се затресе конвулсивно, от устата му рухна тъмна кръв и обля лицето му като течна червена маска.

Докато младежът се гърчеше върху окървавените чаршафи, Адептът клекна до Саманта. Тя беше още жива. Нямаше нито секунда за губене. Той постави едната си ръка върху челото ѝ, а другата под врата, и с едно рязко движение пречупи гръбнака ѝ между двата най-горни прешлена. Тялото ѝ мигом се отпусна.

Той взе металната кутия и я постави до себе си. После обърна Саманта по очи. С две ловки движения отвори тялото ѝ – направи два дълги по педя разреза от двете страни на гръбнака. Дръпна плътта настрани и разкри гръдния кош. После, от специално пригодно за целта отделение на костюма извади хирургичен трион на батерии и разряза костта за секунди. Натисна ребрата встрани и със скалпела внимателно срязва съдовете, които водеха до бъбреците.

Отвори контейнера и усети студения въздух по ръцете си. Виждаше как ледената пара се излива от съда. Откъм леглото се чу гъргорещ звук, после настъпи тишина. Саймън Уелдинг потръпна за последен път и умря.

Адептът бръкна със защитените си от ръкавиците ръце в топлото тяло на Саманта. Извади бавно бъбреците и ги сложи в индивидуални найлонови пликчета, запечата ги и ги постави внимателно в контейнера. От един страничен джоб на кутията извади метална монета и внимателно я постави в десния отвор на гърба на Саманта. След това затвори капака на кутията и закодира ключалката. От джоба на костюма си извади

кърпа, напоена с почистващ препарат, и избърса кръвта от ръкавиците си и дръжката на контейнера, след което отново прибра кърпата в джоба си. Накрая сложи калъфа на скалпела и го прибра в същия джоб.

Точно в 21:13, девет минути след като беше влязъл в къщата, отново беше в тесния тъмен коридор. Свали визъора, ръкавиците, защитния костюм и калцуните. Действаше изключително внимателно, за да не допусне и капчица кръв или частица тъкан да попадне по кожата или дрехите му. После си сложи нови ръкавици и чисти калцуни и извади от джоба на панталона си малка торбичка, в която прибра защитния костюм, визъора, ръкавиците, изцапаните калцуни, скалпела и кърпите. Свали и вторите ръкавици, сложи ги най-отгоре в торбата и я запечата. Взе контейнера за транспортиране на органи и бързо тръгна към предната част на къщата. Приклепна в сенките и огледа улицата. Някаква млада двойка вървеше към него откъм Каули Роуд, само на две къщи по-надолу. Той се сви в сянката и притихна. Младежите минаха покрай него, без да го забележат; момичето говореше нещо и се смееше.

Когато стигнаха до края на улицата и се скриха от погледа му, Адептът отново се огледа. Беше чисто. Той тръгна бързо, но спокойно покрай ниската стена на градината. Отвори багажника на тойотата с ключ, вместо с дистанционното, постави кутията вътре и я укрепил стабилно с два кожени ремъка. После сложи до нея торбата, затвори капака на колата и отиде до вратата на шофьора.

Щом се качи, смъкна калцуните и ги сложи в найлоново пликче, което остави на седалката. Изчисти ръцете си с влажна кърпичка и също я пусна в пликчето. След тридесет секунди вече караше към центъра на Оксфорд. Пригласяше на една соната за пиано от Бетовен и се чувстваше изключително доволен от свършената работа.

ВЕЧЕРТА НА 11 АВГУСТ 1690 г.

В шест каретата се спусна по Хедингтън Хил, на миля преди стените на града. Продължаваше да е непоносимо горещо. В странноприемницата „Мечата яма“ един слуга пренесе куфара на Нютон по витите стълби и го попита дали ще желае вечеря в стаята си. След като си тръгна, Нютон най-после можеше да си почине, да се наслади на усамотението и да размишлява на спокойствие върху случилото се през последните двадесет и четири часа.

Беше напуснал Кембридж в галоп, удряше яростно с юздите горкия кон. На два пъти смени животните, първо в Стендън Пакърдж, а после в Грейт Хедъм, взе разстоянието за малко повече от четири часа и стигна до столицата малко след полунощ. Както обикновено, пътува под името Уилям Пети и под същото име прекара следващите няколко часа в таверната „Суон“ на Грейс Ин Лейн в центъра на Лондон.

През цялото пътуване, а и по време на спокойните часове в Лондон, мислеше за предстоящата му задача и отново и отново си спомняше ужаса, който беше оставил след себе си в Кембридж. И досега не можеше да разбере какво го беше прихванало Уикинс. Може би в самата сфера имаше някаква сила, която въздействаше така върху някои хора? Но за едно беше сигурен: странният инцидент в лабораторията беше изострил и без това силното му усещане за опасност. Враговете му можеха да го причакват зад всеки ъгъл. Не можеше да има доверие никому. Затова, за да обърка още повече всички потенциални съперници, всички, които си въобразяваха, че могат да откраднат безценното кълбо, той беше решен да стори всичко по силите си, за да ги отклони от своите следи. След като първо отиде до столицата, реши да вземе оттам карета до Оксфорд, за да пристигне в града както повечето други пътници. Драскотината на лицето му – от ноктите на Уикинс – още щипеше и си личеше, но нямаше начин да я скрие. Като попромени малко външния си вид, той успя да не бие на очи и никой не го закачаше. В четири сутринта един слуга прекъсна неспокойната му дрямка и той продължи пътя си към Оксфорд, където пристигна след почти тринадесет часа.

Сега, вече настанил се в „Мечата яма“, изведнъж се почувства страшно изморен. Имаше нужда от сън, но вълнението не му позволяваше да се отпусне и да заспи. Хапна малко супа и се опита да почете на вечерната светлина; наблюдаваше с безразличие как един плъх прекоси

стаята по дървения под. Според уговорката точно в десет чу стъпките на своя човек по коридора отвън, а след малко и тихото почукване на вратата. Стана и отвори. На прага стоеше Никола Фатио дю Дуйли. С буйните си черни къдрици изглеждаше по-млад и по-красив, отколкото го помнеше Нютон, а не се бяха виждали само три седмици. Нютон го покани да влезе и гостът пристъпи напред с широка усмивка. Прегърнаха се.

– Лицето ти – каза Фатио загрижено.

– Не е сериозно – отвърна Нютон бързо и се извърна.

– Изглеждаш ми притеснен, приятелю. Случило ли се е нещо?

– Дребен инцидент в Кембридж. Но нищо, от което да се безпокоиш, скъпи Фатио. Е, подготви ли всичко?

– Постарах се с всички сили, сър. Това, което поиска, не беше лесно. Но направих най-доброто, което може да постигне човек. Двамата с Ландсдаун сме тук от две седмици и осигурихме необходимите доставки. Проверявам сандъците всеки ден и макар че не можем да губим нито секунда повече, мисля, че всичко ще мине добре.

– Това са добри новини – каза Нютон, загледан в младото красиво лице на дю Дуйли.

– На сигурно място ли е съкровището?

– Разбира се. Дай сега да повторим процедурата още веднъж.

След половин час двамата излязоха заедно от странноприемницата.

Колежът беше близо. Там ги посрещна трети човек – те винаги го наричаха господин Ландсдаун. Беше още по-висок от Фатио, но за разлика от него, беше мускулист, а не слаб. Косата му бе посивяла по слепоочията.

– Радвам се да ви видя – каза Ландсдаун. – Носите ли всичко?

Нютон се потупа точно под лявото рамо.

– Всичко е тук.

– Тогава да започваме. Последвайте ме.

Ландсдаун ги преведе първо през двора, а после и през една врата, която водеше към дълъг тесен коридор с множество врати от двете страни. Когато стигнаха до четвъртата врата вляво, спряха. Ландсдаун извади ключ и го пхна в ключалката. После хвана дръжката на вратата, завъртя ключа и леко я натисна.

Точно пред тях се намираше още една врата. Беше отворена и зад нея се виждаха тесни каменни стълби, виеха се надолу и изчезваха в мрака. На стената имаше факла. Ландсдаун я взе и ги поведе надолу.

Скор се озоваха в стая, отрупана с лавици, натежали от стотици

бутилки вино, портвайн и бренди: винарската изба на колежа. Ландсдаун ги заведе до дъното на сводестото помещение и спря до стената. Тя беше от камък, студена и влажна. Ландсдаун бавно започна да я опипва. Държеше факлата близо до камъка, но сякаш се ориентираше повече с ръка, отколкото с очите си. След няколко мига напипа малка метална халка, дръпна я и всички чуха шум, наподобяващ падането на нещо тежко. Много бавно една каменна плоскост в стената се отмести и на нейно място зейна отвор, не по-широк от човешки рамене.

Ландсдаун се обърна към спътниците си:

– Е, господа, на прага сме. Готови ли сте да започнем?

В пет сутринта къщата на Филип беше изпълнена с особено очарование, което до голяма степен липсваше в живота на Лора през последните две десетилетия. В Гринидж Вилидж пет сутринта не беше по-различно време от всеки друг час на денонощието. В своя апартамент тя чуваше постоянния шум на трафика, воя на сирените и свиренето на клаксони денем и нощем – фонов шум, с който беше свикнала и който забелязваше едва когато вече го нямаше. Но тук, в това спокойно селце до Оксфорд, в ранните часове на утрото, трафикът на Ню Йорк ѝ изглеждаше толкова реален, колкото и Пинокио.

Беше се загърнала с едно вълнено одеяло и се опитваше да се стопли до електрическата духалка, докато чакаше чайника да заври. После, с чаша горещо кафе, мина през вестибюла и влезе в дневната. Таванът беше с ниски греди, а витражните прозорци с формата на арки. Подът изскърца и тя затвори вратата, за да не събуди Филип и Джо, които спяха на горния етаж. Светна лампите и отиде до камината. Тя все още бе леко топла от миналата нощ, когато Том беше дошъл да види Джо и бяха открили толкова много за датите на убийствата – двете вече извършени, и онези, които със сигурност щяха да последват. Всъщност, ако беше права, това означаваше, че в този момент някъде недалеч оттук една млада жена лежи мъртва. Тялото ѝ вероятно още не беше открито.

Като отпиваше от кафето на бавни глътки, Лора се разхождаше из стаята и разсеяно гледаше картините, които Филип беше окачил по стените. Три бяха произведения на майка му, някакви кльоцави фигури, сякаш заплашени от ужасна неведома сила, на фона на прекрасни ярки цветни късове. Такива картини много биха подходжали на някой апартамент в Манхатън или студио в Милано – и нищо чудно да красяха подобни места.

По отношение на изкуството Филип имаше еkleктичен вкус. До картините на майка си беше закачил няколко викториански платна с маслени бои, имаше дори един-два пейзажа от началото на четиридесетте години на двайсети век. На същата стена, в съседство с пейзажите, висяха някои от любимите му снимки, най-вече абстрактни фотоси от средата на осемдесетте. А за капак на всичко до тях беше закачил няколко стари семейни фотографии, на които се виждаха разни прапрабаби и дядовци от деветнадесети век, с бонета и високи колосани яки с подвити ъгълчета.

Снощи Том мимоходом беше споменал нещо, на което Лора не обърна особено внимание тогава, но което сега ясно изплува в съзнание-то ѝ. Седна и се загледа в пепелта в камината. И изведнъж направи връзката. Том говореше за петорния съвпад. „Това явление е толкова рядко – бе казал той, – че се е случвало само десетина пъти за последните хиляда години“.

– Разбира се – възкликна тя. – Разбира се. Десет пъти за последните хиляда години. Което означава, че трябва да се е случило няколко пъти и в недалечното минало.

Скочи и отиде до компютъра. Ориентира се бързо как да стигне до almanac.com, след което, като използва паролата на Том, която ѝ беше оставил за в случай на нужда, написа нужната информация и натисна „enter“. Отпиваше кафе и наблюдаваше как на екрана се появява нова страница. В едно поле в дъното, под заглавие „Петорен съвпад 1500–2000“, имаше изброени три години: 1564, 1690, 1851.

Лора се усмихна и забарабани с пръсти по бюрото. После отново насочи вниманието си към клавиатурата, излезе от този сайт, отвори Гугъл и написа „1851 Оксфорд убийства“.

Резултатите бяха разочароващи. По своя уникален начин търсачката беше извадила смесица от линкове, които на пръв поглед нямаха кой знае каква връзка с трите думи. На първо място беше някаква статия за Световното изложение в Лондон през 1851 г. Малко по-надолу имаше препратки към убийството на някакъв полицаи в южен Лондон същата година.

По-нататък следваха извадки от оксфордския речник за думата „убийство“, книги, излезли през 1851 г., съдържащи „убийство“ в заглавието, а накрая дори портал към творбите на някакъв американски дует, наречен „Убийство в Оксфорд“.

Търсачката беше извадила над две хиляди страници с препратки към трите думи, но Лора беше решена да не се отказва. Следващите две

страници съдържаха също толкова несъществена информация – още няколко препратки към оксфордския речник и десетки други към Световното изложение. Когато почти беше решила да пробва друга комбинация от думи, скролирайки по страници 60 – 80, Мярна нещо, което й привлече вниманието. Някъде По средата на екрана имаше линк, озаглавен: „Викториански психопат? Така смята брат Норман“. Тя премести курсора и кликна върху линка.

Сайтът беше очевидно аматорски и голяма част от информацията граничеше с измислицата. Беше наречен „Конспирационният архив на брат Норман“ и неговият създател – въпросният Норман, предположи Лора – изглежда, беше обсебен от обичайните теми: Розуел, убийството на Кенеди, смъртта на принцеса Даяна в Париж, заговора на ЦРУ да обвини невинния Бен Ладен за атентатите на 11 септември и т.н. Беше виждала всичко това неведнъж и не обърна внимание на крещящите заглавия в лявата част на страницата, които обещаваха „Нови разкрития, които ще ви разтърсят“. Леко поизнервена, Лора продължи да скролира надолу по екрана и попадна на едно заглавие, което даваше някаква надежда: „Касапница в Оксфорд: Един викториански Чарлз Менсън?“

Уви, текстът беше само три абзаца. Със спиращ дъха стил брат Норман описваше оскъдните факти, известни на всеки привърженик на конспиративните теории. Три убийства в Оксфорд, Англия, през лятото на 1851 г. Три жени, убити и обезобразени. Възможно ли е това да е бил Джак Изкормвача на млади години, почти четири десетилетия преди отново да се появи в източен Лондон? Или е конспирация на британския парламент? Дали пък не е дело на сатанисти?

Изведнъж се почувства уморена и допи последната глътка кафе. Ако бе имало поредица убийства в Оксфорд през 1851 година, не би ли трябвало да е чувала за тях? Погледна разсеяно екрана, мислите блуждаеха в главата й.

Може би убийствата бяха потънали в забрава. Колко ли щателно са се провеждали полицейските разследвания по онова време? Дали са ги отразявали в медиите? Дали е имало местен вестник в Оксфорд преди повече от век и половина?

Имаше толкова много въпроси, а съвсем малко отговори. Но по-лошото беше, че всеки път, когато си мислеше, че е повдигнала леко завесата на мистерията, в скута й се изсипваха още загадки. А тя разполагаше само с отделни парченца от мозайката, с късчета, които не си пасваха. Дори на моменти й се струваше, че са от съвсем различни мозайки, а новите парченца, които откриваше, въобще не пасваха на никое от

останалите. Замисли се дали да не порови и в други конспиративни сайтове, но нямаше голямо желание.

В едно обаче беше убедена – имаха работа със съвременен убиец, който действаше по някакъв странен астрологичен график, и, ако можеше да се вярва на брат Норман, нещо много подобно се беше случило по време на последния съвпад, а вероятно и по време на предишния и на още по-предишния. И връзката беше астрологията, окултизмът, някаква налудничаво алхимична идея. Дългогодишният ѝ опит като криминален репортер в света на нийоркските убийства и корупция не ѝ помагаше много. Но докато гледаше разсеяно екрана и думите на брат Норман се размазваха пред очите ѝ, изведнъж осъзна коя трябва да е следващата ѝ стъпка.

След два часа Лора беше във влака на път за Лондон и гледаше през мръсния прозорец росните полета, които прелитаха покрай нея. Не събуди Филип, но му остави бележка, че заминава за Лондон, за да провери нещо, а ако той научи някакви новини, незабавно дай се обади на мобилния.

Идеята да посети Чарли Тъкър вече изглеждаше очевидна. Той беше сред най-добрите ѝ приятели, докато учеше в Оксфорд, а и след това известно време поддържаха връзка. Чарли беше един от най-интересните и динамични хора, които бе срещала. Произхождаше от необичайно работническо семейство от Есекс. Баща му имаше сергия на пазара за плодове в Саутенд, а майка му, бивша стриптийзьорка, беше починала от рак на тридесет и девет. Чарли бе влязъл в Оксфорд същата година с най-висок успех в страната, но от самото начало не бе харесал нито града, нито университета. Беше убеден социалист, на три пъти едва не го бяха изключили за активна дейност, а преди да навърши двадесет и една, вече го бяха разследвали от МИ-6 за участие в екстремистка лява групировка. В трети курс така се беше посветил на митинги, демонстрации и тайни анархистки акции, че за малко да си пропусне държавните изпити. Най-учудващото беше, че въпреки всичко това отново бе с най-добър успех по математика.

Лора никога не беше проявявала и най-малък интерес към политиката и може би това стоеше в основата на тяхното приятелство. Като американка, тя не се интересуваше много от съвременната британска политика, макар че политиката на предходните векове винаги я беше впечатлявала, което доста ѝ помогна в курса по ренесансово изкуство. Харесваше Чарли заради енергичността, духовитостта и изключително острия му ум. А той я харесваше, според нея, защото не оспорваше

политическите му възгледи – тя беше бял лист, върху който той можеше да напише какъвто лозунг пожелае.

Когато Лора си тръгна от Оксфорд, Чарли тъкмо беше започнал да пише докторат на тема „Теория на множествата при криптирането“, една тема, както ѝ пишеше в писмата, която била възможно най-отдалечена от човешкото ежедневие и битовизъм. Това, изглежда, го задоволяваше, докато един ден, без никаква видима причина, той напусна университета и изчезна. В последното писмо, което ѝ беше пратил от Оксфорд, само казваше, че си тръгва – без никакви обяснения и подробности.

И всичко си остана така допреди година, когато Лора ненадейно получи картичка в Гринидж Вилидж. Беше от Чарли, с клеймо от Лондон. Пишеше ѝ, че ще идва в Щатите, и я питаше дали иска да се видят в Ню Йорк.

Чарли, разбира се, не одобри Щатите, макар Лора да четеше в очите му скрито възхищение от целия този блясък. Срецнаха се в едно бистро на 34-та улица и тя слушаше насмешливите му забележки относно суетата на Манхатън, което според нея беше начин да прикрие дълбоко скритото признание, че този град е наистина зашеметяващ.

Чарли вече беше малко над четиридесетте и, както сам признаваше, беше уморен: уморен от радикализма, от безплодието на усилията си, от живота. За малко щял да зареже всичко, така ѝ каза. Но преди десет години започнал да пише книга за един кръг математици от тринадесети век, известни като Оксфордските сметачи: Уилям Хейтсбъри, Ричард Суайнхед, Джон Дъмбълтън и най-вече Томас Брадуардин. Така и не я завършил, но проучванията по нея го отвели до философа-еретик Роджър Бейкън, а оттам и до света на средновековния окултизъм.

Като резултат от всичко това, преди няколко години Чарли беше сменил увлечението си по политиката с дълбок интерес към алтернативния начин на живот. Беше се заровил в дебрите на мистицизма, окултизма и това, което наричаше „богатия подслоя на интелекта“. Дори беше отворил малка книжарница – близо до Британския музей в Блумсбъри, – наречена „Белият елен“, в която се продавала предимно езотерична и окултна литература.

От нея си докарвал някакъв приличен доход, а и разполагал с времето и възможностите да се занимава със собствените си интереси.

Лора малко се изненада от тези поврати в живота на Чарли. Тя самата никога не се беше интересувала от окултизъм. Но след като го слуша известно време как говори по тези въпроси, вече ѝ се струваше по-понятно защо човек като Чарли може да бъде погълнат от подобни идеи.

Именно срещата с него, макар и косвено, я беше навела на идеята да напише трилъв за Томас Брадуардин и заговора срещу крал Едуард II. И сега, докато пътуваше към Лондон с надеждата да открие Чарли в книжарницата, изпитваше леко чувство на вина, че не му се беше обадила през всичките три седмици, които бе прекарала в Англия. Дори не му се беше обадила, че ще идва.

Пристигна на гара „Паддингтън“ няколко минути след осем и половина и хвана метрото до Уорън Стрийт. Когато излезе сред натоварения сутрешен трафик, осъзна, че всъщност още е много рано за Чарли. За да убие времето, се отби в едно заведение, закуси с кафе и кроасан, а после продължи на юг по Тотнъм Корт Роуд. Спря в един интернет клуб, за да си провери пощата, купи си вестник и още едно кафе, след което се насочи на изток по Ню Оксфорд Стрийт, откъдето трябваше да свие по малка уличка в близост до Мюзийм Стрийт – „Белият елен“ беше там. Пътном се опита да се свърже с Филип по мобилния, но се включваше само операторът.

Стигна до тясната уличка – от нея се виждаше Британският музей – и почти веднага забеляза малката витрина на книжарничката, отрупана догоре с книги. Над вратата висеше старомодна табела с изрисуван прекрасен бял елен.

Отвън книжарницата изглеждаше тъмна, безлюдна и затворена, но когато Лора натисна вратата, тя меко се отвори. Лъхна я миризмата на стара хартия и цигарен дим. От напукания таван висеше една-единствена гола крушка; дъсченият под беше захабен и изподраскан. Всеки сантиметър от стените беше зает с лавици, отрупани с книги от всякакъв вид, цвят и размер. Книжарничката беше невзрачна, но странно уютна.

В дъното на помещението имаше старо бюро от ясен с грозни резбовани крака. Беше отрупано с хартии. В единия му край стоеше допотопен компютър, а в другия – препълнен пепелник. Кошчето за боклук до бюрото също преливаше от смачкани хартии и други отпадъци. Зад бюрото имаше врата, водеща към някакъв килер. Беше отворена. Отвътре се процеждаше мъждива оранжева светлина и Лора чу свистенето на чайник. След минута от вратата излезе Чарли и тръгна към бюрото. Изобщо не беше усетил, че е влязла. От устата му висеше цигара, а в ръката си носеше огромна мърлява на вид чаша. Лора леко се прокашля.

– Господи! – възкликна Чарли и остави чашата на бюрото така невнимателно, че белезникавият чай се разплиска и заля цял куп хартии.

Той натисна цигарата в пепелника и заобиколи бюрото с отворени обятия.

– Лора, скъпа...

Тя се засмя и също го прегърна. Той я пусна и я огледа.

– Отслабнала си, момиче, а и защо си се офъкала така?

Говореше все едно не е учил в Оксфорд и никога не е чел езотерична литература.

– Искаш ли чай?

– Не, Чарли, благодаря, вече изпих и аз не знам колко кафета. Но, бога ми, радвам се, че те виждам.

Той придърпа един стар очукан стол и избърса седалката с ръка. После отиде до вратата, заключи я и обърна табелата на „Затворено“.

– За по-сигурно. Знаеш какви съкровища имаме тук.

После се разсмя и се тръшна на стола зад бюрото.

Чарли още като младеж не можеше да мине за образец за цветущо здраве, още тогава си беше слаб и блед, но сега изглеждаше направо изпит и много по-стар от своите четиридесет и четири години.

Лора го беше видяла за последен път само преди година, но оттогава и косата му беше оредяла, и тялото му беше станало по-мършаво, дори лицето му беше още по-бледо. Имаше много нездрав вид, сякаш страдаше от нелечима болест.

– Чарли, не ми е приятно да ти го кажа, но изглеждаш ужасно.

Той сви рамене.

– От многото работа напоследък, Лора. Но пък се чувствам прекрасно. Само дето косата ми пада – добави и дръпна един мазен тъмен кичур, клепнал над дясното му ухо. – Няма значение, мен не ме мисли.

После взе цигарите, оставени на бюрото, извади една и я запали със старомодна запалка.

– Е, какво те води насам?

– Всъщност исках да...

– Дай по същество!

– Бях започнала нова книга, роман за Томас Брадуардин. Нали помниш, че говорихме за него, когато се видяхме в Ню Йорк? След като ти си тръгна, аз започнах да работя по сюжета.

– Казваш „бях започнала“, минало отишло. Да не си в творческа криза?

Лора огледа хилядите книги – покриваха стените от пода до тавана. Изведнъж се почувства много незначителна.

– Не, просто ми хрумна по-добра идея.

– Слушам.

– Гледа ли по новините за убийствата в Оксфорд?

– Да. – Той я погледна.

– Мога ли да ти имам доверие? Като на стар приятел?

– Разбира се – отвърна той едновременно учудено и малко обидено.

– Знаеш, че...

– Да, знам, извинявай. Просто... няма значение. Полицията разполага с повече информация, отколкото е изнесена в медиите. Но от друга страна, не са склонни да я използват, или поне не бяха, когато последно разговарях с тях.

– Не се изразяваш много ясно, Лора.

– Работата е там, че при тези убийства има ритуален елемент. Не, повече от това, убиецът се движи по график, астрологичен график.

Чарли присви очи и дръпна дълбоко от цигарата.

– Казваш, че убиецът работи по график, което ще рече, че според теб още не е свършил?

– Точно така. Опасявам се, че тепърва започва.

– Хм – каза Чарли, облегна се назад и впи поглед в Лора през облаците дим. – А ти би ли започнала от самото начало? Искам да проследя цялата история.

Лора му разказа, каквото смяташе, че може да сподели. Когато свърши, с тревога забеляза, че лицето му е дори още по-бледо от обикновено.

– Знаеш нещо за това, нали, Чарли?

Той дръпна за последен път от цигарата, извади друга и я запали от първата.

– Кое те кара да мислиш така?

– Познавам те, Чарли.

Направи й впечатление колко мръсни са ноктите му. Забеляза също, че показалецът и средният пръст на дясната му ръка са пожълтели.

– Чувал съм само слухове – каза накрая той. – Така работи окултизмът в наши дни. Ползваме интернет чатове, разбира се, но трябва да сме дискретни. Ако разбираш езика, можеш да влезеш в разговора, както се казва.

– И какво научи от тези разговори, Чарли?

Той пак дръпна дълбоко от цигарата и лицето му заприлича на череп.

– Става нещо голямо – много голямо и много страшно.

– Какво искаш да кажеш?

– Една група хора, много малка група и абсолютно анонимна, както може да се досетиш, играе опасна игра.

– В Оксфорд ли?

– В Оксфорд.

– Каква игра?

– Това, скъпа, не мога да ти кажа, защото и аз не знам.

– Не знаеш?! А не можеш ли да предположиш?

– Всички са твърде притеснени и избягват да говорят за това.

– Добре де – каза Лора, без да може да скрие раздражението си. – Разбирам, че това е деликатен въпрос, но да забравим подробностите, кажи ми само в най-общи линии.

Чарли отново дръпна от цигарата и изпълни стаята с поредната доза сив дим. После каза:

– Според слуховете са замесени някакви доста достолепни люде. Не знам какво правят, нито пък искам да знам, да ти кажа честно. Но чух, че... – Той замълча за цели десет секунди. – Чух, че имало някакъв ръкопис.

– Ръкопис ли?

Чарли изгаси цигарата, отпи голяма глътка чай и взе запалката. Започна да си играе с нея, щракаше я и затваряше капака, щракаше я и затваряше капака. Лора се опита да не му обръща внимание, но след като той го повтори няколко пъти, не издържа, наведе се и грабна запалката от ръцете му.

– Чарли, какъв ръкопис?

– Лора, скъпа, щях да ти кажа, ако знаех, но това е всичко, с което разполагам. Сега и ти знаеш колкото мен. Който стои зад всичко това, е някой голям, и то не само на местно ниво. Някой с много власт.

След като излезе от „Белият елен“, Лора отново се опита да се свърже с Филип, но пак се включи само операторът. Ядосана, тя щракна капака на мобилния си телефон. Част от нея почти беше готова да се примири, че в крайна сметка Мънро е прав и че цялата тази астрологична история е пълна глупост.

След пет минути телефонът ѝ звънна. Беше Филип.

– Няма новини – каза ѝ веднага. – Звънляла си ми два пъти. Съжалявам, беше ми паднала батерията. Кога се прибиращ?

Тя си погледна часовника.

– И без това съм тук, по-добре да се възползвам от целия ден. Сигурно ще хвана някакъв влак към пет. Има ли шанс да ме вземеш от гарата?

– Нямах проблем. Звънни ми от „Падингтън“.

Лора хвана влака в 17:29, което се оказа лош избор, защото беше пълен с хора, прибиращи се от работа. За щастие беше дошла на гарата по-рано и успя да си намери място, но прекара по-голямата част от пътуването натъпкана с други хора в купето – почти всички слизаха в Оксфорд. Когато влакът стигна гарата, тя остави потока пътници да мине покрай нея и слезе от вагона едва ли не последна. Мина през барьерата, подаде билета си на кондуктора и видя Филип, който я чакаше на изхода за улицата.

– Нещо се е случило, нали? – каза Лора и пхна ръце в джобовете си.

После погледна към обувките си, пое дълбоко дъх и едва тогава го погледна в очите. Той я прегърна през раменете и заедно тръгнаха към колата. Дъхът им излизаше на бели облачета. Беше ясна звездна вечер и изведнъж беше захладнало.

Лора се сви на пасажерската седалка, а Филип пусна мижавото парно на пълна мощност.

– Е, разказвай – въздъхна най-сетне тя. – И не ми спестявай неприятните подробности.

Филип запали колата, излязоха от паркинга и се присъединиха към опашката за Ботли Роуд.

– Щях да ти се обадя – започна той. – Но и мен ме извикаха едва преди час, когато си била във влака, и реших, че ще е по-добре...

– Ясно де – прекъсна го тя и се усмихна вяло. – Не съм ядосана на теб. Просто съм... адски ядосана, точка. Е, слушам те.

– Според медиците убийството е било извършено снощи между осем и десет часа. Този път е двойка, иначе методът е напълно идентичен.

– Двойка ли?

– Момче и момиче. Хванати, докато се любят.

– И бърреците на момичето липсват, нали?

– Да – отвърна Филип и я погледна изненадано.

– Попрочетох някои неща във влака, „Древна астрология“ от Евън Таринтара. Глупости в общи линии, но има някои полезни неща за астрологичните вярвания. Венера, планетата, която е влязла в знака на Овен снощи, се свързва с бърреците. Предполагам, че убиецът пак е оставил монета, този път медна?

Филип кимна.

– Точно така. И каква е в крайна сметка връзката между планетите,

датите и металите?

– От това, което откри Том, излиза, че трябва да се присъединят още две планети, Марс и Юпитер, тоест има още две планирани убийства. А според книгата на Таринтара Марс се свързва с желязото и жлъчния мехур, а Юпитер – с калая и черния дроб.

Филип отново кимна, но не каза нищо.

– Е, какво знаеш за последното убийство? – попита Лора.

– Двама студенти, къща в източната част на Оксфорд. Любели се, когато убиецът ги нападнал. И двете жертви са с прерязани гърла. Момчето... – Филип направи кратка пауза. – Саймън... Саймън Уелдинг, не е докоснат след като е бил убит. Но момичето, Саманта Търоу, красиво...

В този момент излязоха на главното шосе и Лора видя как Филип стиска зъби.

– Бъбреците ѝ са изрязани с хирургическа точност. Според момчетата в лабораторията няма нито един пръстов отпечатък, никаква ДНК, оставени от извършителя, също както при първите две убийства.

И рязко удари с длан волана. Лора чак подскочи на седалката.

Светофарът, който приближаваха, светна червено и Филип намали и спря.

– Открили са телата едва рано тази вечер – каза той. – В къщата живеят още двама студенти. Върнали се заедно с приятелките си към полунощ. Легнали си веднага, а на сутринта отишли на училище. Едва когато се върнали от лекции, забелязали кървави отпечатьци по килима на площадката. Почукали, но никой не се обадил, нито Саймън, нито Саманта, затова към пет без петнадесет разбили вратата. Полицията пристигнала малко след пет, а на мен ми се обадиха към пет и половина.

– Младежите казаха ли кога за последно са видели жертвите?

– Излезли са към седем.

– Е, това не помага много да разберем точното време на убийството, но поне се надявам да е убедило Мънро, че съм права.

– Вероятно – каза Филип. – Защото иска да ни види... в дома си.

Жилището на Мънро се намиреше в масивна къща и беше пълна противоположност на неугледния му кабинет в полицейския участък. Обзаведен с вкус и украсен със стил, апартаментът разкриваше съвсем различен Мънро.

Холът представляваше просторно помещение с висок таван и

камина. Над камината висеше огромна абстрактна картина. Стените бяха боядисани в бледозелено, а два кадифени дивана в кремав цвят допълваха уюта. Светлината беше приглушена, а от една скъпа уредба се носеше музика от албум на Брайън Ено.

– Заповядайте, – каза Мънро и посочи единия диван. После продължи тихо: – Знам, че смятате, че ви дължа извинение, госпожо Нивън. Но аз не мисля така. Исках обаче да ви благодаря за информацията, която ни дадохте.

– Да ми благодарите? Това ли е всичко?

– Какво друго?

– Вижте, господин главен инспектор, струва ми се, че не разполагате с много, за което да се хванете в този случай. Информацията, която ви предоставихме с Филип, може да не ви е завела до убиеца, поне все още, но определено заслужава повече от едно жалко „благодаря“.

Мънро като че ли се изненада.

– Не разбирам какво...

– Не разбирате, значи? Първо, престанете с това госпожо Нивън. Казвам се Лора. И второ, мисля, че съм си извоювала място в това разследване.

Мънро я гледаше с недоумение, черните му очи бяха дори по-пронизителни от обикновено.

– Какво ви кара да мислите така? – попита накрая.

– Смятам, че Лора иска да каже – намеси се Филип, – по своя обичайно чаровен начин, че може да ни помогне. И, съвсем официално, аз съм съгласен с нея.

– Освен това имам още информация, която може да ви е от полза – каза Лора студено.

– Каква информация? – попита Мънро. Не можеше да скрие нарастващото си раздражение.

– Защо да ви казвам? – отвърна Лора.

– Защото, госпожо Нивън, ако не го направите, ще ви обвиня в укриване на информация по разследване на убийство, затова.

– Това е нелепо, за бога – намеси се Филип. – И двамата се държите като деца.

– Простете – каза Мънро. – Държах се неучтиво. Нещо за пиене?

Лора само поклати глава.

– Не, благодаря – отвърна Филип.

Мънро отиде до едно барче от орехово дърво, извади бутилка скоч и кристална чаша и си наля. После каза:

– Имам пълно доверие на хората си. И на методите си. А сега бих искал да ме запознаете с тази нова информация, с която разполагате, както и с всичко друго, което знаете за този случай. Аз пък от своя страна ще забравя, че сте заплашили да възпрепятствате следствието.

Лора пое дълбоко дъх и го погледна право в очите.

– Добре, господин главен инспектор. Аз съм длъжна да ви съдействам, но пък вие не можете да ми попречите да проведа свое разследване по тези убийства.

– Права сте, не мога. Но ще приложя цялата сила на закона, ако откажете да споделите ценна за следствието информация или пък възпрепятствате по какъвто и да било начин работата на екипа ми.

– Не се съмнявам, че ще го направите, господин главен инспектор. Но няма да се наложи.

– И твърдите, че този ваш приятел не знае какво има в ръкописа? – попита Мънро.

– Очевидно не – отвърна Лора.

– И това е всичко, което знаете?

– Да.

За миг по лицето на Мънро сякаш се прокрадна съмнение, но после изчезна.

– Е, благодаря ви за информацията – каза той и допи чашата си. – А сега, ако ме извините, имам куп бумажина, с която трябва да се справя.

Филип бързо хвана Лора за ръката и поклати глава – предупреждаваше я да не спори. Беше време да си вървят.

– Не каза всичко на Мънро, нали? – попита Филип, когато се качиха в колата.

Лора се усмихна.

– Познаваш ме твърде добре, скъпи.

– Какво скри?

И тя му разказа за конспиративните теории и Убийствата от 1851 година.

– Добре, че му спести тази информация. Щеше да реши, че съвсем си превъртяла.

– Сигурно си прав.

– И какво ще правиш сега, Холмс?

– В смисъл?

– Имам предвид, след като Мънро те отреза?

– А, това ли? – каза небрежно Лора. – Типове като Мънро само ме амбицират още повече.

От прозореца на хола Джон Мънро видя как колата на Филип потегля. Наля си още едно питие и седна на единия диван.

Единствено лошият му късмет беше виновен, че се бе забъркал с тази нахакана американка, която ровеше ли ровеше и беше решена да разрови докрай това змийско гнездо. Но от друга страна, трябваше да признае, че каквото беше изровила, не биваше да се пренебрегва. Той просто беше предпазлив, за да не повтори грешките от миналото.

Колко ли години бяха минали от онзи инцидент? Той се върна мислено назад. Беше през 1989 година. Беше млад полицай, на две години служба. Да, точно така, беше краят на 89-а, годината, в която се ожениха с Джейни. Сесилия Мур беше жената, която едва не съсипа кариерата му преди дори да е започнала. Беше ясновидка, или поне така твърдеше. Повикаха я, за да помогне да открият едно осемнадесетгодишно момиче, Каролин Марсдън, в неизвестност от три седмици. А той беше млад наивен оптимист и освен това харесваше Сесилия. Довери й се изцяло – и на нея, и на способностите ѝ – и прахоса ценно полицейско време и ресурси, след като успя да убеди началниците, че медиумът ще ги отведе до изчезналото момиче.

Сесилия направи голямо шоу – „призова“ Каролин Марсдън с нещо, което нарече „отдалечено виждане“, за да даде на полицаите следи, по които да намерят момичето.

Мънро беше получил твърде много свобода на действие, даваше си сметка сега, но и това не беше извинение. Повярва на думите на Сесилия Мур, че момичето е живо и го държат в едно мазе в Илинг, и атакува къщата, в която живееха двама невинни пенсионери. Намериха Каролин две седмици по-късно на едно бунище под надлеза Хамърсмит – или поне достатъчно от нея, за да могат със сигурност да кажат, че е тя.

След този инцидент повишението се забави цели пет мъчителни години, през които Мънро оцеля само благодарение на упоритостта и целеустремеността си. Тази борба съсипа отношенията му с Джейни и те се разведоха, без да имат деца, само след четиригодишен брак.

Сега отпиваше от уискито и гледаше замислено огъня. Можеше ли отново да допусне да го въвлекат в окултизъм? Почти всичките му колеги, които тогава му се присмиваха зад гърба, сега бяха или пенсионери, или работеха в участъци в други градове; единиците, които може би помнеха случая със Сесилия Мур, едва ли щяха да посмеят да кажат нещо. Но не това го спираше. Въпросът беше принципен. Разбираше, че

истинската мотивация на убиеца може да не е окултна, но и виждаше, че Лора Нивън и Филип Бейнбридж не са никакви перковци. Напротив, и двамата бяха интелигентни и добронамерени и той определено би ги харесал, ако се бяха запознали при други обстоятелства.

Имаше, разбира се, и още един фактор, нещо, което не беше споделил дори с хората от екипа си. Той познаваше историята на местната полиция като петте си пръста: беше му хоби от тийнейджърските години. Тези убийства страшно много наподобяваха един отдавна забравен случай – убийството на три момичета и един студент от Оксфордския университет преди повече от сто и петдесет години, през 1851-ва.

Остави чашата на масата и отиде до новия си компютър – беше го купил само преди седмица. Отвори една търсачка и за миг се замисли за срещата си с Филип и Лора в полицейското управление миналата вечер. Кой уебсайт беше споменала Лора? После се сети и с два пръста написа almanac.com.

Седяха в една стая до Вътрешната зала. Беше малко помещение, само шепа въздух, заградена от камък, на осемнадесет метра под Бодлеанската библиотека. Стените бяха гладки, а подът полиран и застлан с персийски килим. Върху него имаше махагонова маса с копринен тишлайфер, който висеше от двата ѝ края. Стаята бе осветена от двадесетина свещи на метален полилей, който висеше от средата на куполовидния таван. Седяха един срещу друг.

– Много съм разочарован от теб – каза Господарят безстрастно.

Адептът, облечен в кремав ленен костюм на Армани, бяла риза с широка яка и копринена вратовръзка на червени и зелени райета, стегната плътно до адамовата ябълка в идеален възел, седеше в идентичен стол. Гледаше Господаря през масата и усети как преbledнява.

– Трябва да обясня... – почна той.

– Ами обясни.

– В къщата имаше някой.

Господарят повдигна вежди.

– Не беше лесно, Господарю, Не исках да допусна грешка, а времето ме притискаше.

– Нали за това си обучен.

– Чух шум на долния етаж. Помислих, че родителите на момичето се връщат по-рано. Но очевидно съм сбъркал.

– Да, така е.

– Не бях приключил. Изнесох тялото в градината, но там не беше удобно. Тогава видях пристана за семейната лодка. Стори ми се подходяща.

– Но защо после си бутнал лодката покрай брега?

Адептът пое дълбоко дъх.

– Момичето беше нагласено в лодката. Тъкмо бях извадил мозъка и лодката се отвърза и започна да се отдалечава от пристана. Опитах да я спра, но осъзнах, че ако трябва да се катеря по брега или ако падна в реката, ще съсия всичко. Не ми оставаше друго, освен да я пусна по реката. Сигурно е спряла до брега близо до къщата.

И сведе поглед към ръцете си. Бяха с идеално поддържан маникюр.

Господарят се вгледа в красивото лице на човека пред себе си. За мисли се колко по-млад от възрастта си изглежда. Беше извадил късмет с гените – високи скули, добре оформена уста и толкова сини очи, че човек да си помисли, че носи цветни контактни лещи.

– Още не знаеш, нали?

– Какво да знам, Господарю?

– Твоята грешка може да има сериозни последици. Полицията е намерила веществени доказателства близо до къщата.

– Не е възможно. Аз...

– Имат частичен отпечатък, а също парчета кожа и пластмаса.

Адептът поклати глава. Очите му блестяха от възмущение.

– Провери ли защитното си облекло, преди да го изхвърлиш?

Адептът затвори очи и въздъхна.

– Не.

– Значи не е невъзможно.

Къщата на Джеймс Лайтман беше една от най-хубавите в Оксфорд. Въпреки че самият той имаше скромно потекло – баща адвокат и майка учителка, начетени, но не и богати – покойната му съпруга Сузана Гатинг беше единственото дете на един от най-влиятелните мъже в Англия, лорд Гатинг. Бивш финансов министър, Невил Гатинг беше успял да проследи родословното дърво на семейството си и на огромното му богатство чак до времето на крал Джордж I.

Тъстът на Лайтман се беше споминал преди почти двацет години, а майката на Сузана бе починала от рак две години преди дъщеря ѝ да загине в катастрофа, в резултат на което Лайтман наследи милиардите на семейство Гатинг. В Оксфорд обитаваше наследената четириетажна

къща, а персонал от дванадесет души поддържаше семейното имение на Гатинг в Брил, на границата между графствата Оксфорд и Бъкингам.

– Три посещения за една седмица, Лора? Ще тръгнат слухове – каза Лайтман.

Лора се разсмя и го щипна по бузата.

– Опасявам се, че е само по работа, Джеймс.

– Наистина жалко. Както и да е, заповядай в кабинета, мило момиче.

Лора се настани в единия от двата стари кожени фотьойла до камината, където гореше слаб огън. Отначало се беше разочаровала, че ѝ отвори Малкъм Бриджис, секретарят, с когото се бе запознала преди няколко дни. Той учтиво я покани да влезе, но личеше, че не му е приятно това натрапено присъствие. Но после се появи Джеймс, широко усмихнат и сърдечен, както винаги. Бриджис взе палтото ѝ и бързо се отправи към кухнята, за да направи чай.

– Мислех, че секретарят ти работи само в библиотеката – отбеляза Лора.

– Не го харесваш, нали?

– Не, защо? Просто се изненадах да го видя тук.

– Не е страшно, мило момиче. Помага ми в къщата, за да изкара нещо допълнително. Малкъм е аспирант във факултета по психология. Има си приятелка и очевидно страст да помага – каза Лайтман, разрови огъня с един стар ръжен с орнаменти и се настани на другия фотьойл до Лора. – Обаче ние с теб имаме сметки за уреждане, нали?

– Какво искаш да кажеш?

– Мисля, че не беше много откровена с мен онзи ден.

– За кое?

– За сюжета на новата ти книга.

– А, да, съжالياвам – каза Лора. – Но не беше съвсем и лъжа. Наистина обмислям съвременен роман, но идеята ми дойде от тези последни убийства тук. Трябваше да ти кажа истината. Знаех, че и сам ще я разбереш рано или късно.

– Да ти кажа право, не обръщам много внимание на новините. Научих за убийствата само защото Малкъм ги спомена тази сутрин.

– Много хубаво. Защото отново ми трябва твоята помощ.

– Ха! – разсмя се Лайтман. – Винаги съм се възхищавал на нахалството ти.

– Реших, че ако главният библиотекар в Бодлеанската библиотека и световно признат експерт по древна литература не може да ми помогне,

значи никои не може.

– Винаги знаеш какво да кажеш, Лора. Нахалство и чар, най-опасната комбинация. Е, какво има този път?

– В книгата, която замислям, искам част от сюжета да се върти около някакъв тайнствен документ, древен ръкопис или нещо такова, може би гръцки или латински, който да е свързан с убийствата.

– И тази идея е провокирана от нещо истинско?

Лора замълча за миг, загледана в огъня. Пламъчетата танцуваха около горящите дънери.

– Всъщност точно това исках да те попитам. Има ли вероятност някой да изрови нещо такова?

Лайтман тъкмо се канеше да отговори, когато Малкъм Бриджис се появи с поднос в ръце и застана до камината.

– Ще пиете чай, нали? – обърна се към Лора.

– Да, благодаря – отвърна тя.

Бриджис остави подноса на масата. После наля мляко и чай в две чаши и подаде едната на Лора.

– Захар?

– Не, благодаря.

Бриджис понечи да се оттегли, но Лайтман го спря:

– Малкъм, какви са шансовете древен ръкопис да се появи в наши дни?

Лора се обърна към Лайтман, изненадана и раздразнена от поведението му, но той вече не я гледаше. Тя веднага разбра, че старият ѝ благодетел го прави нарочно, за да я подразни, и не каза нищо.

– Ръкопис ли? Какъв ръкопис? – попита Бриджис, изглеждаше малко стреснат от този въпрос.

– Не знам – отвърна Лайтман с малко язвителна усмивка. – Лора тъкмо се канеше да обясни. Ела, седни при нас, момче.

Бриджис се настани на един стол до бюрото.

– Лора замисля нов роман и иска да включи стар ръкопис, който се появява в двадесет и първи век – поясни Лайтман, след което се обърна към Лора. – Мислила ли си какъв ще е този древен ръкопис?

– Надявах се ти да ми дадеш някаква идея, Джеймс. Но ако...

– През последните десетилетия бяха открити невероятни неща – заяви Лайтман. – Най-популярни, разбира се, са свитъците от Мъртво море, открити преди повече от петдесет години край Кумран. Така че, случва се. От друга страна обаче не съм чувал да има някакви нови открития напоследък. А ти, Малкъм?

– Напоследък не – отвърна Бриджис. – Сещам се за писанията на Елиас Ашмол, открити в Кебъл Колидж, но това е било преди почти тридесет години.

– Да не забравяме и Codex Madrid, бележниците на Леонардо. Били открити в някакви изхвърлени кашони в една библиотека в Мадрид през шейсетте години. А, и ръкописът, открит от Уейнрайт, за който се смята, че е на Херодот, но това е било през петдесет и четвърта? Или петдесет и пета?

– Добре де – прекъсна го Лора. – Значи все пак не е толкова невъзможно.

– О, съвсем не – отвърна Лайтман. – Просто е... изключително рядко, за жалост.

Отпи глътка чай и тъкмо се канеше да добави нещо, когато на външната врата се позвъни.

– Сигурно е професор Търнър – рече Бриджис. – Каза, че ще дойде в десет без петнайсет.

– По дяволите! – рече Лайтман. – Съвсем го бях забравил. Извинявай, Лора, но трябва да се видя с Търнър, вече два пъти го отлагам. Иска да говорим за ново крило на библиотеката, ужасно скучен, но уви, важен разговор.

Макар че се беше надявала да поразрови още, Лора успя да скрие разочарованието си.

– Няма проблем, Джеймс. Вече съм по-обнадеждена.

Той я изпрати до вратата на кабинета.

– Но имам още един бърз въпрос към теб. Ще ми отделиш ли секунда?

Лайтман кимна.

– Чувал ли си за някакъв сериен убиец в Оксфорд през 1851 година?

Лайтман се поколеба за миг, после каза:

– Хм, май се сещам за нещо такова. Това е годината на Световното изложение в Лондон. Две млади жени. Но това едва ли може да се нарече „сериен убиец“. Господи, Лора, съжалявам. Този път май не ти бях много от полза.

След два неуспешни опита да се свърже с Филип по телефона Лора се сети, че той щеше да ходи до Лондон във връзка с един потенциален договор да направи снимките към книга за остров Тасмания. Щеше да

се прибере чак утре.

Тя се върна в Удсток и прерови книгите в библиотеката на Филип, за да види дали няма да намери нещо за убийствата от 1851 година, но не откри нищо. Търсенето в интернет се оказа също толкова безрезултатно. Вечерта си остана вкъщи и я прекара на дивана с Джо – гледаха телевизия и ядяха шоколадови бонбони.

На следващата сутрин, докато се прибираще от дълга разходка в близката гора, видя, че една кола тъкмо спира пред къщата. Беше се обадила за кола под наем предната вечер и дори се учуди, че я доставят толкова рано. След половин час вече беше на път за Оксфорд и набираще Филип по мобилния.

– Къде си? – попита го развълнувано.

– Тъкмо влизам в Оксфорд. Защо?

– Трябва да те видя незабавно.

– Добре. Първо обаче ще оставя няколко диска в участъка, и без това съм закъснял, а после мислех да се прибирам, но ако искаш, може да се видим за по кафе?

– Чудесно. Къде?

– Какво ще кажеш за „Изабелас“ на Шип Стрийт до Корнмаркет?

– Добре. За колко време ще си там?

– Дай ми половин час. Не, по-добре четиридесет и пет минути.

Лора си погледна часовника. Наближаваше девет без четвърт.

– Добре. Ще се видим в девет и половина.

„Изабелас“ беше малко и доста неугледно кафене малко встрани от оживлението на пешеходната Корн маркет Стрийт в центъра на Оксфорд. Имаше само десетина масички и явна нужда поне от боядисване, но Филип харесваше собственичката, Изабела Фрасканте, вдовица на средна възраст, италианка, винаги усмихната и приветлива. Освен това правеше, поне според Филип, най-доброто еспreso в района.

Лора пристигна десет минути по-рано, седна и видя как Филип паркира. Освен тях нямаше други клиенти и когато Филип влезе, собственичката се усмихна широко.

– Обичайното, ако обичаш, Изабела – каза той и се тръшна на стола.

– Как мина? – попита Лора.

– Кое?

– Получи ли работата?

– Може би. Надявам се. Казаха, че ще ме уведомят с имейл следобед. Какво ново при теб?

– Ходих да се видя с Джеймс Лайтман, но за жалост той не ми свърши много работа. Смятам, че трябва да изровим повече информация за убийствата през 1851 година. Но не съм сигурна къде може да има такава информация. В някакви местни вестници от тогава, как мислиш?

– Вероятно – отвърна Филип.

Изабела донесе кафето и Филип с наслада отпи.

– Хм, превъзходно... Трябва да я накарам някой ден да ми разкрие тайната – прошепна, когато собственичката се отдалечи.

– Тайната е, че е италианка, Филип – каза Лора. – Едва ли сух британец като теб, без никакви кулинарни умения, може да се сравнява с нея.

Филип отвърна със смях. После отново отпи от кафето и млясна.

– Е – настоя Лора. – Какво ще кажеш за вестниците?

– Не съм сигурен дали през 1851 година в Оксфорд е излизал вестник.

– Трябва да е излизал. Това градче е изградено върху хартия.

– Да, но книги, Лора, книги. На вестниците сигурно са гледали с лошо око.

– Университетът може би. Но тук са живели и други хора, също както сега – възрази тя.

– Добре де – отвърна Филип. – Можем да проверим това в библиотеката. В сектора за местна история. Ако някой е отразил убийствата по онова време, информацията ще е там, вероятно на микро-фиш.

– Страхотно. Да тръгваме тогава – каза Лора и стана, без да обръща внимание на протестите му. – За бога, прелей си го това кафе в пластмасова чаша. Едва ли е чак толкова специално. И вземи си избърши устата!

Оказа се, че през 1851 година в Оксфорд е имало три вестника. „Джаксънс Оксфорд Джърнъл“ беше най-популярният и най-старият, издаван от 1753 година. Другите два, „Оксфорд Юнивърсити Хералд“ и „Оксфорд Кроникъл“, бяха сравнително по-нови.

– Май не беше съвсем прав. Имало е не един, а три вестника – отбеляза Лора.

– Приемам критиката.

– Как да стигнем до архивите?

– Да проверим първо в каталога – отвърна Филип и отиде с курсора на мишката в основното меню. – Всичко в каталога е по десетилетия.

После трябва да търсим по имената на вестниците.

След още няколко кликания с мишката отвориха файла за 1850 – 1860 година. После на екрана се появи и каталогът на вестниците.

– А сега ще търсим с ключови думи – каза Филип. – Не разполагаш с имена, нали?

Лора поклати глава.

– Е, така ще е по-трудно. Да пробваме първо с „убийство“ и да видим какво ще излезе.

Появиха се 1819 записа. Лора изпъшка.

– Не бъди толкова нетърпелива – каза Филип. – Ще конкретизираме търсенето.

– Напиши „сериен убиец“.

– Този израз тогава не е съществувал.

Лора се помъчи да си спомни какво беше чела преди два дни.

– В сайта, за който ти споменах, се говореше за три жени, убити и обезобразени през лятото на 1851 година.

– Добре, да пробваме с „млада жена“.

Филип натисна „enter“ и на екрана се появи нова информация.

– Триста четиридесет и два записа, съдържащи думите „убийство“ и „млада жена“. По-добре е, но не съвсем.

– Добре, стесни го още с „обезобразена“. Това със сигурност ще намали бройката.

Филип написа думата и списъкът отново се смени. Този път имаше седемнадесет записа, в които фигурираха думите „убийство“, „млада жена“ и „обезобразена“.

– Е, това вече е друго – каза Лора.

Информацията беше на микрофиш. Филип записа каталожните номера се наредиха на опашката пред бюрото на един библиотекар с доста измъчен вид. Отне им двадесет минути да намерят лентите, да се научат да боравят с машината и да сложат първата ролка.

Започнаха с една статия от „Джаксънс Оксфорд Джърнъл“ от 16 юни 1851 година. Но в нея нямаше много подробности.

Следващата статия беше от „Оксфорд Кроникъл“ от 18 юни. Отражаваше същата история, но малко по-детайлно. В нея се казваше, че жената е намерена „в необлечено състояние“ в една плевня в Хедингтън и че е умряла от нанесените ѝ рани с нож, а тялото ѝ било „ужасно обезобразено“.

Другите три статии бяха и от трите вестника, всичките от един и същ ден, 24 юни. В тях се говореше за второ убийство, при което

убиецът имал малко по-различен метод на действие. Млада двойка била намерена мъртва на едно поле на север от града. Били оставени голи, а тялото на жената, според „Оксфорд Юнивърсити Хералд“, било „жестоко обезобразено“.

След третото убийство на 9 юли това беше станало главното събитие в града от години; статиите бяха обширни и навсякъде, а съдържаният журналистически стил беше подплатен на места с нехарактерна за времето свръхемоционалност. Уводната статия на „Оксфорд Кроникъл“ от 10 юли гласеше:

„След съобщението вчера за поредното ужасяващо убийство, този път на млада жена, намерена в околностите на Форест Хил, по пътя за Лондон, нарастват страховете, че полицията е изправена пред невиджани досега трудности да разкрие мотивите, стоящи зад поредната зверски убийства, започнали със смъртта на една млада жена на 16 юни и потопили града и околностите му в кръв. Макар да приветстваме неуморните усилия на полицаите, които водят разследването, смятаме за наш дълг да изразим естествената загриженост и безпокойство на всички жители на Оксфорд. Полицията, разбира се, е обърнала внимание, че убитите са все млади хора, като най-възрастната жертва е на двадесет и една години, а в единия случай дори става въпрос за млада двойка, която е била без придружител и се е срещала тайно. Публично достойние е също и фактът, че при този втори случай, при който младежът е бил студент в университета, тялото на мъжа не е докоснато след убийството, докато тялото на нещастната млада жена, както и при всички други случаи, е било жестоко обезобразено, след като е била убита с нож.

Източници, които дългът не ни позволява да назовем, разкриха факта, че има заподозрян, който е бил задържан на мястото на последното зверство и впоследствие разпитан.

Това ни дава надежда и ние всички се молим полицията скоро да стигне до разкриване на престъпника, извършил тези ужасни деяния, за да могат жителите на този град най-сетне да спят спокойно. В тази кауза «Кроникъл», а вярвам и мнозинството наши читатели, ще подкрепят с всички сили полицията“.

– Определено таблоид – каза Филип, когато свършиха статията.

Следващия час преровиха всички статии, които намериха в каталога.

Дали за да не обидят своите читатели или защото полицията не беше разкрила подробности по случаите, но и трите вестника не даваха точни описания. Изобилстваха фрази като „ужасно обезобразени“,

„сатанинска жестокост“ или „зверско малтретиране“, но нямаше нищо конкретно. Това, което заинтересува Лора и Филип обаче, беше заподозреният, хванат при убийството във Форест Хил.

Натаниъл Милинър беше охарактеризиран от журналистите като „слабоумен“. Бил на петнадесет години, но едва говорел, фъфлел, накуцвал и имал гръбначно изкривяване. Бил син на професора по медицина Джон Милинър, който категорично отказвал да го настани в лечебно заведение. След многочасови разпити полицията най-сетне приела твърдението на момчето, че се е натъкнало на телата, докато пускало хвърчило в околностите на Форест Хил. Полицаяте нямали доказателства, с които да осъдят Натаниъл, а и професор Милинър, който бил един от най-изтъкнатите представители на академичната общност, очевидно защитил сина си по време на разпитите, така както петнадесет години го бил защитавал от предразсъдъците на викторианското общество.

Два от трите оксфордски вестника изразяваха скептицизъм, като почти от всички статии в „Кроникъл“ и „Хералд“ ставаше ясно, че техните редактори искат да видят Натаниъл на въжето. Единствено „Джаксънс Оксфорд Джърнъл“ отразяваше събитията по-балансирано и не се обявяваше открито срещу момчето. И тогава, изведнъж, в развоя на събитията настъпваше драстична промяна. Една седмица след убийството във Форест Хил полицията арестувала някой си Патрик Фицджералд, ирландски работник, участвал в строежа на нов канал в Оксфорд. Появили се двама свидетели, които твърдели, че са го видели на мястото на първите две убийства малко преди да бъдат намерени телата. Трети свидетел, анонимен колега от работната площадка, казал на полицията, че в нощта на двойното убийство Фицджералд се напил „до козирката“ в една кръчма, наречена „Порът и лисицата“, близо до изкопа за канала, и, според статия в „Кроникъл“, му признал: „Ръцете ми са в кръв, много кръв“.

Делото на Фицджералд започнало на 9 август. Само след две заседания съдът единодушно го признал за виновен. Обесили го на 12 август.

– Не е много обнадеждаващо – каза Лора. – Убийствата изглеждат идентични със сегашните, но няма никакви подробности. Без специфичните детайли всичко може да е просто съвпадение.

– Сигурно не е без значение, че убийствата са спрели, след като полицията е заловила този Фицджералд.

– Да, но с какви доказателства са разполагали? Какво мислиш за този Натаниъл Милинър? – попита Лора.

– Най-вероятно е бил невинен. Полицията очевидно е решила, че е така, и са обесили работника. Но всичко ми изглежда някак твърде подредено.

– Защо?

– Изведнъж се появяват някакви свидетели, които твърдят, че са видели Фицджералд на мястото на убийствата точно преди да открият телата. Жертвите най-вероятно са били мъртви от часове, преди да ги намерят, така че това не доказва нищо.

– Да, но този човек е бил и на двете местопрестъпления.

– Така твърдят свидетелите.

– А и този колега. Хората говорят какво ли не, когато са пияни. Това не означава нищо.

– Днес положително ще ни трябват малко по-точни доказателства, за да осъдим някого – отбеляза Филип.

– Направи ли ти впечатление? – попита Лора. – В тези статии не се казва почти нищо за самите убийства. Няма никакви подробности. Има нещо гнило тук, да знаеш.

Филип само кимна.

– Трябва да има още нещо за тези убийства, не си ли съгласен?

– Сигурно има, но едва ли ще го открием тук.

Замълчаха. Лора погледна екрана, където все още стоеше последната статия, и изведнъж каза:

– Ами полицейските доклади? Трябва да има официален доклад по случая, нали?

– Отпреди век и половина?

– Защо не?

– Хм, възможно е. Но няма да е тук, в Оксфорд. Полицейското управление е построено през 50-те години и като знам колко хартия минава оттам всяка година, едва ли пазят документи повече от десет години, в най-добрия случай.

– Но докладите все трябва да са някъде.

– Да, така е – отвърна Филип. – В Националния архив в Кю.

– Дали са ги компютъризирали?

– Съмнявам се.

Телефонът на Лора изпиука. Тя погледна екрана и видя, че има съобщение.

– От Чарли е. Имал нова информация за ръкописа. Исква да ни види в книжарницата днес в четири.

Тъкмо когато излизаха от библиотеката, рухна пороеен дъжд. Изтичаха до многоетажния паркинг, където Лора беше оставила колата, но докато стигнат, станаха вир-вода.

– Остави твоята кола в управлението, докато се върнем от Лондон – предложи Лора. – Ще вземем тази. Много по-топла е, по-бърза и... доста по-суха.

Филип сви рамене. Знаеше, че каквото и да каже, няма да успее да накара Лора да оцени чудесната му спортна кола, вярно, направена преди много години, но пък в малката работилница на Лонгуол Стрийт – на по-малко от километър от мястото, където се намираха.

Пътят към Удсток едва се виждаше през пороя. Още нямаше обяд, но небето беше притъмняло и уличните лампи се бяха включили. Фарове на коли летяха срещу тях през завесата дъжд, а и за огромно раздразнение на тези зад нея Лора се движеше особено бавно. Принудена, както се изразяваше, да кара в погрешната лента на платното, тя не искаше да рискува. Докато стигнаха в Удсток, вече беше крайно изтощена от усилието да се съсредоточи.

Паркира възможно най-близо до задната врата и изтичаха до покритата площадка. Вратата беше отключена. Влязоха в кухнята и Филип извика:

– Джо?

– Тук съм – обади се тя.

В камината в дневната гореше огън, а от iPod-а на Филип, който той беше вързал към две тонколони, се носеше приятна музика. Джо седеше на дивана с друго младо момиче. На Филип му се стори, че го е виждал някъде. Момичето хлипаше, а Джо се опитваше да го успокои.

– Какво е станало? – попита Лора. – Джо?

– Това е Мариан – каза Джо. – Заедно сме в групата по топология.

– Извинявайте, че... – започна Мариан. Гласът ѝ беше изключително тънък, като на малко момиченце.

– Не се притеснявай – отвърна Джо. – Мамо, Мариан е намерила това в пощата си в колежа. – И подаде на Лора един лист.

На листа бе компютърно обработеният образ на порнозвезда с главата на Мариан. Жената бе разпната върху легло, ръцете и краката ѝ бяха вързани за четирите му края с дебели въжета. Чрез някаква сложна компютърна програма някой беше симулирал широк разрез на корема, откъдето се бяха изсипали част от вътрешностите. Над снимката с

яркочервени букви беше написано: „Това искам да направя с теб“.

– Имаш ли представа кой може да е? – попита Филип.

– Не, всъщност не.

– Какво означава „всъщност“?

– Ами... имаме един странен тип в групата.

– Абсолютен похотливец, не, направо перверзник – добави Джо. – Ръсел, Ръсел Кънингам. Учи психология, но идва на упражненията ни по статистика. Хубав е, прилича малко на Рики Мартин, един такъв сладникав, но наистина е перверзник. Винаги ме гледа, сякаш ме съблича с очи. Много е гадно.

– Това момче опитвало ли е някога да ти посегне? – обърна се Лора към Мариан.

– Не мисля, че му стиска да го направи – отвърна тя.

– Може и да си права – каза Филип. – Но трябва да съобщиш в полицията. Не искам да те плаша, Мариан – допълни той много внимателно, – но това може да има някаква връзка с последните убийства.

Мариан пребледня.

– И аз си го помислих, но не исках да ѝ кажа – вметна Джо. – Не съм ходила на училище от катастрофата, а и сега е великденската ваканция, но всички, които са останали, направо са превъртели.

– Вече две момичета, които познавам, се прибраха при родителите си, докато всичко това не отmine. А обикновено оставах в Оксфорд, за да учат през ваканцията – добави Мариан.

– Не се учудвам – каза Лора, въздъхна и седна на едно кресло срещу дивана. – Всички трябва да сте много внимателни.

– В Ню Йорк някак си свикваш с тези неща – отбеляза Джо. – Но тук... Не знам, мислех, че Оксфорд ще е...

– Оксфорд е прекрасно място, няма две мнения – каза Филип. – Но хората, които живеят тук, са в общи линии същите, които живеят и в Бронкс, или в Тимбукту, ако искаш.

– Значи смятате, че трябва да занеса тази ужасна снимка в полицията?

– Мисля, че се налага – отвърна Филип и бързо добави: – Сигурно ще се окаже, че е просто тъпа шега, но е добре криминалистите да я погледнат за всеки случай.

Сградата на Националния архив бе модерна тухлена постройка сред добре поддържани градини в елитния квартал Кю на юг от Темза. Една

къща тук струваше колкото цяла улица с домове в Шефилд, а представителната извадка на обитателите клонеше към висшите слоеве на обществото. Улиците бяха потънали в зеленина и поне според лондонските стандарти бяха чисти и безопасни.

Националният архив беше създаден през 1838 година със закон на парламента и в него се съхраняваха най-значимите исторически документи. В това число оригиналът на Дуумсдей бук, резултатите от парламентарните избори през 1275 година, опис на бижутата на Елизабет I, завещанието на Уилям Шекспир, признанията на Гай Фокс и протоколът от заседанието на военния кабинет на Чърчил относно Битката за Англия.

Имаше също и много доклади за полицейски разследвания още от зараждането на Британската полиция.

За своя изненада Лора и Филип откриха, че полицейските архиви наистина са запазени в компютърни файлове, до които имаше достъп чрез няколко терминала в читалнята. Системата беше подобна на тази в оксфордската библиотека и те се ориентираха в нея сравнително бързо.

Филип отвори файла за 1851 година и пусна търсене с ключови думи „Разследвания Убийства Оксфорд“. Излязоха тридесет и седем документа, подредени по хронологичен ред, като датите бяха тези, на които официално е започнало разследването. Той вкара „юни“. Две разследвания бяха започнати през този месец. Големината на първия файл беше само 22К, а на втория – 231К. Филип кликна върху втория, аргументирайки се мислено с факта, че едно разследване на поредица убийства, започнали през този месец, ще е сред най-мощабните, провеждани в Оксфорд.

Файлът се отвори и прочетоха заглавието:

„Разследване на свързаните убийства на Моли Уедърспун, Синтия Пейдж, Едуард Мейкпийс и Лусинда Геблинг, всички от Оксфорд, между датите 15 юни и 9 юли 1851 година“.

Беше дълъг 120 страници.

– Ще донеса кафе – каза Лора.

Филип я побутна по ръката и ѝ посочи една табелка на стената, която гласеше:

НЕ СЕ РАЗРЕШАВАТ ХРАНИ И НАПИТКИ В ЧИТАЛНЯТА

– Уф – изсумтя тя. – Ами тогава да се залавяме за работа.

Филип кликна надолу по файла и текстът на първата страница веднага привлече вниманието им. Започваше с: РЕЗЮМЕ НА СЛУЧАЯ, а под това заглавие беше написано: САМО ЗА ВЪТРЕШНА УПОТРЕБА.

ДА НЕ СЕ КОПИРА. ДА НЕ СЕ ДОПУСКА ПУБЛИЧНОСТ

Лора вече изобщо не мислеше за кафе.

Резюмето започваше така:

„Разследването биде наченато на 15 юни в лето Господне 1851 и биде официално приключено на 12 август същата година“.

После се изреждаха имената, адресите и някои лични данни за жертвите, както и малко подробности относно живота и произхода на Патрик Фицджералд. Следваха три страници описание на убийствата по хронологичен ред.

– Господи! – възкликна Лора. – Направо не вярвам на очите си.

Ако човек се абстрахираше от стила, променеше местата и пропускаше архаизмите, описанията, които четяха, можеха съвсем спокойно да са писани миналата седмица. Във всеки от случаите жертвите бяха умрели от прободни рани или прерязване на гърлото. В случая с двойката мъжът бил убит и оставен, а тялото на жената било обезобразено с хирургическа точност. При първото убийство, на Моли Уедърспун, липсвали бъбреците. При второто Синтия Пейдж била с изваден мозък, а при третото, на Лусинда Геблинг, бил отстранен черният дроб.

Имаше и подробности, изобщо неогласявани на пресата по онова време. При всяко от убийствата била намирана монета. Първата медна, втората сребърна, а третата – калаена. По гърба на Лора полазиха ледени тръпки.

Заключителният доклад на водещия разследването полицей гласеше:

След като проведохме мащабно и щателно разследване на поредицата убийства, извършени в този град между 15 юни и 9 юли 1851 година, стигнахме до заключението, че те са извършени от господин Патрик Фицджералд от Дъблин, работник, на 31 години. Това официално заключение се основава на показанията на трима свидетели, потвърдени и от писмените признания на господин Фицджералд, дадени на 16 юли.

Въпреки това искам да приложа личното си мнение по отношение на гореспоменатите събития. Аз лично смятам (изрично подчертавам, че това е само мое мнение), че господин Фицджералд не е отговорен за разследваните убийства. До арестуването на господин Фицджералд пресата вече беше успяла да създаде определени настроения сред обществото, като използваше чувствителността и податливостта на внушение на неговите членове.

За целта тя намери изкупителна жертва в лицето на един жалък младеж на име Натаниъл Милинър, който беше обвинен за всички убийства. Аз обаче смятам, че това е една напълно погрешна представа за случая. Убеден съм, че въпросният младеж никога не би могъл да извърши тези ужасяващи деяния. При всеки от случаите от жертвите липсваха определени вътрешни органи, отстранени с експертна точност, и имаше несъмнени, макар и непонятни, окултни елементи. Натаниъл Милинър е слабоумен младеж, който едва успява да държи нож и вилица, когато се храни. Моите дълбоки съмнения са съвсем на друго място и вярвам, че убийствата са били извършени от опитен и изключително способен човек, вероятно лекар или дори хирург.

След третото убийство, когато споменатият младеж Натаниъл Милинър беше задържан на местопрестъплението във Форест Хил, там присъстваше и друго лице, което биде помолено да придружи мен и хората ми до полицейския участък за допълнителен разпит. Това лице е изтъкнат член на академичната общност в този град, затова всички разследвания и разпити се провеждаха при най-строга секретност и повишено внимание. Лицето отговаряше изчерпателно на нашите въпроси и прояви желание за съдействие, но аз си позволих да направя подробни бележки от разпита веднага след като лицето беше освободено от нашата опека. Сред тези бележки са следните неоспорими факти:

1) Петна, много приличащи на кръв, се намираха по самото и ризата му.

2) Когато беше видян близо до мястото на убийството, въпросният джентълмен изглеждаше в неспокойно и превъзбудено състояние и определено беше объркан от нашето присъствие там.

3) По-късно, при разпита в участъка, той каза, че минавал през Форест Хил на връщане от лов в земите на лорд Уилърби (близък негов приятел), чието имение действително се намира в съседство с Форест Хил.

4) При направената проверка лорд Уилърби потвърди казаното от господина.

За мен беше несъмнено, че въпросният господин се държи подозрително. Но след като се съгласи да се върне на другия ден за още един разпит, той биде освободен. Лицето не се появи пак, нито е било призовавано отново. Вместо това, на 10 юли, деня след третото убийство, аз бях повикан на лична среща с

висшестоящ полицаи, който ме информира, че от този момент нататък се прекратяват всякакви разследвания в делата на гореспоменатия джентълмен. Биде ми съобщено също, че лицето Натаниъл Милинър тоже трябва да бъде оставено на мира. Пет дни покъсно хората ми арестуваха господин Фицджералд и го доведоха в участъка за разпит.

Тук свършва приложението с изложеното от мен лично мнение.

Подпис: Главен детектив Джефри Хауард

– Божичко! – възкликна Лора.

– Да – съгласи се Филип.

– Значи Патрик Фицджералд е бил просто изкупителна жертва. И полицията го е знаела?

– Така изглежда.

– Удивително!

– Не забравяй, че през 1851 година полицията е съществувала от колко? Двадесетина години, не повече? Мога да те уверя, че в по-скорошни времена има доста подобни покривания.

– И как са го покрили само! – отбеляза тя. – Нито момчето, Натаниъл Милинър, нито работникът, Патрик Фицджералд, са имали нещо общо. Бил е този „джентълмен“, това „лице“, чието име дори не се споменава.

– Още по-удивително е, че този Хауард е успял да включи личното си мнение в доклада – каза Филип.

– Класически пример на презастраховане – отвърна Лора.

– Да, но как са позволили на един сравнително млад разследващ полицаи да посочи виновника, независимо колко деликатно го е направил?

– Сигурно го е прибавил много след събитията. Виж – каза тя и кликна назад. – Датата е от януари 1854 година. Може би Хауард се е канел да напусне полицията или пък са местели документите и той е знаел, че никой няма да ги чете, освен, да речем, ако някой ден...

– Да, това ще да е – отвърна Филип. – Няма начин Хауард да е дал гласност на съмненията си по него време, щели са да го изритат, и то в най-добрия случай.

– Човекът, открит на мястото на третото убийство, трябва да е бил някой много важен, с изключителни контакти.

– Мисля, че е очевидно кой е бил.

– Бащата на Натаниъл ли?

– Да, изтъкнатият професор по медицина Джон Милинър.

– Хауард почти го казва в края на доклада, нали? Чакай, какво точно пише...

И върна текста:

– Ето го:

„...от този момент нататък се прекратяват всякакви разследвания в делата на гореспоменатия джентълмен. Биде ми съобщено също, че лицето Натаниъл Милинър тоже трябва да бъде оставено на мира“.

– Е, да видим какво научихме – каза Филип. – Тези убийства са почти същите като днешните, същите обезобразявания, същите монети, но целият случай е покрит. Почти сигурно е, че са били извършени от Милинър, изтъкнат член на университета, човек с влиятелни приятели на високи постове. Да не забравяме и факта, че през 1851 година всъщност университетът е дърпал конците в Оксфорд. Властите биха направили всичко възможно, за да потулят истината. Биха се сплотили, за да защитят доброто име на институцията, и биха изпържили един незначителен човечец, смятан от тях за боклук. Затова са натопили един беден ирландски черноработник, който и без това не е бил цвете за мирисане. Фицджералд е бил просто идеален. Горкият. Разбира се, гвоздеят ще е, ако вкараме точните дати на убийствата в almanac.com и открием, че съвпадат с отстранените органи и различните метали на монетите.

– Така е, но нямаме паролите, които ни даде Том, така че това ще почака, докато се върнем в Оксфорд – отвърна Лора. – Дай сега да идем да видим какво има да ни казва Чарли.

Движението около Кю беше натоварено. Майки с джипове, забързани към училищата на отрочетата си, нямаха никакви скрупули да минават от едно платно в друго, а търговските представители, фучащи към административните си центрове, не правеха пътя по-безопасен.

На волана беше Филип.

– Да караш тук е все едно да играеш на „Спейс Инвейдърс“ – изропта той, когато една млада жена с джип се появи изневиделица от някаква странична улица.

– Виж я бе! – изкрещя и удари с длан клаксона. – Виж я какво си е залепила на стъклото: „Бебе в колата!“

Когато стигнаха надлеза Уестуей, започнаха да се движат по-бързо,

докато не пресякоха кръстовището на Бейкър Стрийт, където отново попаднаха в задръстване. Когато излязоха на Мюзийм Стрийт, беше почти четири и половина.

Филип даде десен мигач и тъкмо щеше да свие по тясната уличка, когато пред тях се появи линейка и им препречи пътя. Филип бързо даде назад и линейката отпраши към Тотнъм Корт Роуд. Когато свиха по уличката, първото, което видяха, бяха сините полицейски лампи.

Лора изхвърча от колата още преди Филип да успее да дръпне ръчната спирачка. Една полицейска кола беше спряла точно пред витрината на „Белият елен“, а до нея имаше малък син ван.

Някакъв човек в бял защитен костюм тъкмо се настаняваше на шофьорското място, друг вече седеше вътре. На вратата на книжарницата стоеше униформен полицаи, а когато Лора стигна до него, се появиха още двама – цивилни.

– Какво е станало? – попита тя развълнувано, надникна през вратата и ахна – на пода имаше локва кръв.

– Вие коя сте? – попита единият цивилен. Другият само ги изгледа, първо нея, после Филип.

– Лора Нивън. Стара приятелка съм на собственика, Чарли Тъкър.

– Филип Бейнбридж. Чарли ни се обади преди...

Синият ван бавно потегли.

– Сандърс – обърна се полицаият към колегата си. – Кажи на криминалистите да изчакат още пет минути. Искам да чуя поне устния им доклад, преди да си тръгнат.

Гласът му беше уморен. Той протегна ръка.

– Детектив Джонс. Съжалявам, госпожо Нивън, господин Бейнбридж, но вашият приятел е починал днес рано следобед.

– Но това е...

– Какво?

– Той ми пусна съобщение въвв... не знам... кога беше, Филип? Малко преди обед? – каза Лора, не можеше да овладее треперенето на гласа си.

Филип кимна.

– Ние дойдохме преди около час – каза Джонс. – Тялото беше открито току-що, след като колегите криминалисти приключиха с него.

И посочи към началото на уличката, където линейката за малко щеше да ги блъсне.

– Една от новите частни медицински компании. Дойдоха доста бързо. Признавам го.

Един от криминалистите беше слязъл от синия ван и вървеше към тях.

– Извинете – каза Джонс и тръгна да го пресрещне.

С крайчеца на окото си Лора все още виждаше червената локва на пода на книжарницата. Погледна Филип и изпъшка:

– Това е просто лудост...

Джонс се върна, клатеше глава.

– Съжалявам. Знам, че моментът е труден и за двама ви, но ще съм ви благодарен, ако отговорите на няколко въпроса.

– Въпроси ли? Да не мислите, че...

– Госпожо Нивън, не сте заподозряна, ако това ви тревожи. Господин Тъкър е починал от огнестрелна рана с пистолет, 22-ри калибър, от упор. Искаме да узнаем нещо повече за него. Бил ли е в депресия например? Каквото можете да ни кажете.

– Застрелян? О, не!...

Филип я хвана за ръката и каза:

– Разбира се, ще помогнем, с каквото можем.

ОКСФОРД: 11 АВГУСТ 1690 г. МАЛКО ПРЕДИ ПОЛУНОЩ

Всички бяха крайно изтощени. На четиридесет и осем, Исак Нютон беше най-стар от тримата – по-голям с почти двадесет години. Ландсдаун скоро навършваше трийсет, а Фатио, хубавият Фатио, беше излязъл от люлката преди двадесет и пет. Нютон се чувстваше дядо. Разполагаша с всички кодове и необходими знания, разбира се, за безпрепятственото преминаване през Трите нива на достъп, всяко, от които неминуемо водеше към следващото. Но мъдростта на Древните, която повечето адепти смятаха за безвъзвратно изгубена в пламъците на Александрия, не можеше да им помогне да понесат по-леко задушния горещ въздух в тристаметровия тунел, който водеше от винарската изба на колежа до крайната им цел, а именно: тайния лабиринт, който започваше от едно място дълбоко под Бодлеанската библиотека и се простираше на север до основите на Шелдънския театър. Ноздрите им се запушиха от вонята на гнилоч и влажни, разлагащи се мъртви твари.

Между второто и третото изпитание спряха за кратка почивка и пийнаха вино от една плоска бутилка. Виното беше добро, но твърде топло. После продължиха пътя си. Нямаха време за губене.

След като преминаха успешно третия и последен тест, Ландсдаун върна ръкописа на Нютон и той го прибра на сигурно място в пазвата си. Ръкописът и рубиновата сфера бяха безценни. Нютон се беше мъчил почти година и половина, за да преведе кодираните инструкции на Джордж Рипли и беше възпроизвел в по-голям мащаб дребната рисунка на лабиринта, за да е по-удобна за ползване. Скоро тези две неща отново щяха да им потрябват, но дотогава той искаше да ги държи на сигурно място до сърцето си.

Факлата беше единственият им източник на светлина. Тунелът се разшири. Преди няколко месеца, докато търсеше сферата, Нютон вече беше минавал по някои от тези тунели. А мислено беше минавал по цялата карта, докато седеше уединен в лабораторията си в Кембридж. Маршрутът носеше името Пътят към просветлението. Названието беше на арамейски – език, който Нютон беше усвоил след дълги години упорит труд.

Влязоха в кръгло помещение и на слабата светлина видяха сводест таван и гладки влажни стени. Каменният купол над главите им беше сив

и нашарен от минерални отлагания, просмукали се до лабиринта. Според картата се намираха на тридесет метра под Бодлеанската библиотека.

Тръгнаха бавно из помещението. Нютон чуваше как Ландсдаун тихо отброява стъпките си. Стигна тринадесет и спря. Обърнат към стената, опипа повърхността ѝ на височината на кръста си, както беше направил и във винарската изба на колежа. След няколко мига откри това, което търсеше – още една метална халка, подобна на тази, която пазеше входа на първия тунел.

По лицата им играеха странни сенки. Лицето на Ландсдаун напомняше на Нютон маска с две дълбоки черни дупки вместо очи. И тримата се потяха обилно, яката на Ландсдаун беше прогизнала и сива.

– Господарю!... – каза той и спря за миг, за да си поеме дъх, тъй като от влагата се дишаше тежко. – Трябва да ви предупредя да се подготвите за онова, което ще видите зад тази стена. Двамата с Фатио прекарахме много време тук в приготовленията за вашето пристигане и вече сме свикнали. Но вие още не сте.

После дръпна халката и каменният блок бавно започна да се отваря.

Ландсдаун влезе първи и сложи факлата в една стойка на стената. Нютон трябваше да се наведе, за да мине през отвора. Не откъсваше поглед от тъмната земя.

Това помещение беше умален вариант на предходното. Беше осветено само от свещи, които се намираха в дъното му и хвърляха меки отблясъци. Но дори те им се сториха ослепителни след почти непрогледната тъма, в която бяха прекарали последните два часа.

Отначало Нютон не можа да осъзнае какво точно вижда. Принципно знаеше какво да очаква. Беше чел старите текстове, беше изучавал подробно диаграмите и инструкциите на Древните, но въпреки това гледката му се струваше нереална.

В отсрещния край на залата имаше голяма златна конструкция във формата на пентаграма. От двете ѝ страни стояха тежки двуметрови свещници с орнаменти; огромните свещи в тях бяха изгорели долу-горе наполовина. По свещниците и по каменния под имаше купчинки покарпал восък.

Най-отгоре на златната пентаграма беше закрепен човешки мозък. На следващия лъч, вляво, имаше сърце. Нютон плъзна поглед встрани и видя два бъбрека, закачени на върха на десния лъч. По-надолу имаше още един орган, за който Нютон знаеше, че е жлъчен мехур, а на последния връх се намираше черен дроб, влажен и проблясващ на меката

светлина. Силна миризма го удари в ноздрите. Беше на терпентиново масло, което Фатио с огромно търпение и в продължение на много часове беше извлякъл от беловината на едно терпентиново дърво.

Нютон отново погледна Ландсдаун и Фатио. Дишаше тежко и се потеше обилно. Раната на лицето му се беше отворила и потта се смесваше с кръвта и се стичаше по бузата и врата му на тъмни струйки. Очите му бяха разширени от демоничен екстаз. Гласът му беше прегракнал от умора, но въпреки това изпълнен с увереност.

– Доволен съм – каза той с едва забележима и съвсем не весела усмивка. – Много съм доволен.

ОКСФОРД: ВЕЧЕРТА НА 28 МАРТ

Главен инспектор Джон Мънро седеше сам в заседателната зала на полицейското управление и гледаше как дигиталният часовник на стената отмята поредната минута. Обикновено не приемаше с досада задълженията си на полицаи, но точно в този момент беше така. При други обстоятелства, тъй като това беше единствената му почивна вечер в седмицата, щеше да е в таксито, на път за вкъщи след вечеря в ресторант „Елизабет“ с Имелда – умната, забавна и неотразима тридесет и няколко годишна физиотерапевтка, с която се беше запознал преди месец. А вместо това седеше тук, дояждаше един студен сандвич и чакаше появата на трима еднакво неприятни колеги.

Отпи бавно от горчивото нескафе, пусна смачканата салфетка върху картонената чиния с недоядена филия хляб и няколко кръгчета домати, стана и отиде до бялата дъска на стената. Дъската беше разделена на четири широки колони. В началото на всяка бяха залепени по няколко снимки, а под тях следваше текст, написан с различен цвят маркер. Първата колона беше озаглавена „Рейчъл Саутгейт“. Втората – „Джесика Фулъртън“, а третата – „Саманта Търоу/Саймън Уелдинг“. Най-отгоре на последната колона с големи червени букви пишеше „Разни“. Мънро прочете думите, които беше написал там тази вечер:

Лора Нивън / Филип Бейнбридж Астрология / Алхимия? 1851 / професор Милинър Монети Кожа / Пластмаса

Вратата зад него се отвори. Първо влезе криминалистът Марк Лангам, а след него и един висок слаб мъж в униформа. Беше към шейсетте, но изглеждаше по-млад. Имаше къса бяла коса, светлосини очи и ясно очертани скули, поради което приличаше малко на германец. От осанката му лъхаше естествена властност, която нямаше нищо общо с лентичките по гърдите. Когато преди осемнадесет години Мънро постъпи в полицията, детектив Пиърс Кендикот, какъвто беше тогава, бе първият му шеф.

– Здравей, Мънро – каза командир Кендикот. Гласът му беше плътен и изненадващо мек.

– Радвам се, че успя да дойдеш в този нечовешки час – добави той.
– За жалост нямам време.

Стиснаха си ръцете.

– Няма проблем, сър – отвърна Мънро.

– Джон, това е Брус Холоуей, от отдела за връзки с обществеността. Прекарва цялото си време на телефона, горкият, да разговаря с наглите журналисти, но се справя някак си.

Холоуей бе на около тридесет и пет. Не по-висок от един шейсет и пет, набит, с буйна кестенява коса. Кимна на Мънро с безизразно лице, измънка едно „Приятно ми е“ и му стисна ръката.

Мънро изхвърли останките от вечерята си в кошчето за боклук и се настани на най-близкия до бялата дъска стол. Кендикот седна начело на масата, а Лангам и Холоуей заеха местата срещу Мънро.

– Е, каква е ситуацията, господин главен инспектор? – попита Кендикот.

– Хората ми работят двадесет и четири часа в денонощието – отвърна Мънро. – В момента проследяваме една улика, намерена на мястото на второто убийство.

И като хвърли бегъл поглед към Лангам, добави:

– Но засега все попадаме на задънени улици.

– Нищо конкретно, така ли?

– Който и да стои зад всичко това, все някога ще допусне грешка. Всички го правят.

– Да се надяваме да е скоро, Джон.

– Да не забравяме и факта – намеси се Холоуей, – че пресата е много изнервена. Още едно убийство и пресцентърът ще се нанесе в участъка.

Мънро все още не беше срещал човек от връзки с обществеността, когото да хареса, и макар по дефиниция Холоуей да беше първо полицай, а чак после „общественик“, в очите на главния инспектор той беше същият като досадните журналисти и нахаканите пиарчета, които беше виждал в досегашната си практика.

– Благодаря за напомнянето – отвърна жлъчно той. – Ще го имам предвид.

И като се обърна към Кендикот, добави:

– Сър, в момента двадесет и двама полицаи и четиридесет и трима души помощен персонал работят по случая. Разнищваме всяка улика, проследяваме всяка евентуална връзка, разпитваме всевъзможни хора относно тези убийства. След четири трупа за два дни – последното убийство беше преди седем дена. Това ни даде малко време да си поемем дъх, но въпреки всичко, което казах, сме изправени пред един много голям и много... професионален убиец.

Кендикот само кимна уморено.

– Сър, ако позволите... – обърна се Лангам към Мънро, сякаш той беше единственият в стаята. – Имаме нещо ново от лабораторията.

И подаде на Мънро лист.

– Един от хората ми намери следа от кръв в спалнята на горния етаж в къщата до реката, мястото на второто убийство. Не съвпада с тази на жертвата или другите членове на семейството.

Мънро се загледа в разпечатката на ДНК анализа.

– За съжаление не съвпада и с никое ДНК от базата данни – допълни Лангам.

– Е, това вече е нещо – отбеляза Кендикот и студентите му очи светнаха. – Предполагам, че екипът ви е отново на мястото и преглежда най-щателно всеки сантиметър?

– Естествено, сър – отвърна Лангам.

– Това е добра новина, Марк – каза Мънро. – Но щом няма съвпадение в базата данни, значи никога не е вкарван в системата, не е работил държавна работа, не е бил в армията. Не е нужно да ти казвам, че ни трябва всичко, което открият твоите хора, каквото и да е.

На вратата се почука и влезе един млад полицай, преди Мънро да успее да каже нещо.

– Извинете за прекъсването, сър – каза той на Мънро, сякаш другите не бяха там. – Но сметнах, че е твърде важно, за да чака.

– Казвай тогава, Грийн. Кое не може да почака?

– Ами, става въпрос за следното, сър. Последните два дни почти не правя друго, освен да преравам базите данни, и... получих разрешение от университета да вляза в тяхната система. Не беше лесно, но... мисля, че си заслужаваше.

Той подаде на Мънро два листа, плътно изписани.

– От факултета по психология е – добави Грийн. – Списък на четирidesет и седем студентки, които са присъствали на така наречените „Проби“, явно някакви психологически и физически тестове, проведени една седмица преди началото на учебната година, тоест в края на миналия септември. И трите мъртви момичета са в списъка, сър.

На път за изхода Мънро мина покрай кабинета на един от най-добрите си служители, инспектор Джошуа Роджърс, който стоеше на вратата с някакво младо момиче.

– Благодаря, госпожице Ингам – чу го да казва Мънро. – Ще ви се обадим. Един от хората ми ще ви изпрати. Има кой да ви откара къщи, нали?

Момичето кимна, бутна двойната врата и тръгна към стълбите.

Мънро вдигна вежди.

– Мариан Ингам – обясни Роджърс. – Студентка от „Сейнт Джонс“. Намерила това изящно произведение на изкуството в пощенската си кутия в колежа.

Мънро погледна снимката и се намръщи.

– Знае ли кой го е направил?

– Не е сигурна. И е много уплашена. Цяла седмица събирала кураж, за да дойде при нас. Но подозира един свой колега, някой си Ръсел Кънингам.

– Провери случая и незабавно ми съобщи какво си открил. Отивам си вкъщи.

Мобилният на Мънро звънна, докато той спираше на алеята пред дома си.

– Реших, че ще искате да го видите веднага – каза Роджърс.

Мънро изгаси двигателя и взе телефона от поставката. На екрана се появи снимката на млад мъж. Беше удивително красив, с дълги руси къдрици, фини вежди и изящна уста.

– Има вид, сър.

На мястото на снимката се появи бавно изнизващ се текст.

„Богато хлапе. Таткото притежава верига хотели. Изключен от «Дансайд» на шестнадесет. Не можах да разбера защо. Семейството успяло да убеди колежа да не раздухва историята. Вероятно бащата е вкарал сина си в Оксфорд – библиотеката «Кънингам» в «Модлин» е била завършена миналата година, шест месеца преди да се появи момчето. Има и още. Две подадени жалби за сексуален тормоз от служителки в един от хотелите в Лондон, собственост на семейството, където Ръсел е карал стаж. Първата, когато бил на седемнадесет, а втората е от миналата година. Не са повдигани обвинения, няма дела. Момичетата вече не работят там“.

На екрана бяха изписани точните дати, места и имена.

– Добра работа, Джош – каза Мънро. – Кендикот още ли е там с онзи идиот от пресцентъра?

– Не, тръгнаха си веднага след вас.

– Добре. За момента си трай за тези неща, но утре рано сутринта ме чакай пред факултета по психология на Саут Парк Роуд. Поговори с Грийн, ако е още там. Кажи му да те запознае със ситуацията.

ОКСФОРД: 29 МАРТ, 9 Ч СУТРИНТА

Джон Мънро зави по Саут Парк Роуд и за пореден път му направи впечатление колко е грозна сградата на факултета по психология.

Беше станал още призори, за да прегледа отново подробностите по случая. На домашния си компютър беше прочел, сигурно за стотен път, цялата налична информация. Четири трупа, почти сигурно един и същ убиец, работещ сам, най-вероятно мъж. А с какво разполагаха те? Капка кръв с ДНК, но без съвпадение; всъщност без никакво съвпадение в цялата база данни, както изглежда. А и тези ритуални елементи, монетите, липсващите органи. Лора Нивън и Филип Бейнбридж бяха убедени, че става въпрос за окултизъм. А и убийствата от 1851 година... Трябваше да има връзка.

Какво знаеше той за тези убийства? Беше прегледал данните, беше използвал почти всяка свободна минута през последната седмица, за да се запознае с подробностите. Три момичета и един студент били убити в годината на Световното изложение. Някакъв ирландски работник опрал пешкира, но сред историците, занимаващи се с криминална история, беше добре известно, че професор Милинър е имал пряко участие в убийствата, че се е занимавал с окултизъм, бил е член на група за черна магия и че властите са застанали зад гърба му. Година след убийствата професор Милинър заминал да преподава в Торино и семейство Милинър изчезнали завинаги от оксфордската сцена. При днешните убийства последната информация беше, че всичките три момичета са били доброволки в някакви тестове към факултета по психология малко преди началото на учебната година.

Мънро навлезе в паркинга. Недалеч видя Роджърс, който слизаше от колата си близо до главния вход на сградата. Но когато завъртя волана, за да паркира до колегата си, една спортна кола „Морган“ за малко не го забърса – излезе рязко на заден и отпраши към изхода. Мънро изгледа отровно водача, но той беше напълно погълнат от пътя пред себе си. После изведнъж осъзна, че лицето му е познато.

– Записах номера – каза Роджърс веднага щом Мънро отиде при него.

– Беше Кънингам, сигурен съм.

Роджърс го изгледа учудено, после каза:

– Ще проверя номера.

– Непременно – отвърна рязко Мънро и тръгна към входа.

В извънучебно време в сградата беше относително тихо. Приемната във файето се състоеше от няколко стола, наредени около една маса. Покрай стената имаше няколко реда шкафчета и пощенски кутии. До тях висеше огромно табло със закачени обяви за предстоящи представления и спортни мероприятия. До плакатите беше закачен и стар брой на „Ежедневникът“ – вестникарска листовка, която стигаше до всяка част на града и в която се публикуваха обяви за различни видове забавления, изложби и продажби на недвижими имоти. Мънро тръгна към рецепцията, където една дебела жена в рокля на цветя беше забила поглед в екрана на компютър. След като двадесет секунди напразно чака да бъде удостоен с вниманието ѝ, той почука силно с кокалчета по плота. Тя го изгледа кръвнишки.

– Главен инспектор Мънро, от полицейското управление на Темз Вели – каза той и ѝ показа картата си. – Имам среща с доктор Ранкин, ако не ви затруднявам.

Жената изобщо не се впечатли.

– С4. Вземете асансьора. Но мисля, че още не е...

– Тук съм, Маргарет, тук съм.

Мънро се извърна и видя един висок кльощав човек, усмихваше се.

– Артър Ранкин – каза той и стисна ръката на Мънро.

На Роджърс само кимна.

– Не се впечатлявайте от Маргарет – каза им, докато ги водеше към асансьора. – Свиква се след първите пет години.

В асансьора имаше някаква странна миризма на пръст и на Мънро му трябваша няколко секунди, за да разбере, че идва от професора.

– Щях да дойда по-рано – каза Ранкин, когато асансьорът спря на четвъртия етаж. – Но колата ми не искаше да запали. Затова минах през парка, беше доста приятно всъщност. Не валеше, като никога.

Кабинетът на Ранкин представляваше облепен с тапети пашкул в бяло, кафяво и сиво. Единственият прозорец гледаше към сив бетонен двор. Не се виждаше дори частица от прочутите средновековни кули. Ранкин свали палтото си и разчисти двата стола срещу бюрото си от хартиите и книгите върху тях.

– Моля, заповядайте. Извинете за безпорядъка, но все не успявам да подреда.

– Не се притеснявайте, професоре. Няма нужда от официалности. Имаме само няколко бързи въпроса към вас – отвърна Мънро, докато се настаняваше на стола.

– С какво мога да ви бъда полезен?

– Интересуват ни тестовете, проведени с четиридесет и седем студентки в края на септември миналата година. Какво можете да ни кажете за тях?

За момент Ранкин изглеждаше озадачен. Имаше високо чело и когато се намръщи, то заприлича на лента за глава от червеи. Но после изведнъж лицето му светна.

– А, сещам се! Имате предвид тестовете на Джулиъс Спенсър.

Мънро не отговори.

Ранкин се прокашля и започна да рови някакви хартии по бюрото си. После бавно стана, отиде до рафтовете на едната стена и взе огромна купчина папки. Стовари ги върху бюрото, напљунчи пръст и започна да ги прелиства.

– Знаех си, че е някъде тук – каза и подаде на Мънро една зелена папка. – Спенсър беше умно момче, бликаше от идеи.

– Защо „беше“? – попита Роджърс.

– Защото ни напусна преди Коледа. Предложиха му солидна сума в Бостън. Мисля, че от Масачузетския технологичен институт.

– Ас какво точно се занимаваше?

– Най-вече с изследване на коефициента на интелигентност – отвърна Ранкин и погледна през прозореца. – Не е по моята част, уви. Твърде е сухо за мен.

– Какво включваха тестовете? – попита Мънро, докато преглеждаше страниците.

– Той си имаше своя система, доста нетрадиционна при това. Смяташе, че интелигентността е пряко зависима от физическата връзка между двете полукълба на мозъка, така наречената *corpus callosum*. Запознайте се с идеята за дуделност на мозъка, предполагам?

– Слабо, само като лаик.

– Добре, ще ви запозная накратко. През шейсетте години на двайсети век изследванията започват да показват, че двете полукълба на мозъка са много различни. Лявата част е аналитичната, а дясната – на въображението, „артистичната“, ако мога така да се изразя. Роджър Спери получава Нобелова награда за това си откритие.

– И Джулиъс Спенсър е работел по тази тема?

– Той беше последовател на Спери. Бил е негов ученик в „Калтек“ в края на осемдесетте.

– И какво точно е правил доктор Спенсър? – попита Роджърс. – Как е провеждал тестовете?

– Всичко е описано тук – отвърна Ранкин и кимна към купа хартии.
– Работеше с група от петдесет души, накрая май останаха четиридесет и седем, доколкото си спомням. В тази фаза всичките бяха млади жени.

– В тази фаза ли?

– Месец преди това проведе подобна серия тестове с мъже. Момичетата са прекарвали по-голямата част от деня в писмени тестове за интелигентност, после са имали физически тестове, проверка на рефлексите, ориентиране в пространството и така нататък. Направили са им също и пълни медицински и мозъчни изследвания.

– Медицински ли? – Мънро се намръщи.

– Да, те бяха ключов елемент в проекта на Спенсър. Той смята, че коефициентът на интелигентност е свързан с физическите параметри на човека.

– И какво включваха тези медицински изследвания?

– Е, сега вече ме затруднихте. Аз самият не присъствах на тестовете. Дори не бях в Оксфорд него ден. Но Спенсър трябва да е дал графика за одобрение месец преди това. Чакай да видим.

Мънро върна зелената папка на професора.

– Да, да, ето ги – каза Ранкин след няколко минути. – Компютърна томография основно, на цялото тяло. Момичетата са правили психологически тестове тук, а после са отишли в болницата „Джон Радклиф“ за медицинските изследвания. Скъпа процедура, но Спенсър умееше да набира средства.

Мънро мълчаливо прелистваше страниците и ги подаваше една по една на Роджърс.

– Приемам, че Спенсър не е работел сам?

– Да, не работеше сам. Макар че винаги беше на разположение, разбира се. Прекрасен ръководител с отлични организационни качества. Имаше трима помощници за тестовете и три млади аспирантки за медицинските изследвания в болницата. Анализът на резултатите беше извършен от младия Бриджис.

– Кой Бриджис?

– Малкъм, Малкъм Бриджис. Много обещаващ младеж, от който един ден ще излезе прекрасен психолог, помнете ми думата.

– Малкъм Бриджис работи тук?

– Да, но прекарва свободното си време в Бодлеанската библиотека с професор Лайтман, главния библиотекар. Наистина всеотдаен младеж, но честно казано, не знам как успява да се справи с всичко.

– Той тук ли е в момента?

– Би трябвало. Момент да помисля. Днес е петък. – Той си погледна часовника. – Ще му звънна.

След което вдигна телефонната слушалка и набра трицифрен номер.

– Не, още не е дошъл, съжалявам.

– Няма проблем – каза Мънро и стана от стола. – Ще го намерим. Ще съм ви благодарен, ако позволите да вземем тази папка, доктор Ранкин. Ще я пазим и ще направим копия.

– Да, да, разбира се – бързо каза Ранкин. – Ако има нещо, с което

...

– Всъщност, да, има още един въпрос, който трябва да изясним. Имате ли нещо общо с младеж на име Ръсел Кънингам?

Ранкин го погледна с недоумение.

– Видях го на идване, излизаше от паркинга с една много лъскава спортна кола.

– Кънингам ли казахте? Да, да, сещам се. Не бих казал, че го познавам лично, той е първокурсник. Но съм го виждал с колата, разбира се, кой не е? – Ранкин се разсмя.

– Навярно сте чували и за баща му – намеси се Роджърс.

– Разбира се, чувал съм... Човекът библиотека, великият филантроп. Всъщност Бриджис май е наставник на Ръсел. Но какво общо има той с всичко това?

Мънро протегна ръка, като че ли не беше чул въпроса.

– Благодаря за отделеното време, доктор Ранкин, А също и за това – каза той и потупа папката, която беше притиснал до гърдите си.

Навън грееше ярко слънце. Отвъд паркинга имаше игрище за ръгби и група играчи в спортни облекла и с качулки на главите обикаляше терена.

– Искам да ми доведете Малкъм Бриджис в управлението възможно по-бързо – каза Мънро.

– Кажй на Грийн да зареже всичко и да се заеме със списъка на момичетата. Искам да знам къде се намират в момента и искам всяко да бъде разпитано. Ясно ли е?

Роджърс кимна.

– Междувременно аз ще издействам заповед. Мисля, че е време да посетим господин Ръсел Кънингам, какво ще кажеш?

ОКСФОРД: 29 МАРТ, 11:05

В доброто старо време, описано от Ивлин Уо, Себастиан Флайт идва в Оксфорд със своето мече Алойшъс и се настанява в помещенията на приземния етаж в Крайстчърч Колидж, където стените са боядисани в светлосиво и са украсени с изящни китайски литографии. Век по-късно някои студенти със съвсем различно потекло от това на семейство Флайт, но с почти същите парични запаси, предпочитаха да са по-независими от университета. Затова техните родители им купуваха апартаменти, чиито цени бяха от четвърт милион лири нагоре, с изглед към Чаруел и близо до удобствата на градския център.

Подобни жилища имаха вградена система за прахосмучене (за да е по-лесно на домашната помощница) и подземни гаражи за три коли. Именно в един такъв дом Ръсел Кънингам се наслаждаваше на своята първа година в Оксфордския университет. Смяташе, че това е идеалното място за гости и забавления, а също така, че е напълно подходящо за единствения син на един от най-заможните британски предприемачи, Найджъл Кънингам, познат сред снобите на Оксфорд (които с радост приемаха неговите щедри дарения от милиони лири) като Човекът библиотека. Това прозвище винаги биваше произнасяно с голяма доза сарказъм, защото въпреки факта, че Кънингам наскоро беше финансирал построяването и снабдяването с книги на най-голямата библиотека на университета, всички значими хора в Оксфорд смятаха, че единствените книги в дома на Найджъл Кънингам са за оцветяване.

Мънро тъкмо излизаше от управлението, когато инспектор Роджърс му се обади от своята кола, паркирана пред дома на Кънингам.

– Трябва да го видите лично, сър. Ще ви се стори като Коледа и рождения ви ден наведнъж.

След пет минути Мънро спря пред шикозна сграда с апартаменти, намираща се досами Темз Стрийт, срещу кръчмата „Край реката“. Роджърс го чакаше отпред.

– Само погледнете – измърмори той, когато Мънро слезе от колата. – Аз с инспекторската си заплата не мога да си позволя такова нещо, а някакъв осемнадесетгодишен сополанко си докарва момичетата тук в проклетия си „Морган“.

Мънро се усмихна.

– Не знаех, че си способен да изпитваш завист, Дъжош.

– Още нищо не сте видели – отвърна Роджърс и поклати глава. – Мисля, че няма да е зле да му посвием сармите на този сополанко.

На площадката пред апартамента на Кънингам ги чакаха двама униформени полицаи. Мънро и Роджърс влязоха в просторна дневна. От две огромни тонколони се носеше музиката на Оскар Петерсън.

Стената срещу вратата беше от стъкло, с изглед към Чаруел и средновековните кули на Оксфорд. На преден план се виждаше окъпаната от слънце катедрала на Крайстчърч Колидж. Незнайно защо точно в този момент Мънро си спомни един виц за Оксфорд, беше го чувал, когато той самият следваше тук. В него се казваше, че много хора обичат да летят над града с делтапланери или балони не само заради гледката, но и защото винаги има добри термали. Шегата беше при обяснението, че топлият въздух идва от спуканото самочувствие на надутите професори, докато всъщност истинската причина беше повсеместният пясъчник, който отразяваше топлината на слънцето.

Ръсел Кънингам се беше излегнал до прозореца на черен кожен стол на дизайнера Джордж Нелсън. До него стоеше един полицаи. Кънингам беше висок, рус, красив и загорял. Тенът, както Мънро разбра впоследствие, беше придобит на една кратка, но изключително приятна ски ваканция в Андора, от която младежът се беше върнал само преди две седмици. Облечен в маркови дънки и черен кашмирен пуловер, той беше образец за разглезено синче на милиардер. Стана, когато Мънро влезе, но главният инспектор не му обърна никакво внимание и последва Роджърс, който мина през стаята и тръгна по един коридор.

Там имаше три врати, едната откряхната. Мънро влезе след Роджърс в малка стаичка без прозорци, слабо осветена от една-единствена червена крушка на тавана. Стаята беше изпълнена с рафтове, отрупани със CD-та. На стената срещу вратата висяха два плоски монитора, а пред тях имаше малка конзола. Стената над мониторите беше цялата в порнографски снимки, повечето колажи на млади жени, вързани, малтретирани, обезобразени.

Мънро огледа стаята с безизразно лице. Роджърс се наведе над конзолата и каза жлъчно:

– Нашето момче добре се забавлява тук.

– Какво точно е това?

– Висококачествено киберпорно – отвърна Роджърс. – Монтирал е уебкамери навсякъде: в стайте на момичетата в колежа, в съблекалните, в дамските тоалетни, в общежитията. Много е прилежен и в съхраняването на информацията – допълни Роджърс и посочи рафтовете с

дискоте. – Май попаднахме на златна жилка.

– Може би – отвърна Мънро. – Да го приберем. Но това ще го оставим тук. Само кажи на техниците да прегледат всичко.

Мънро се върна в дневната, умът му работеше трескаво.

– Може би ще ми обясните какво става тук? – попита младежът с лек акцент, характерен за средноатлантическите щати.

– Надявах се вие да го направите, господин Кънингам.

Кънингам заби поглед в пода за секунда, след което се обърна към Мънро, гледаше го право в очите с явно превъзходство.

– А вие сте? Генерал... кой? – И махна с ръка във въздуха.

– Просто главен инспектор. Главен инспектор Мънро.

– Добре тогава, главен инспектор Мънро, приемам, че имате заповед? Онзи другият...

– Инспектор Роджърс.

– Да, същият, ми размаха някакъв лист пред носа, преди да нахлуе в дома ми.

– Да, господин Кънингам, имаме заповед. И в момента ви арестувам. Тейлър – обърна се Мънро към униформения полицаи до Кънингам. – Отведете го.

Младежът пресилено се смееше, докато Мънро му четеше правата.

– Правите огромна грешка. Ужасна. Предполагам знаете кой е баща ми?

– Запознат съм с фактите, господин Кънингам. Не се безпокойте за това. Ще дойда след десет минути, Тейлър – обърна се Мънро към полицаия и добави: – Погрижете се добре за господин Кънингам.

После отново тръгна към коридора.

КРОЙДЪН: 29 МАРТ, 14:00

Погребението на Чарли Тъкър беше жалко и невзрачно събитие, потопено в мизерията и дъжда на предградието. Службата беше отслужена в един бетонен параклис, построен в началото на 80-те години извън Кройдън, южно от Лондон. Едва ли имаше и десетина души. Те спряха колите си на мокрия паркинг и притичаха с палта и чадъри над главите. В залата се носеше натрапчивата миризма на мокри дрехи, примесена с тази на увяхващи лилии.

Полицията бе работила известно време по версията за самоубийство. Но после уликите от местопрестъплението неопровержимо доказаха, че не е възможно Чарли сам да е натиснал спусъка. Вече разследваха убийство.

Лора и Филип дойдоха последни в параклиса и седнаха един до друг на последния ред, заслушани мълчаливо в записа на орган, всеки погълнат от собствените си мисли. Филип почти не познаваше Чарли. За него той беше просто поредното лице от Оксфорд, един от приятелите на Лора. Бяха се засичали по купони и на няколко пъти бяха спорили за политика. Филип беше ляво ориентиран, което през 80-те години беше масово явление сред студентите, докато Чарли, спомняше си той, беше краен марксист.

Лора вече беше приела факта, че Чарли е мъртъв. Преди почти седмица, когато новината се стовари върху нея така неочаквано, тя изпадна в шок. Не защото с Чарли бяха особено близки, а по-скоро защото той беше част от нейната младост. И може би, защото почти не го беше виждала през последните двадесет години, тя все още го свързваше с щастливите дни на своето студентство, със свободата на онова време, когато, поне в спомените ѝ, светът не изглеждаше чак толкова покварен. И сега, когато Чарли беше мъртъв, сякаш и част от нея си беше отишла завинаги.

Едва по-късно се появи и ужасното усещане за страх, което изпитваше сега. Смъртта, пролятата кръв и насилието се случваха все по-близо до нея. Сега Лора не можеше да изкара от съзнанието си мисълта, че смъртта на Чарли сигурно има някаква връзка с нейното разследване.

Откакто се върнаха в Оксфорд, двамата с Филип бяха постигнали малък, но ценен напредък. Бяха се уверили, че убийствата през 1851 година са извършени точно в нощите, когато съответните небесни тела са

влезли в знака на Рак и че нея година е имало петорен съвпад на планетите на 20 юли. Единствената разлика между тогавашните убийства и сегашните беше, че тогавашните убийци не бяха започнали своята серия престъпления по време на пролетното равноденствие, защото съвпадът на планетите се е случил по съвсем друго време на годината. Тя знаеше, че всичко това е важно и поставя теорията ѝ извън всякакво съмнение. Но по отношение идентичността на съвременния убиец имаше чувството, че са попаднали в задънена улица, а следващото убийство щеше да е утре вечер, 30-и март.

Погребалната церемония беше мрачна и жалка. Двама химна прозвучаха вяло от тонколониите на тавана, а от рехавото паство се чу само едва доловим шепот. След края на втория химн носачите вдигнаха ковчега с тялото на Чарли и го понесоха към катафалката отвън. Опечалените бавно станаха от пейките и се отправиха към изхода.

Катафалката тръгна, а след нея и групата хора. Шествието мина покрай една мемориална градина, след което пое по криволичеща алея и стигна до един парцел с по-малко гробове. Купчината прясно изкопана пръст се виждаше отдалече.

На връщане, тъкмо минаваха отново покрай параклиса и почти бяха стигнали до колата си, чуха, че някой тича зад тях. Обърнаха се и видяха млада жена. Изглеждаше на около двадесет и пет, ниска, слаба, с тъмнокестенява коса, която свободно се спускаше до кръста. Имаше огромни сини очи и лице на самодива, с тънки вежди и изваян нос. Лора забележа, че е плакала: очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

– Вие сте Лора и Филип, нали? – попита тя.

Лора кимна.

– Аз, аз съм, хм... бях приятелка на Чарли. Казвам се Сабрина – рече тя, протегна ръка и се огледа предпазливо, сякаш да се увери, че никой не ги наблюдава.

Една двойка на средна възраст, която беше присъствала на службата, мина покрай тях и Сабрина изчака да се отдалечат, преди да продължи.

– Трябва да ви дам това – каза тя и пхна в ръката на Лора някакъв малък студен метален предмет.

Беше ключ.

– Приберете го – каза Сабрина тихо, но твърдо.

– Кой...

– Чарли, разбира се. Той знаеше, че е в опасност. Моля ви, само ме слушайте – прошепна Сабрина. – Любимата книга на Чарли беше една

биография на Нютон. Ще я намерите в апартамента му. „Чепстоу Стрийт номер 2“, Ню Крос. Трябва да отидете днес. Утре сутринта брат му ще е там, за да прибере вещите му и да се погрижи за наема. На ключа има номер. А сега трябва да тръгвам. Успех – каза тя, обърна се и бързо се отдалечи.

Лора понечи да хукне след нея, но Филип я спря.

– Мисля, че е по-добре да я оставим на мира.

Чарли беше живял в малък двустаен апартамент на тясна уличка встрани от главния път, който минаваше през оживения квартал Ню Крос. В сградата имаше още пет такива апартамента, навремето навярно били стаи в наистина внушителната къща. Лора и Филип отидоха там направо след погребението и паркираха няколко къщи по-надолу. Стигнаха до апартамента на втория етаж по една едва осветена вита стълба.

Апартаментът не изглеждаше толкова зле, колкото бе очаквала Лора. Чарли се беше постарал да му придаде относително по-угледен вид посредством една ръка боя и няколко подбрани с вкус репродукции. Мебелите бяха евтини и стари. Вероятно ги беше заварил тук, но явно си беше купил няколко пътечки и възглавнички, които леко тушираха нещата. Усещаше се и намесата на женска ръка: Сабрина беше поосвежила жилището, мислеше си Лора, докато оглеждаше дневната. В единия ѝ край имаше кухненски бокс, а в другия телевизор и етажерки с книги. Тя надникна в малката спалня, от която се влизаше в миниатюрна баня. В целия апартамент миришеше силно на цигари и алкохол.

– Господи, чувствам се, сякаш сме крадци – каза тихо Лора.

– В известен смисъл е точно така – усмихна се Филип.

– Тръпки ме побиват.

– Я стига. Сабрина ясно каза, че Чарли е искал да дойдем тук. Няма за какво да се чувстваш виновна. Той ти е вярвал.

– Да, и виж какво стана след моето посещение. Лора тежко се отпусна на един въртящ се стол до бюрото, върху което имаше компютър, разхвърляни хартии и пълен с фасове пепелник.

– Биографията на Нютон – каза тя и кимна към етажерката с книги до телевизора. – Искаш ли ти да провериш тази? Има още една в спалнята.

Филип откри книгата почти веднага. Седнаха на масичката в кухненския бокс и я разтвориха. Беше озаглавена „Исак Нютон – Биография на един маг“ от Лайъм Куайт.

– Любимата книга на Чарли – повтори Лора думите на Сабрина. И добави: – Върху ключа има номер.

Номерът беше 112.

– Сигурно е на страница – каза Филип и запрелиства книгата, докато не стигна до страница 112.

Хвърлиха един бърз поглед на първите два абзаца и почти едновременно забелязаха аномалията. В средата на единия абзац, наред изречението, нишката се губеше и то завършваше с думите: гара „Падингтън“, клетка четиринадесет, купонът на Джеф, сладко паунче.

Филип стана и отиде до прозореца. Сивите сгради отвън и сивото небе се сливаха в общ сив пейзаж. Следобедното задръстване беше започнало и колите се трупаха по Ню Крос Роуд. В края на улицата четирите платна коли не помръдваха, ауспусите им бълваха изгорели газове във въздуха.

Той не забеляза безупречно чистата черна „Тойота“, паркирана отсреща.

– Говори ли ти нещо?

– Да, мисля, че да – отвърна Лора. – Да тръгваме.

Взе книгата под мишница и попита:

– Искаш ли да караш, или ще оставиш на мен?

Гара „Падингтън“ се намираше на десетина километра от Ню Крос по права линия, но им отне почти деветдесет минути да се преборят с трафика, включително двадесетте, които прекараха в чакане на Пал Мал, поради ремонтни работи в близост до Пикадили Съркъс. Слънцето вече беше залязло. Наближиха Темза от юг и свиха по Прейд Стрийт. Мъждивите неонов лампи, които хвърляха бледа червена и жълта светлина, само подчертаваха окаяното състояние на старите мръсни сгради от двете страни на улицата. На партерните етажи имаше евтини магазини за дънки и зали с машини за пийпшоу.

Гарата гъмжеше от хора, запътили се в различни посоки. Клетките за багаж се намираха между едно билетно гише и кафене, наречено „Пътна среща“. Пред всяка имаше малък панел с цифри.

– Е, ще ми кажеш ли най-сетне комбинацията и какво означава „сладко паунче“? – попита Филип.

– Имам ли избор? – отвърна Лора с въздишка.

– Мисля, че не.

Лора се облегна на клетките и загледа потока пътници. После се обърна към клетка номер 14 и каза:

– Това е прякорът ми. Или поне прякорът, с който ме наричаше

Чарли.

Филип изсумтя.

– Запознахме се на един купон в Оксфорд през осемдесет и втора. Беше в огромна къща на Бенбъри Роуд, собственост на родителите на мой колега, Джеф... Джеф Таунсенд, ако не се лъжа. Както и да е, след този купон Чарли винаги ме наричаше „сладко паунче“.

– И защо?

– На купона носех жакетче от паунови пера.

Филип за миг я погледна удивено, после прихна.

– Беше отдавна – намусено каза тя. Изражението ѝ го разсмя още по-силно.

– Извинявай – успя да каже най-накрая той. – Но като си те представя с дрешка от паунови пера... Та тя е...

– Безценна?

– Ами, да.

– По него време ню-уейвът беше в разцвет, помниш ли? Сигурно си носел копринена риза и кубинки.

– Никога не съм обувал кубинки – отвърна възмутено Филип.

Сега беше ред на Лора да се разсмее.

– Обаче, когато се запознах с теб, имаше малка ужасна плитчица.

– Беше си истинска опашка, но както и да е. Каква е комбинацията?

Лора погледна панела и започна да натиска цифрите. Филип наблюдаваше. 1... 9... 8... 2. После тя натисна „enter“, хвана дръжката и дръпна.

Вътре имаше навит на руло лист хартия, завързан с черна копринена панделка, а до него диск в прозрачна опаковка.

Филип бръкна и извади нещата.

– Сигурно е DVD – каза той и развърза панделката. – А това е... Хм, интересно. Дори с моя латински мога да го превода.

Най-отгоре на страницата пишеше: Principia Chemicum by Isaacus Neutonus.

По пътя към Оксфорд почти не разговаряха. Движението беше по-намаляло и след двадесет минути стигнаха до А-40, откъдето щяха да излязат на магистралата, за да изминат осемдесетте километра до вкъщи. Бяха погълнати от собствените си мисли и всеки правеше свой анализ на случилото се, без все още да е готов да го сподели с другия. Филип караше, а Лора изучаваше документа на Нютон. Текстът беше с дребни, красиво изписани букви на някакъв непознат език, или пък сложно кодиран, така че приличаше на пълни безсмислици. От време на

време имаше редове на латински, някакви рисунки, странни символи, схеми и таблици, пръснати по страницата сякаш безразборно. Когато излязоха от осветения град обаче и поеха по магистралата, където от двете страни се простираха обширни полета, стана твърде тъмно за четене.

– Очевидно е фотокопие – каза Лора. – Но какво означава?

– Ще ми се да бях внимавал повече в часовете по латински в училище – каза Филип.

– Моят латински е доста добър, но това тук е абсолютна каша от езици. А и тези символи и кодирани места? Прилича на миш-маш от думи.

– А и за какво му е бил на Чарли Тъкър документ, писан от Исак Нютон? Не бях чувал за такъв.

– Аз също – каза Лора. – Знам, че е написал Principia Mathematica, разбира се, но...

И без да довърши, се пресегна към задната седалка, където лежеше книгата, която бяха взели от апартамента на Чарли. Светна лампата в купето и започна да прелиства страниците.

– „Биография на един маг“ – каза тихо. – Спомням си, когато излезе тази книга. Разбуни доста духовете по онова време, помниш ли?

Филип изглеждаше озадачен.

– Това е ревизионистка книга, представя Нютон като някакъв смахнат магьосник или нещо такова... – добави тя и забарабани с пръсти по отворената книга. – Основната идея е, че Нютон е бил вманиачен алхимик.

– Да – отвърна Филип. – Сетих се. Излезе преди няколко години. Четох един коментар в „Таймс“.

– Нютон не е бил просто обикновен алхимик – отвърна Лора. – Изглежда, сериозно се е занимавал с черна магия. Тук пише: „Нютон е бил adept на черните изкуства. Доказателства за този удивителен факт могат да бъдат открити сред писанията, които е държал скрити до смъртта си. Те са били пазени в тайна и от неговите последователи, за да не се опетни името на този велик учен. Едва през 1936 година, под патронажа на известния икономист и изследовател на Нютон Мейнард Кейнс, тези документи бяха преоткрити – над един милион думи по окултни теми, вариращи от изкуството на пророкуването до алхимията“.

– Значи е публикувал легитимните си научни трудове, а рисковите материали е пазел в дълбока тайна, далеч от любопитни очи?

– Явно. Не е можел да огласи интереса си към окултизма, защото това е щяло да съсипе кариерата му.

– И смяташ, че този трактат, „Principia Chemicum“, е една от тайните му творби?

– Не съм сигурна – отвърна Лора и обърна на индекса в биографията в скута си. – Всичките си трудове е написал на латински, това е бил стандартът по онова време. Но е странно, че е използвал латинския вариант на името си... А-ха... – каза след миг. – Чуй това: „За жалост най-известната творба на Нютон «Principia Mathematica» не е последвана от «Principia Chemicum», което би било един завършен труд, описващ неговите алхимични открития. Той ни е оставил намеци и откъслечна информация, но не и ръкопис, в който да е описал своя успех при създаването на митичния Философски камък. Това е, защото, подобно на стотици експериментатори преди и след него, Нютон, въпреки изключителните си дарби и способности, така и не е успял да постигне крайната си цел. Така и не е създал Камъка, посредством който да превръща основните метали в злато; не е постигнал безсмъртие и не е можел да общува с Всевишния, поне не в този си живот“.

След няколко минути поеа по отбивката през местността Чилтърнс и започнаха да се спускат по дългия стръмен склон, границата между графствата Бъкингам и Оксфорд. В тъмното не можеха да видят почти нищо от прелестната гледка, която се разкриваше тук денем – истинска шахматна дъска от обработени полета, простиращи се докъдето поглед стига.

Лора затвори книгата, изгаси лампата в купето и пусна радиото.

– Какво ще кажеш за малко музика?

После натисна бутон 1, където имаше предварително запаметена станция. Чу се само прашене. Бутоните 2 и 3 дадоха същия резултат. Когато натисна 4, колата се изпълни с мощните акорди на едно парче на „Ван Хален“ от средата на 80-те години. Филип започна да клати глава в такт с музиката.

– О-йе, бейби ...

Лора натисна бутон номер пет и намали звука. От тонколониите се изля какофония от атонални звуци.

– Сигурно е „Радио 3“ – каза Филип. – Концерт за три мивки и вибратор. За бога, Лора, по-добре върни „Ван Хален“.

– Да бе – каза с усмивка тя.

После мина през няколко френски станции на дълги вълни, някакъв рап от местна частна станция и накрая попадна на „Радио Оксфорд“, където течеше новинарски блок.

– ... Шефът на естонската делегация доктор Вамбола Кууск заяви,

че срещата е била изключително успешна и че се надява Европейската комисия да спази дадените по-рано обещания.

Настъпи кратка пауза.

– А сега преминаваме към местните новини – обяви водещата. – Полицията е силно обезпокоена от изчезването на професор Джеймс Лайтман, главен библиотекар на Бодлеанската библиотека. Колата му е била намерена към десет часа тази сутрин, изоставена на Норам Гардънс в Оксфорд. От полицията съобщиха, че няма следи от насилие и че куфарчето на професора било на пасажерската седалка, а ключовете висели на таблото. В края на емисията ще съобщим телефонен номер за всеки, който разполага с някаква информация и може да помогне при разследването.

ОКСФОРД: 11 АВГУСТ 1690 г. МАЛКО ПРЕДИ ПОЛУНОЩ

На Джон Уикинс му се струваше, че ще припадне от задухата и болката. Въпреки балсама и грижите на Робърт Бойл изгорената му ръка го болеше така силно, както и сутринта, а ужасното главоболие, което го мъчеше цял ден, почти не беше намалало.

С Бойл и Хук бяха минали през лабиринта и сега се намираха в коридора преди последната зала. Дишаха тежко. Успяха да зърнат тримата мъже пред себе си само веднъж, когато влизаха във винарската изба на колежа – Нютон, Фатио и още един човек, с качулка, за чиято самоличност не бяха много сигурни, бяха влезли в тунелите преди тях и изчезнаха в лабиринта.

Сега групата на Нютон беше влязла в залата. От леко откреннатата врата се процеждаше слаба светлина.

Отвън тримата Пазители се бяха подпрели на влажната хлъзгава стена на коридора. Единствената факла, с която разполагаха, беше изгоряла. От вътрешността на залата се чуваше мъжки глас – напяваше някакви дълги монолози от едва доловими думи, прекъсвани от време на време от припяването на още два гласа. Струйка пот се стече по гърба на Уикинс и той здраво стисна с влажните си ръце дръжката на шпагата си. От дясната му страна стоеше Хук и тихо ругаше, а отляво беше Бойл, с извадена шпага. Острието ѝ проблясна на тънкия лъч светлина от залата и Уикинс успя да види за миг профила на възрастния мъж. Беше забил поглед във вратата, лицето му бе преbledняло от напрежение. В следващия миг Бойл направи три големи бързи и тихи крачки към залата, стигна до вратата и им даде знак да го последват. Хвана вратата и с едно рязко движение я отвори. Тримата се втурнаха в залата с извадени шпаги.

Лъхна ги миризма на терпентин, пот и човешка плът. Тежкият влажен въздух и монотонните магически заклинания също не пожалиха севивата им. Тримата съзаклятници от групата на Нютон, облечени с тежки сатенени роби в черно и сиво и с качулки на главите, стояха пред пентаграмата в дъното на залата. Онзи в средата държеше над главата си малка червена сфера.

Пазителите имаха на своя страна предимството на изненадата и Бойл беше решен да не го пропилее – спусна се към мъжа с кълбото,

сграбчи го за врата и го повлече настрани от пентаграмата. Рубиновата сфера падна на земята и се търкулна по каменния под до пентаграмата. Бойл изправи мъжа на крака и опря шпагата си в гърлото му. Хук и Уикинс, които се бяха втурнали след Бойл, спряха пред другите двама и насочиха шпагите си към скритите им лица.

Бойл отпусна леко хватката около врата на своя пленник и го завъртя. Всички чуваха злобното му ръмжене изпод качулката. Но беше безсилен. Шпагата на Бойл беше опряна в адамовата му ябълка.

– Свалете качулките – заповяда Бойл. Никои не помръдна.

– Свалете качулките – повтори Бойл.

Каза го, без да повишава тон, но в гласа му вече се долавяше жлъч-на настойчивост.

Нютон бавно се подчини. Дългите му посивели къдрици бяха по-лепнали по мокрото лице. Черните му очи горяха от ярост и омраза.

– Кой си мислиш, че си ти? – изсъска той. – Каква власт имаш тук?

Без да трепне, Бойл го гледаше в очите.

– За разлика от вас – каза той, – аз имам пълното право да съм тук, професор Нютон.

Нютон се подсмихна, лицето му се разкриви в маска от мокри бръчки. Приличаше на Мефистофел.

– Глулав натрапник! – изсъска той. – Аз съм Господарят тук. Само аз разбирам думите на мъдреците. Аз съм истинският наследник на Светлината, Пътя и Знанието.

С пренебрежителна усмивка, показваща колко слабо го интересуват убежденията на Нютон, Бойл каза:

– Джон, Робърт, да видим кои са другите.

Без да отместват върховете на шпагите си от гърлата на двете фигури в роби, Хук и Уикинс дръпнаха качулките им и отстъпиха крачка назад.

– Джеймс? Собственият ми брат Джеймс? – стъписа се Бойл. – Какво правиш тук?

Точно такава възможност чакаше Нютон. Със зверски рев, той се спусна напред, хвана Бойл за китката и го накара да пусне шпагата.

Единствено Нютон се беше окопитил толкова бързо. Останалите стояха като препарирани. Но след миг се съвзеха и залата се изпълни със звънтене на стомана и прегракнали викове.

Нютон се хвърли към рубиновата сфера. Уикинс успя да го хване за глезена и двамата се строполиха на земята. Заслепен от ярост, Уикинс започна да скубе косата на Нютон и той запищя от болка. После опря

шпагата си в гърлото му.

– Ти предаде приятелството ми! – изкрещя в ухото му. – Аз ти вярвах!

Но въпреки гнева си Уикинс не беше сигурен как да постъпи. Исаак Нютон беше в ръцете му. Едно мръдване на шпагата – и той щеше да се прости с живота си, а кръвта му да обагри пода. Но не това беше целта им. Въпреки омразата, която Уикинс изпитваше сега към Лукасовия професор, той не беше убиец. И точно тогава забеляза сферата. Грабна я с лявата си ръка и я пхна в туниката си. После изправи Нютон на крака и без да маха острието от гърлото му, заотстъпва към останалите. Но по-неже не виждаше къде върви, се спъна в един от масивните свещници и падна.

Нютон се хвърли към шпагата му. След миг оръжието беше в ръката му и той се огледа да види какво става. Очите му горяха, сетивата му бяха изострени, а инстинктът му за съхранение го зареждаше със сила.

На няколко стъпки от него Бойл беше хванал брат си за гърлото и го бе притиснал до стената. До него, задъхан от ярост, Никола Фатио дю Дуйли беше замръзнал на сантиметри от върха на шпагата на Хук.

– Джеймс, Джеймс... как можа? – въздъхна Бойл съкрушено.

– Големият ми брат Робърт – отвърна с ехидна усмивка Джеймс. – Робърт, винаги си се приемал като мой баща... спести ми нравоученията. Нямам нужда от тях.

– Но защо? – прошепна Бойл. – Защо?

– Нима не знаеш, Робърт? Наистина ли? Не знаеш?

Бойл бавно поклати глава.

– Къде другаде можех да отида, скъпи братко? Как можех да се съревновавам с теб? Хвърляш толкова дълга сянка.

Бойл трепна, усетил върха на острието в тила си.

– Хвърли шпагата – изсъска Нютон. – Веднага.

Бойл се подчини и се обърна. Дю Дуйли и Джеймс Бойл все още бяха на мушката на нетрепващата рапира на Хук, а Уикинс – тъкмо се изправяше – се хвърли напред и грабна шпагата на Бойл от земята.

– Още една крачка и ще го разпоря! – извика Нютон.

Уикинс не спря.

– Говоря сериозно – каза Нютон и натисна. По острието потече кръв.

Уикинс спря и викна:

– Ще гориш в ада за това!

– Грешиш, стари ми приятелю – отвърна Нютон спокойно. –

Господ знае, че мотивите ми са искрени.

И като пое дълбоко дъх, добави:

– А сега ми дай сферата.

Уикинс не помръдна.

– Дай ми сферата.

– Недей, Джон – изпъшка Бойл.

– Не обръщай внимание на този стар глупак. Дай ми сферата. Веднага. Дай ми я или, кълна се, ще го убия – извика Нютон.

Уикинс бавно пхна ръка под дрехата си и пръстите му обхванаха кълбото.

– Не! Недей! – примоли се Бойл. – По-добре да умра...

Уикинс извади рубиновата сфера. В този момент Хук, който досега вардеше Фатио и Джеймс Бойл, изведнъж насочи шпагата си към Нютон. Той долови движението с периферното си зрение и за миг се разсея. Това беше достатъчно. Робърт Бойл впи зъби в ръката на Нютон и той изпищя, но някак си успя да задържи шпагата.

Изруга, извърна се и замахна към рамото на Хук. После изчезна в тъмния коридор.

Уикинс понечи да хукне след него, но Бойл го спря.

– Джон, Джон, остави го. Бездруго няма да го намериш в лабиринта. Трябва да приберем това, което остана, сферата и документите.

Гласът му бе уморен и непоносимо тъжен.

– Аз трябва да разплета тази ужасна паяжина – продължи той, – а ти да подсигуриш бъдещето. Когато излезем горе, вземи най-бързия кон и го пришпори до Кембридж. Гледай да стигнеш там преди Нютон. И изгори всичко.

ОКСФОРД: 29 МАРТ, 21:05

Когато се прибраха, Филип сложи чайника да заври, а Лора се качи горе да си облече вълнената жилетка. След няколко минути вече седяха в дневната – огънят в камината тъкмо се разгаряше.

– Ако питаш мен – каза Филип и отпи от горещия чай, – няма начин изчезването на Лайтман да е свързано с убийствата. Просто е съвпадение.

– Аз също не виждам как може да са свързани... но всичко е... толкова... странно.

Филип сви рамене.

– Когато ходи при него, стори ли ти се болен или притеснен от нещо? Може ли да е превъртял?

Лора поклати глава.

– Страдаше ли от депресия?

– Не знам. През последните години съм го виждала само няколко пъти. Изглеждаше ми съвсем добре. Защо питаш? Смяташ, че просто е зарязал колата си и е отпрашил нанякъде ли?

– Случва се.

– Да, чувала съм. Но Лайтман?

– Мислиш, че са го отвлекли?

– Не знам, Филип. Но дори да е така... – Лора вдигна поглед от чашата с чай.

– Мисля, че скоро ще разберем. Полицията няма да остави този случай да се потули. Лайтман е величие в Оксфорд и един от най-заможните хора в Англия.

После вдигна DVD-то, което бяха взели от клетка номер 14, и каза:

– Е, ще го гледаме ли?

Отначало имаше няколко секунди прашене, след което на екрана се появи Чарли Тъкър, седнал в един стол и вперил поглед директно в камерата. Зад гърба му се виждаха лавици с книги, а на земята до стола – пепелник. Тъкмо си дръпваше от цигарата. По всичко личеше, че това е автозапис – камерата не го хващаше под добър ъгъл, а и осветлението беше зле.

– Здравей, Лора. Е, поне се надявам ти да гледаш този запис – каза образът от екрана с кратка неспокойна усмивка към камерата. – Когато гледаш това, аз ще съм или мъртъв, или някъде в чужбина.

Стомахът ѝ се сви на топка.

– Фактът е – продължи Чарли, – че животът ми е в опасност. Нямам много време за обяснения, а имам толкова много за казване. Не искам да те излагам на опасност, но когато дойде при мен онзи ден... ами, усетих, че и без това вече си затънала до гуша, затова...

– Добре, откъде да започна? Хм... Добре. Щом гледаш това, очевидно си намерила клетка 14 на гара „Падингтън“ и разполагаш с текста на Нютон. Предполагам си се питала как съм могъл да се снабдя с подобно нещо? Истината е, че известно време бях замесен с хората, за които ти споменах, нали се сещаш, окултистите... Говоря в минало време, защото се надявам, че съм се измъкнал. Нали разбираш, бях въввлечен в тази група по принуда. Те разполагаха с уличаващи доказателства за моята политическа дейност през осемдесетте години, а както знаеш, държавата не забравя лесно, особено що се отнася до нещата, с които се занимавах аз. – Чарли се усмихна съзаклятнически. – Както и да е духнах, когато разбрах какво всъщност са намислили тези хора. Не исках да съм част от това.

Цигарата беше изгоряла до филтъра и той извади друга, запали я от фаса на предишната, дръпна дълбоко и издиша кълбо дим.

– Виж сега – продължи Чарли и се размърда. – Сигурно дотук нищо не разбра. Ще започна от самото начало.

И се изкашля.

– Да се върнем хиляда и шестстотин години назад в историята до времето на Александрийската библиотека. Тогава главен библиотекар и същевременно велик учен била една жена, Хипатия. Била страхотна: не само била сред най-ерудираниите и начетени хора на своето време, но и разбунила много духове, като отричала голяма част от младото тогава християнство, което по това време набирало сили по света. Смятали я за еретичка и в крайна сметка била одрана жива от тълпа надъхани християни.

Чарли се усмихна ехидно.

– Хипатия била адепт на окултизма. Ако беше живяла хилядолетие по-късно, щяха да я наричат бяла вещица. Тя съхранявала едни от най-важните артефакти, познати на човешката цивилизация. В библиотеката пазела редки ръкописи по всевъзможни въпроси на окултизма, както на бялата, така и на черната магия, а така също притежавала и двете най-големи алхимични ценности, познати на човечеството: Изумрудения скрижал и рубиновата сфера.

– За Изумрудения скрижал всички знаят, разбира се – продължи

той. – Той се е превърнал през вековете в крайъгълен камък на алхимичната практика. За алхимиците е нещо като „наръчник“ в тяхната работа. По-малко позната е рубиновата сфера. Слухове за тази вещ се носят в света на херметизма още от времето на Хипатия, но малко хора са я виждали, а още по-малко имат представа каква сила притежава.

– В нощта, когато Александрийската библиотека била унищожена, 13 март 415 година, Хипатия се погрижила Изумруденият скрижал да бъде изнесен от града и пренесен до Европа, където векове наред бил пазен от поколения алхимици. Междувременно тя скрила рубиновата сфера на тайно място в основите на библиотеката. Година по-късно баща ѝ, Теон, взел безценната вещ и я донесъл в Англия. Тук се срещнал с водачите на малка група адепти, които наричали себе си Пазителите и черпели своите тайни от Древен Египет и от първите алхимици. Хипатия и баща ѝ били добре запознати с дейността и ритуалите на тези хора. Пазителите скрили сферата в тайно хранилище, до което се стигало само по подземен лабиринт. Построили го близо до своето обичайно място за срещи и се погрижили през лабиринта да могат да минат само онези, които притежават тайното познание, необходимо за успешното преминаване на поредица изпитания. Почти хиляда години по-късно на същото място се появил град Оксфорд... Рубиновата сфера останала скрита до седемнадесети век, когато Кристофър Рен бил нает да построи Шелдънския театър.

Той открил лабиринта, но не задълбал по-нататък. Две десетилетия по-късно обаче Исак Нютон, може би най-великият алхимик, и то не само на своето време, се натъкнал на важен документ с кодирани инструкции как да се намери сферата, който преди това бил в ръцете на друг алхимик, живял два века преди него, а именно Джордж Рипли. – Чарли се облегна в стола и издуха струя дим към камерата. – Това било почти катастрофално. Сферата притежава истинска огромна сила, а Нютон бил гений, обсебен от мисълта да разкрие тайните на вселената на всяка цена. Като имал сферата, той имал шанс да осъществи мечтите си.

Чарли направи кратка пауза и изгаси догорялата си цигара.

– Предполагам се чудиш за какво е цялата тази олелия? Какво ѝ е толкова особеното на тази рубинова сфера? Защо е толкова важна, че хората са давали живота си, за да я опазят? Убивали са, за да я притежават? Ами, с две думи, сферата е ключът към намирането на Философския камък и Еликсира на живота – заветната цел и мечта на алхимика. Никой не знае кой е направил сферата. Тя съществува поне от началото на египетската цивилизация, а според някои дори не е от този свят. Като

чете заклинанието, което е написано под формата на непрекъсната върходяща спирала по повърхността на сферата, адептът може да призове Сатаната да превърне безжизнената смес в тигела в онзи митичен и така лелеян камък.

– Виж сега, Лора, няма да те обвиня, ако вече си мислиш, че всичко това са врели-некипели. Но независимо дали вярваш или не че с рубиновата сфера може да се призове Сатаната, има хора, които действително вярват в това, и днес, в Оксфорд, една група могъщи алхимици се опитват да го докажат. Те не притежават сферата, но разполагат с някои от тайните, които са им нужни. – Чарли въздъхна. – Вероятно се мъчиш да разбереш каква е връзката между Исак Нютон от седемнадесети век и тази група алхимици от двадесет и първи. Сигурно се чудиш и защо ти дадох копие от тайния труд на Нютон, а също така и какво общо имам аз с всичко това и защо животът ми е в опасност. Нютон, както сега ще разбереш, е праотецът на съвременната група. Той нарекъл своята клика Ордена на Черния сфинкс. Заимствал това име от египетските алхимици, които първи използвали сферата. В неговата група, позната като Несветата троица, влизали той самият, любовникът му – лекарят Никола Фатио дю Дуйли, и техният общ познат Джеймс Бойл, по-малък брат на великия Робърт Бойл. Връзката между Нютон и неговите сподвижници и съвременния Орден на Черния сфинкс е подреждането на планетите. Нютон успял да се сдобие с рубиновата сфера година и половина преди петорен съвпад на планетите през 1690. При следващото такова подреждане професор Милинър, който бил узнал някои от тайните на Ордена, опитал своя шанс. Днес Ордентът се опитва да повтори експеримента на Нютон.

– А за какво точно става въпрос? Ти си умно момиче, предполагам, че вече и сама си се досетила. – Той се усмихна. – Като следва указанията на рубиновата сфера, адептът трябва да събере пет органа, всеки от тях взет от млада жена в точно определен момент. На мястото на отнетия орган се поставя метална монета, древноегипетски арканон с изображението на пет жени – петте жертви. Тези органи се съхраняват и влизат в употреба в предварително уречен час. Поставени на върховете на пентаграмата, те играят ключова роля в осъществяването на един ритуал, който, ако е успешен, ще призове Сатаната да се яви и да разкрие тайната на създаването на Философския камък... Нютон и сподвижниците му успели да съберат органите, като убили пет млади жени в Оксфорд. Органите: сърце, мозък, бъбреци, жлъчен мехур и черен дроб, се съхранявали по технологията, използвана още от основоположниците на

първия Орден – египетските алхимици, които били вещи в занаята на мумифицирането и съхранението. Дю Дуйли бил по тази част. Той подробно изучил процесите и се постарал да ги пресъздаде възможно най-точно. Ритуалът трябвало да се състои в една зала под Бодлеанската библиотека, която била част от лабиринта на Пазителите. Нютон и съратниците му стигнали до тази зала през един таен вход от избата на Хъртфорд Колидж в близост до библиотеката. Много важно било да успеят да преминат препятствията, поставени от Пазителите през пети век, но го направили сравнително лесно, защото Нютон разполагал с необходимата информация от ръкописа на Джордж Рипли. И само благодарение намесата на Пазителите, едва ли не в последния момент, начинанието на Нютон било осуетено.

– От това, което научих за Пазителите, разбрах, че съществуването им е по-голяма тайна дори от това на Ордена на Черния сфинкс и че са имали по-голям успех от Ордена – досега. По времето на Нютон водач на пазителите е бил Робърт Бойл... Да, знам, голяма ирония, като се има предвид, че Джеймс е бил ключова фигура в групата на Нютон. Помощници на Бойл са били големият съперник на Нютон Робърт Хук и един човек на име Джон Уикинс, който е бил съквартирант на Нютон, изпратен в Кембридж като млад студент специално за да го държи под око. – Чарли заби поглед в камерата. – Днешният Орден на Черния сфинкс стои зад убийствата на млади жени в Оксфорд. Един от членовете му е опитен убиец, познат само като Адепта. Те събират органите и ги съхраняват, и този път имат на разположение технологията на двадесет и първи век. Намеренията им са същите като на Нютон и Милинър, а именно: да извършат окултен ритуал, когато Марс, Венера и Юпитер се подредят на една линия със слънцето и луната. Това ще стане на 31 март, тоест вдругиден, в 1:34 след полунощ.

– А какво общо имам аз с всичко това? – продължи Чарли и се позъмърда на стола, преди да отговори на собствения си въпрос: – Спомняш ли си моето посещение в Ню Йорк, Лора? Дойдох там като представител на Ордена. Сега ще ти обясня. Орденът от двадесет и първи век никога не е притежавал рубиновата сфера. От времето на Хипатия до наши дни освен Пазителите единствените други хора, които са виждали или докосвали тази безценна вещ, са Нютон и сподвижниците му. И когато групата им била разбита през 1690 година, сферата била прибрана и скрита от Робърт Бойл. Освен това всички записки на Нютон по този въпрос били унищожени. Всички, както сама разбираш, с изключение на един: кратък кодиран документ, озаглавен „Principia Chemicum“,

копие от който сега имаш и ти. Именно този документ взех за Ордена, когато бях в Ню Йорк. Те знаеха, че едва ли ще се сдобият със сферата навреме за съвпада, а без нея усилията им щяха да са напразни. Водачът на Ордена обаче, човек, когото никога не съм виждал и чиято самоличност се пази в тайна, научил за ръкописа на Нютон и информацията в него – освен всичко друго, линейна версия на заклинанието от сферата.

Чарли направи кратка пауза, за да си запали поредната цигара.

– Сега ще поясня. Казах, че по сферата има текст. Този текст е под формата на една непрекъсната спирала от египетски йероглифи, издълбани по повърхността на кълбото, която започва от единия полюс и стига до другия. Създателите на сферата са се погрижили силата на заклинанието да не може да попадне в ръцете на непосветени. За целта са използвали един хитър начин за криптиране, наречен стеганография – с други думи, механичен код. Имам предвид, че посланието, в този случай заклинанието, което се използва при ритуала, трябва да се чете вертикално, от горе надолу, а не като се следва линейната последователност на графичните знаци. Това е една древна техника за тайнопис, наречена „скитала“.

– Това не е проблем, ако разполагаш със сферата, но само Нютон и Пазителите са я държали в ръцете си. Документът, който открих в Ню Йорк, тоест ръкописът на Нютон, съдържа копие на заклинанието, преведено на латински, но този превод е направен в линейна форма, което го прави кажи-речи безполезен. Аз завърших математика, както сигурно си спомняш. И специализирах криптология. Водачът на съвременния Орден знаеше това. Направиха ми предложение, на което не можех да откажа. Нямах представа какво се опитват да постигнат – или поне докато не взех ръкописа. Отне ми почти година да дешифрирам линейния превод. Това, което липсваше, беше размерът на сферата. Ако знаеш точния ѝ размер, можеш да върнеш текста в първоначалната му спирала и да прочетеш посланието вертикално. В записките на Нютон няма никаква информация за размерите на сферата, така че може да си гадаеш цяла вечност и така и да не стигнеш до вярното послание. Единственият друг начин да се разбие кодът беше да се използват най-съвременните методи за дешифриране и много скъп компютър. Получих съответното оборудване, а всичко останало беше тук, вътре – каза Чарли и се почука по главата с пръст. – Да си гений си има предимства.

– Докато се опитвах да разбия кода – продължи той, – бях под постоянен натиск от страна на представителите на Ордена. Но освен че им вършех работа, аз си поставих за цел и да разбера какво възнамеряват да

правят с този код. Не успях да открия обаче кои са членовете му. Нито пък кой е водачът им. Комуникацията се осъществяваше единствено чрез куриери и кодирани имейли. Но като разбрах какво са намислили, реших да се оттегля.

– Преди две седмици предадох на Ордена дешифрирания код. Но той е съвсем безполезен. Те още не го знаят и затова продължават да убиват. Още две млади жени ще умрат за малко повече от двадесет и четири часа, ако Ордентът не бъде спрян.

Чарли дръпна дълбоко от цигарата, лицето му беше тъжно и замислено.

– Лора – продължи той, – сега всичко зависи от теб. Надявам се да получиш помощ и от други хора, на които имаш доверие. Единственото, което мога да направя за теб, е да ти кажа каквото знам. А то е следното. Макар Нютон да не е разполагал с технологията, необходима за съхранение на органите за ритуала, той е имал няколко предимства пред членовете на съвременния Орден на Черния сфинкс. Най-важното от тях е, че е разполагал със сферата. Освен това, когато Ордентът бил разбит от Пазителите през 1690 година, били изгубени и почти всички документи, а Бойл и сподвижниците му се погрижили тайният вход към лабиринта през избата на Хъртфорд Колидж да бъде запечатан. Пазителите създали нов вход, чието местоположение ще трябва сама да откриеш от информацията, която ще ти дам. През него, по дълъг тунел, се стига до първоначалния лабиринт, намиращ се под Бодлеанската библиотека.

– Всичко това означава, че през 1851 година Милинър е бил изправен пред три огромни проблема. Първо, той не е разполагал със сферата и е работел с някакво мистериозно копие на линеарния текст, най-вероятно това, което братът на Бойл, Джеймс, е успял да скрие от Пазителите през 1690 година. Второ, не е имал ясна представа как да съхранява органите, които е започнал да събира в Оксфорд, и трето, не е знаел как да влезе в лабиринта – входа откъм Хъртфорд Колидж вече го е нямало. И разбира се, не е бил посветен в тайните на Пазителите, за да знае за новия вход, направен след опита на Нютон. За да се справи с всичко това, Милинър направил нещо наистина изключително. Той отдавна знаел за тунелите под Бодлеанската библиотека. Дори във викторианската епоха мрежата от проходи била доста обширна. И понеже имал дълбоки познания в областта на окултизма и познавал отблизо традициите на Ордена на Черния сфинкс, той имал ясна представа къде се намира залата, в която трябва да се извърши ритуалът. Затова финансирал един таен строителен, или по-скоро разрушителен, проект, при който най-

близките тунели били свързани с тези, водещи до залата. Това станало няколко години преди 1851-ва, а нещастният архитект, нает от Милинър за проекта, бил намерен обесен един месец, след като си свършил работата. Полицията сметнала, че се е самоубил. – Чарли се разкашля, не можеше да спре.

– Господи – каза, след като пристъпът отмина, – май наистина трябва да спра тези проклетци цигари. Имам силното предчувствие – продължи по темата, – че днешните членове на Ордена нямат представа как да стигнат до залата през лабиринта на Пазителите, но познават добре маршрута на Милинър, който напълно избягва лабиринта. Не е възможно да се стигне до залата от повърхността или пък да се заобиколят тунелите без карта, а доколкото знам, има само една карта и тя се пази на сигурно място от Ордена.

– Е – въздъхна Чарли, – почти стигнах до края на този странен монолог. Надявам се сега да си малко по-наясно със ситуацията. Ще ми се да можеш да съм при теб да ти помогна, но... Както и да е, мога да ти дам само някои насоки. На този диск има още ценна информация, която ще ти е от полза. Като свърша с тази уводна част, сложи диска в компютъра си. Ще трябва да декодираш посланието ми, Лора, то е лично до теб, за да е защитено, ако попадне в чужди ръце. Когато успееш, ще получиш информация, която ще ти помогне да разчетеш ръкописа на Нютон, а след това и да разбереш къде се намира новият вход за лабиринта. Стигнеш ли там, вече разчитай само на себе си. Нямам никаква представа какви защити са сложили Пазителите, нито как да се придвижиш през лабиринта и да преминеш успешно трите изпитания, заложили от древните. За жалост, макар Нютон на два пъти да е минавал успешно през лабиринта – първия път сам, с помощта на ръкописа на Рипли, а после заедно с дъщерята Дуйли и по-младия Бойл, той не е оставил почти никакви насоки за това в документа си.

– Сбогом, Лора. – Чарли се засмя насила. – Надявам се, че когато гледаш това, аз все още ще съм жив и ще се излеждам на някой далечен плаж. А когато всичко това свърши, двамата с теб може да се срещнем и да си поговорим за доброто старо време, също както в Ню Йорк. До скоро, сладко паунче.

Образът на екрана изчезна. Филип и Лора бяха така погълнати от мислите си, че и двамата не чуваха как Джо отвори вратата и влезе.

– О, здравей, скъпа – каза Лора разсеяно.

– Интересна програма, а? – попита Джо и закачливо вдигна вежди.

– Съобщение от Чарли.

Джо погледна майка си с явно недоумение.

– Един запис, който е направил малко преди да умре. Обяснява доста неща – допълни Лора и натисна едно копче на дистанционното. Записът започна отначало.

– Какво чакаме тогава? – каза Джо, когато записът свърши. – Да го сложим в компютъра.

Филип стартира диска и на екрана се появи следното кратко съобщение:

НАТИСНИ 1 И ОТГОВОРИ.

Филип натисна 1 и на екрана се изписа ново изречение:

ЛОРА, ХАРЕСА ТИ ОНАЗИ ВЕЧЕР

Филип се извърна към Лора и въпросително повдигна вежди.

– Какво означава това, по дяволите? – възкликна Лора.

– Това е личният ключ, за който говори Чарли. Отговорът е нещо очевидно само за теб, мамо – каза Джо.

– Вие с Чарли... – почна Филип.

– Глупости.

– Е, само попитах...

– Сигурно има предвид срещата ни в Ню Йорк – каза Лора. – Само тогава съм го виждала вечер през последните двадесет години. Срещнахме се в „Харис Грил“ на Трийсет и четвърта улица.

Замълча и погледна към екрана, опитваше се да си спомни въпросната вечер.

– Имаше ли нещо по-особено тогава? – попита Филип.

– Крем карамелът беше страхотен.

– Да опитаме тогава – предложи Джо. Филип написа „крем карамел“. Екранът за миг

остана празен, след което се появи ново съобщение:

БЛИЗКО, НО НЕ ТОЧНО. ОСТАВАТ ТИ ОЩЕ ДВА ОПИТА

– По дяволите! – възкликна Филип.

– Сега какво? Мислех, че е това – каза Лора и се обърна към дъщеря си.

Джо сви рамене.

– Твърде лесно е, явно.

После придържа един стол, седна до Филип и каза:

– Значи така. Имаме само още два шанса. Така че по-добре да не бързаме.

– Но това е неразрешимо – каза Лора. – Отговорът може да е всякакъв.

– Да, но в случая става въпрос за нещо лично, мамо, нещо, за което би трябвало да се сетиш веднага.

– Точно затова предположих, че ще е крем карамелът, Джо, но...

– Добре – намеси се Филип. – Дайте да помислим. Чарли казва, че е нещо, което ти е харесало онази вечер. Какво друго може да има предвид? Сигурна ли си, че става въпрос за вечерта в Ню Йорк?

– Откъде мога да знам, за бога? – отвърна Лора отчаяно.

– Мисля, че си на прав път – каза Джо. – Чарли що го казва: „близко“. Значи сигурно става въпрос за вечерта в ресторанта. Но отговорът може да е само „крем“ или само „карамел“, или... нещо друго. И тримата замълчаха. Джо потъна в мисли. Лора прокарваше пръсти през косата си, загледана в екрана.

– Мисля, че си права, Джо – каза Филип накрая. – Може да е всичко, но Чарли ти даде ориентир след първия опит, Лора. Може би ни трябва повече информация.

– Така е, но тогава ще ни остане само един опит.

– Имаш ли по-добра идея?

– Чакайте малко – каза изведнъж Лора. – Ако се провалим и трите пъти, не може ли просто да извадим диска, после пак да го сложим и да почнем отначало?

– Съмнявам се. Сигурна съм, че ще се самоизтрие – каза Джо. – Или пък ще се самоунищожи, като в „Мисията невъзможна“!

– Мамка му!

– Но мисля, че татко е прав. Ако не получим още информация, има да гадаем цяла нощ. Нека да пробваме с нещо и да се надяваме на късмет.

– Не ми звучи много научно – отбеляза Филип.

– Какво ще кажете само за „карамел“? – предложи Джо.

Лора сви рамене.

– Може.

Филип въведе думата. След миг на екрана се появи ново съобщение:

СМАЗВАШ МЕ, ЛОРА. МИСЛЕХ, ЧЕ ЩЕ ТИ Е ЛЕСНО! САМО ПЕТ БУКВИ Е, СКЪПА

– По дяволите! – възкликна Лора. После изведнъж плесна с ръце.

– Ами да, разбира се! Това е!

– Какво?

– Сетих се. Тъкмо щяхме да ядем десерта и в ресторанта пуснаха „Brown sugar“ на „Стоунс“. Чарли се пошегува за съвпадението:

карамел – кафява захар, загреваш ли?

Наведе се над рамото на Филип и посегна към клавиатурата.

– Чакай, Лора – каза Филип. – Какво ще напишеш?

– Пет букви, разбира се, както каза Чарли. Трябва да е „STONE“, какво друго? Камък. Нали за това е цялата история? Нали това иска Орденът на Черния сфинкс? Нали това се е опитал да получи Нютон?

И преди Филип и Джо да успеят да кажат нещо, написа петте букви и натисна „enter“. Този път екранът стана черен. После изведнъж се появи думата „ПОЗДРАВЛЕНИЯ“.

Лора въздъхна облекчено. После отново натисна „enter“ и на екрана се появи по-сложно съобщение, състоящо се от ред думи, последван от множество цифри:

ЧЕРНО, БЯЛО, ЖЪЛТО, ЧЕРВЕНО, НЮ ЙОРК

3.5, 12, 67498763258997, 86746496688598, 97684795900082,
08736047437980, 73849096006064, 87474877345985, 47932768480950

Под тези цифри имаше текстов блок, съставен от стотици слети букви.

– Това ли е всичко? – попита Филип и заскролира надолу, но нямаше нищо друго.

– Знаеш ли, твоят приятел Чарли Тъкър е малко нещо като легенда в Математическия факултет – каза Джо и направи жест на Филип да й отстъпи мястото си.

Лора погледна дъщеря си.

– Е, не беше много далеч от истината, като се нарече в записва „гений“.

– На мен ли го казваш? Професор Норингтън, води ни теория на множествата, го помни още от времето, когато е започнал да преподава в Оксфорд. Преди да стане преподавател, Норингтън е работил в ЦРУ и МИ-6 като разбивач на кодове. Та той твърди, че Чарли бил единственият математик, когото познавал, способен да създаде кодове, които дори той, Норингтън, не можел да разбие.

– Добре, но Чарли все пак иска да получим тази информация, нали?

– Разбира се – отвърна Джо. – Но това е било в кръвта му, не е можел да я даде просто ей така.

– Супер – отвърна Лора, отиде до дивана и се гръшна на него.

– Но за късмет – продължи Джо – вие познавате още един гений... всъщност генийка първокурсничка, която тъкмо учи теория на множествата, доста полезен предмет при разбиване на кодове.

После щракна с пръсти, загледа се в екрана и добави:

– Освен това обожавам предизвикателствата.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, РАНО СУТРИНТА

– Мамо... мамо, събуди се.

Лора отвори очи. Джо се бе навела над нея. Лора въздъхна и се надигна. Беше заспала на дивана.

– Господи, колко е часът?

– Четири и петнайсет.

– Къде е Филип?

– Тук съм – каза той от вратата. Носеше поднос. – Мисля, че всички имаме нужда от това.

Остави кафетата на ниската холна масичка пред дивана и добави:

– Джо поне със сигурност. Ти проспа целия екшън.

Усмихна се на Джо и гордо каза:

– Дъщеря ни разби кода на Чарли.

– Е, само част – поправи го Джо.

Лора изведнъж се оживи, вече беше съвсем будна. Грабна едното кафе, седна на дивана и каза:

– Започни от самото начало и говори бавно.

Джо държеше някакви листове.

– Отначало опитах какво ли не – започна тя, – но нищо не излиза-ше. При този вид дейност трябва да експериментираш, няма друг начин. После се замислих за това, което Чарли каза за рубиновата сфера. Той спомена скиталата и изведнъж ми хрумна, че кодът, който е използвал, също е скитала. Другото, което ме наведе в тази посока, беше числото 3.5 след поредицата от цветове. А после и онзи масив цифри. Седем реда от по четиринадесет привидно случайни цифри. Реших, че сигурно има някаква комбинация, някаква поредица цифри, която е като ключ към цялото множество. Разпечатах цифрите. После направих тръба от хартия с диаметър точно 3.5 сантиметра.

– И цифрите паснаха?

– Не.

– Тогава какво?

– Не беше толкова просто. За момент се обърках. Но после отново погледнах съобщението. След 3.5 имаше 12 и Ню Йорк. Реших, че „Ню Йорк“ има някаква връзка с посещението на Чарли там и може би ще влезе в употреба по-късно.

– И тогава – намеси се Филип – Джо прояви истински гений.

Джо се усмихна на баща си.

– Ласкателството е полезен похват, татко, но като се замисля, решението е било направо очевидно. „Ню Йорк“ е шрифт. Просто трябваше да разпечатам цифрите в шрифт „Ню Йорк“, размер 12.

– И тогава се получи? – попита Лора.

– Като по вода.

– Значи имаме още една скитала.

– Да, но проблемът беше, че пак имах същите деветдесет и осем цифри: седем реда по четиринадесет символа. Опитах да открия някакви очевидни шаблони, нали се сещаш, например поредни цифри или комбинации, нещо явно, но не излезе нищо.

– И какво направи тогава? – попита Лора.

– Загубих цял час да търся връзка между числата, примерно да ги удвоявам, 3,5,7,14 и така нататък, сигурна съм, че Чарли го е направил нарочно, за заблуда. Но след като разбрах, че това няма да ме доведе доникъде, се замислих за другата част на съобщението – цветовете. Там вече ми помогна татко.

– Бива ме не само да правя кафе – каза Филип.

– Радвам се да го чуя, защото специално това кафе е ужасно – отвърна Лора и направи гримаса. – Шегувам се. Продължавай.

– Татко беше на компютъра и се опитваше да намери информация за алхимичните неща, които описва Чарли, а аз бях на масата и работех с добрите стари надеждни средства лист и химикал.

– По една щастлива случайност тъкмо когато Джо зацикли, аз открих нещо за Изумрудения скрижал и за това, което алхимиците са се опитвали да направят с инструкциите от него. За рубиновата сфера няма абсолютно нищо в Мрежата, но това можеше да се очаква.

– Хайде де, кажи ми, какво откри? – попита Лора нетърпеливо.

– Доста налудничави неща всъщност – отвърна Филип. – При работата на алхимиците е нямало никаква последователност, никаква приемственост. Всичките са били манияци на тема секретност. Сега разбирам защо Чарли е бил привлечен от този свят. Там всичко е ставало с кодове и тайни езици, всеки алхимик е пазел откритията си от останалите. Определено не са си падали по съвместната работа и всеки е тълкувал откритията си по различен начин. Много често описанието, оставено от един алхимик относно дадено откритие, напълно противоречи на описанието на друг алхимик за същото откритие. Въпреки това – Филип се прозя и разтърка очи – има няколко общи неща. Първо, те всички са започвали експериментите си с набор от прости химични елементи, които

забърквали и нагорещявали, за да видят какво ще стане. Второ, почти всички алхимици са използвали текста от Изумрудения скрижал като основен източник на информация, взимали са от него нещо като „рецепти“. С малки изключения всички описват един и същ резултат при нагряване на сместа, а именно, че променя цвета си. Последователността на цветовете винаги била една и съща: сместа бивала първо черна, после ставала бяла, след това жълта и накрая червена.

– Така било значи.

– Точно така – каза Филип.

– Но и тази информация не ми помогна много – каза Джо с усмивка. – Освен, че ме накара да се съсредоточа върху цветовете в съобщението на Чарли и върху евентуалната им връзка с цифрите, защото той очевидно ги беше обвързал по някакъв начин. При криптоанализа нищо не се прави случайно, а Чарли е... бил е... майстор.

– И какво направи?

– Нищо особено – каза Джо. – Просто изведнъж го видях.

– Какво видя?

– Цифрите 5,5,6,3 в една от колоните на скиталата.

– Думата „черно“ е с пет букви, бяло – пет, и така нататък. Това ли имаш предвид? – попита Лора.

– Точно това. А то, мамо, се нарича „ключ“.

– Е, благодаря ти, Джо. И аз имам някакво ниво на интелигентност.

– Текстовият масив е всъщност поредица инструкции – намеси се Филип. – Ето разпечатката.

ПРЕДИ ВСИЧКО ИЗПОЛЗВАЙ СЪЩИЯ КЛЮЧ ДА ДЕШИФРИРАШ ДОКУМЕНТА НА НЮТОН. ИЗТЪЛКУВАЙ ЗАКЛИНАНИЕТО – МОЖЕ ДА ТЕ ЗАИНТЕРЕСУВА. ЧЕРТЕЖЪТ ПОКАЗВА ЛАБИРИНТА ПОД БОДЛЕАНСКАТА БИБЛИОТЕКА. ВЛИЗА СЕ ОТКЪМ ТРИЛ МИЛ СТРИЙМ, ВРАТАТА Е В СТЕНАТА ШЕСТДЕСЕТ И ТРИ СЪПЪКИ НАВЪТРЕ ОТ ЗАПАДНИЯ ВХОД. В КРАЯ НА СТРАНИЦАТА ИМА ВАЖЕН ЦИТАТ: ЩЕ ТИ ТРЯБВА ПО-КЪСНО. УСПЕХ!

– Браво, Джо! – възкликна Лора. – Сега е мой ред! – Тя скочи от дивана. – Документът на Нютон. Филип, подай ми го, ако обичаш. И ми донеси цялата кана с това твое прекрасно кафе.

Лора разгъна листа на масата в дневната. Чарли беше използвал цветен принтер с висока резолюция и на копието се виждаше всяка чертичка и гънка на оригинала. Фонът беше в цвят тъмна охра, а буквите – в различни нюанси на сивото. Лора прецени, че Нютон не е написал

текста наведнъж, а го е дописвал с различни мастила дълго време. По краищата на листа имаше скицирани диаграми и образи, символи и формули. Какво ли означаваше овнешката глава... и един символ на слънцето... и няколко гръцки букви?

Най-отгоре беше написано: PRINCIPIA SCHEMICUM от Исакус Нютонус, следваха два реда на латински.

– Подзаглавието е единственото смислено нещо в целия текст, поне на пръв поглед – каза Лора и опря лакти на масата. – Прочетох го още в колата, докато се връщахме от Лондон.

– Смислено ли? – почти в един глас възкликнаха Филип и Джо.

– Господи, къде сте учили вие двамата? Тук пише:

„От ръкописа на адепта Рипли, допълнен от моите собствени изследвания и експерименти. Преведен от оригиналния египетски текст“.

Останалата част от страницата беше разделена на две почти равни половини. Първата се състоеше от текст, подобен на този в DVD-то на Чарли. Под него имаше груб чертеж, изобразяващ преплетени линии, нещо като лабиринт от коридори. В основата на чертежа няколко линии се простираха почти до края на страницата, а до него имаше едно изречение на латински:

ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS

– Пак си ти, мамо – каза Джо уморено.

– Хм, наистина малко странно изречение. Буквално се превежда: „Ученико, обичай винаги... единствено може би... твоя... бог“, което е доста тромаво, затова мисля, че ще звучи по-добре горе-долу така: „Адепте“, да, адепт определено е по-добре за alumnus ... „Адепте, винаги обичай своя бог“.

– „Адепте, винаги обичай своя бог“? Звучи някак... като завет. Нещо като подпис или завършек на документ? – обади се Филип.

– Би могло. Може да е нещо като обща фраза за алхимиците, подобно на „Бог да е с теб“ или „С най-добри пожелания“, нещо такова. – Лора сви рамене. – Но май не ни помага много. Дай да видим първо какво ще излезе от този текст, като ползваме ключа.

– Пет пет шест три – каза Джо. – Значи петата буква, десетата, шестнадесетата, деветнадесетата.

Докато минаваха по този начин през текста, Филип записваше на чисто всяка нова буква и след няколко минути извадиха девет реда букви от общия масив.

– Пак е на латински – отбеляза Лора. – Мога да превода първите няколко думи, но няма интервали.

След двадесет минути съвместни усилия успяха да обособят съответните думи от безкрайния наниз букви, след което Лора ги преведе и ги написа на чисто върху нов лист хартия:

Ти си Меркурий могъщото цвете, ти си най-достоен от всички; ти си творецът на Слънцето, Луната и Марс, ти си обитател на Сатурн и създател на Венера, ти си император, принц и най-велик сред кралете, ти си баща на огледалото и създател на светлината. Ти си най-извисен и най-красив. Слава на теб.

Слава на теб. Дарителю на истината.

Ние те търсим, ние те молим, ние те приветстваме.

– Тъпотии – изсумтя Филип.

– Може би. Но очевидно е някакво заклинание. Може би именно него използва Орденът на Черния сфинкс, за да призове Рогатия.

– И именно от него има нужда съвременният Орден, за да изпълни ритуала.

– А Чарли им го е дал в променена форма – каза Филип.

– Защо си е правил труда да го променя, щом всичко това са пълни глупости? – попита Джо.

– Защото вярва в тях. Така и не успях да разбера как е възможно толкова интелигентен човек да бъде обсебен от тези неща, но това е положението. За Чарли това заклинание е истинско средство за призоваване на Дявола, както смятат и членовете на Ордена. Нютон също е вярвал в това, но той пък е живял в съвсем друга епоха, когато заклинанията и магиите са се приемали, както ние сега приемаме научните принципи.

– Да вярват и в Неси, ако щат – каза Филип. – Но ние трябва да направим всичко по силите си, за да ги спрем да убиват. А имаме само дванадесет часа преди следващото убийство.

Лора посочи чертежа и каза:

– Това трябва да е лабиринтът.

– До който може да се стигне... откъде беше? – попита Джо.

– От Трил Мил Стрийм.

– Какво е това, за бога?

Лора погледна Филип и двамата се разсмяха.

– Тя е тук само от няколко месеца все пак – отбеляза Филип.

– Е, мъдrecи, споделете древното си познание. – Джо се наупи.

– Това е поток, който тече под града. Започва от Крайст Чърч Ме-доу и е дълъг около миля.

- И какво?
- През двайсетте години на миналия век там намерили една лодка с два скелета във викториански дрехи – просто заседнали и умрели.
- Звучи ми като нескопосан филм на ужасите.
- Но е вярно – каза Филип.
- Смятам, че е време да отидем и да проверим лично – каза Лора.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, ОБЯД

Полицейският участък гъмжеше от дейност. На входа двама униформени полицаи се опитваха да удържат буйстващ футболен запалянко с шал на черни и жълти ивици и плетена шапка.

– Цял автобус са, от Уотфорд. Пияни като таппи – обясни полицай Хорнет на Мънро.

Без да каже нищо, главният инспектор плъзна по плота една папка с документи към дежурния офицер.

– Някой си Бриджис е в трета зала. Чака вече половин час – добави Хорнет. – Появи се и свидетел във връзка с изчезването на Лайтман. Една старица твърди, че видяла как двама мъже измъкват Лайтман от колата му точно пред дома ѝ на Норам Гардънс. Ето доклада.

Мънро само кимна и тръгна по коридора. Мимоходом хвърли един поглед на доклада, но реши да го остави за после и влезе в залата за разпити.

Седна уморено срещу Бриджис, опря лакти на масата и разтърка очи. После каза:

– Професор Лайтман... добре ли го познавате? – Бриджис изглеждаше притеснен.

– Ами... Аз, хм... помагам му в библиотеката.

– А също и в дома му?

– Да, той плаща добре – каза Бриджис и си позволи да се усмихне.

– Разбирам – отвърна Мънро безизразно. – Кога го видяхте за последен път?

– Снощи, около седем часа, в дома му в...

– Знам къде живее Лайтман, господин Бриджис.

Бриджис се прокашля притеснено и попита:

– Има ли нещо ново относно изчезването му?

Мънро мълчаливо го огледа. Младият мъж беше спретнато облечен в тъмен костюм, но пригладената му назад коса само подчертаваше още повече болнавия му вид. Беше изключително слаб, а кожата му беше нездраво бледа, сякаш прекарваше повече време, отколкото е здравословно, в библиотеки и лаборатории.

– Откога познавате професор Лайтман?

– От две години. Запознахме се, докато работех по дисертацията си. Преди това бях в Кембридж.

– Ясно. А Ръсел Кънингам? Добре ли го познавате?

– Той е първокурсник при нас. Не е от най-добрите студенти, честно казано... много е неорганизиран. Но какво общо има той?

– Колко добре го познавате?

Бриджис се замисли за миг, после каза:

– Всъщност почти не го познавам. Идва в приемния ми час през седмица-две, за да му проверя работата, но иначе го виждам от дъжд на вятър. Не мога да кажа, че е мой тип.

Мънро вдигна вежди.

– Странна реплика.

– Да ви кажа честно, смятам, че това момче си губи времето в Оксфорд. По-добре ще е да си намери някаква работа в Лондон. Мисля, че е тук заради баща си. Хората като Найджъл Кънингам изпращат синовете си в Оксфорд, за да подобрят собственият си имидж. За баща си Ръсел е като трофей.

– Значи не харесвате момчето?

– Не че не го харесвам. Просто...

– Мразите хората като него.

– „Мразя“ не е точната дума. По-скоро намирам хората като Кънингам за безинтересни.

– Добре. – Мънро въздъхна. – Можете ли да ми кажете къде сте били по време на неотдашните убийства?

– Моля?! – възкликна Бриджис смаяно. – Мислех, че ме повикахте, за да помогна да откриете професор Лайтман.

– Така е. Но проследяваме всички възможни връзки. Ръсел Кънингам е заподозрян...

– Не може да бъде!

– ...а вие работите с него. Работите също и с професор Лайтман. Можете ли да ми кажете къде бяхте на двайсети срещу двайсет и първи март, между седем и половина вечерта и три през нощта?

– Ами... на двайсети бях в Лондон целия ден. Беше понеделник, нали? Ходих на сбирката на психолозите към Кралското дружество на Пал Мал.

– И кога се върнахте в Оксфорд?

– Към десет, десет и половина. Но в седем и половина бях в една зала с още поне петдесет психолози.

– Ужас! А какво ще кажете за сряда вечерта двайсет и втори март? Тогава бяхте ли в Оксфорд?

Бриджис сведе поглед към масата.

– В сряда имам упражнения от седем и половина, така че най-вероятно съм останал да късно във факултета, може би до девет без петнадесет, дори до девет.

– А имахте ли упражнение по-миналата сряда?

– Да.

– И то трае един час?

Бриджис кимна.

– Някой може ли да потвърди, че сте били там след осем и половина?

– Ами... имаше няколко души. Ранкин си тръгна рано, към осем, ако не се лъжа. Отби се в лабораторията за малко. Студентите се разотиха почти веднага след упражнението, но някои от другите аспиранти бяха там.

– Разбирам. Значи, технически погледнато, е възможно вие да сте убили втората и третата жертва?

Бриджис пребледня.

– Какви са тия глупости?!

– Кабинетът ви е само на пет минути път с кола.

– Но това е нелепо! Много места са на пет минути път с кола. Защо ми е да убивам някого? Какъв мотив...

– Успокойте се, господин Бриджис. Не казах, че вие сте извършили убийствата. Казах само, че е възможно да сте вие.

Бриджис го гледаше с нарастваща враждебност.

– Има ли нещо друго, което искате да ме питате, господин главен инспектор?

– Не, господин Бриджис, засега това е всичко, благодаря. Бяхте много отзивчив – отвърна Мънро и стана. – Има само още едно нещо. Ще бъдете ли така добър да ни дадете ДНК проба?

Мънро излезе.

В коридора вече беше по-тихо. Двама от футболните запалнянковци бяха прибрали в килиите, а останалите – върнати в Уотфорд, три часа преди началото на мача в Хедингтън. На път към кабинета си Мънро спря пред главното гише.

– Хорнет?

– Да, сър?

– Как вървят разпитите на студентките?

Хорнет погледна една огромна тетрадка.

– В момента Грийн, Метсън и Томпсън провеждат разпити съответно в четвърта, пета и седма зала. Досега сме разпитали... – той прокара пръст надолу по страницата – ...момент... десет, единадесет... четиринадесет момичета, включително трите в момента.

– Добре – каза Мънро замислено.

Влезе в кабинета си и затвори вратата, за да се изолира от света. Беше обезпокоен от развитието на нещата. Младите му подчинени бяха в еуфория от това, което бяха открили в апартаента на Кънингам, но нещо в цялата тази ситуация не беше наред. Хлапето очевидно имаше проблеми, но това не го правеше убиец. Човекът, убил трите момичета и Саймън Уелдинг, беше професионалист, а не някакво си богаташко синче с прекалено много свободно време. А и този Бриджис... Държеше се като подплашен заек, но това май си му беше обичайното състояние. От друга страна, дали не криеше нещо.

Бриджис можеше да е извършил по-късните убийства, разсъждаваше Мънро. Но това не помагаше много: всички убийства бяха извършени от един и същ човек. Поне така изглеждаше. Ако Бриджис не беше извършил първото убийство, тогава сигурно бе чист.

Замисли се за находките на криминалистите. Парче кожа и късче пластмаса. Нищо не беше излязло от тях. Имаше и капка кръв, намерена на мястото на второто убийство, но не пасваше на нищо в базата данни на полицията.

Разрови хартиите по бюрото си, търсеше доклада от лабораторията. Откри го най-отдолу. Втората страница бе разпечатка от спектралния анализ – ДНК отпечатъкът от петънцето кръв, открито в къщата, в близост, до която беше намерено тялото на Джесика Фулъртън. Загледа се в поредицата линии и цветни стълбчета върху листа. Това беше нечия идентификация, нечий уникален ДНК подпис, следата, оставена от човек, който в този момент най-вероятно беше недалеч оттук и който сигурно живееше в този град. Но след като нямаше съвпадение в базата данни, този уникален подпис не им вършеше почти никаква работа.

Мънро пусна листа на бюрото и вдигна телефона.

– Хорнет. Свържи ме с Хауард Смейлс от МИ-5 възможно най-бързо.

После отново взе листа със спектралния анализ. Телефонът иззвъня.

– Здравей, Хауард – каза любезно Мънро. – Да, да, мина доста време... Е, нали знаеш, все същото... Да, чух... поздравления. Хм, виж, Хауард, дали ще ми направиш една услуга? Между нас да си остане, има

връзка с убий... Да. – Той се усмихна криво. – Да, имам проба, но не съвпада с нищо в нашата... Не, няма, знам... Е, ще го направиш ли? Не, не, веднага ще я пратя... И... да, спешно е... Знам, но така работи системата. Не е сред любимците на държавата, нито сред администрацията... Не... Чудесно... Благодаря ти, Хауард.

БЛИЗО ДО УДСТОК: 30 МАРТ, 14:00

– Ходих до къщата на Джеймс Лайтман – каза Лора по телефона. – Надявах се да намеря Бриджис, но го нямаше.

– Изглежда, Мънро е намерил нова връзка между жертвите – каза Филип. – Не го видях лично, а и всички, с които говорих, бяха много уклончиви: явно главният инспектор е много предпазлив с този случай. Но успях да разбера, че всички убити момичета са взели участие в някакви психологични тестове, проведени в университета миналата година.

– Така ли? Какви тестове?

– Не можах да науча подробности. Било на доброволни начала, един ден тестове срещу ваучер за книги на стойност петдесет лири, нещо такова. Участвали са над четиридесет момичета.

– Някакви имена?

– Само Мънро и още двама-трима полицаи разполагат със списъка, нищо не успях да измъкна. Всички са много потайни. Ти къде си, между другото?

– Тъкмо влизам в Удсток.

– И аз вече се прибирам. Ще се видим след малко.

След няколко минути Филип спря на алеята пред къщата. Лора го чакаше пред вратата. Изглеждаше разтревожена.

– Какво има?

– Някой е влизал – отвърна тя.

Той бързо я последва в дневната. Компютърът му беше на парчета на пода. Навсякъде имаше разхвърляни хартии, книгите бяха съборени от етажерките, картините на майка му висяха накриво. Филип седна на единия диван и мълчаливо заоглежда пораженията. После тежко въздъхна.

– Съжалявам – каза Лора.

– За какво?

– Аз те забърках в тази каша. С моите налудничави идеи. А сега всичко, което ни остави Чарли, е изчезнало.

– Защо мислиш така?

– Ами, виж. – Тя посочи разхвърляната стая. – Това не са го направили банда хлапаци или някой случаен крадец, нали?

– И аз мисля така – каза Филип. – Но не се тревожи за нещата на Чарли. Предусещах, че нещо такова може да се случи, и... като

предпазна мярка ги взех с мен. Всичко е в колата.

АВТОГАРА „ВИКТОРИЯ“, ЛОНДОН: 30 МАРТ, 17:00

Гейл Хъниуел, със загоряла кожа и изсветляла от гръцкото слънце руса коса, пусна раницата си на пода в чакалнята на автогара „Виктория“ до една все още мокра от слюнка дъвка и някакво кафяво петно, за което се надяваше, че е шоколад, и се обади на приятеля си от телефонния автомат.

– Рей – каза развълнувано. – Здравсти, вече съм в Лондон. Не мога да говоря дълго, че картата ми свършва. Не, страхотно беше, професор Труман е толкова спокоен и внимателен, мисля, че свършихме добра работа. Но... месец и половина е много време. Нямам търпение да се прибера. И да се видим...

През мръсното стъкло виждаше автобусите и пътниците, които се качваха и слизаха. Един шофьор в униформа мина покрай вратата; помещението беше празно.

– Ще хвана автобуса отгук в пет и половина. Би трябвало да е в Хедингтън към седем без двайсет. Не, няма нужда да ме посрещаш... днес има мач, нали? Да, да. Не, Рей, не съм чула... какви убийства? Сериозно ли говориш? И той я е познавал? Да, да. Ами, добре, ако наистина нямаш нищо против... Не, глупчо. И ти адски ми липсваше. Прекарахме супер, но се радвам, че се връщам.

Известно време само слушаше, после каза:

– Добре, ясно, супер. Хайде, до скоро... Обичам т...

И картата свърши.

Гейл затвори и тъкмо вдигаше раницата, когато един шофьор мушна глава през вратата и я попита:

– За пет и тридесет до Оксфорд ли си, мила?

Гейл кимна.

– Имам свободно място в пет и девет, ако искаш. На една баба й прилоша и реши да пийне чай и да хване по-късен автобус. Идваш ли?

– Да, благодаря. – каза Гейл. – Чудесно.

Адептът седеше в черната тойота пред къщата, където живееше Реймънд Деллаур. Този следобед окончателно беше решил да използва Гейл Хъниуел. Тя нямаше идеалните медицински характеристики, но другите две възможности бяха по-проблематични. Ан Клейтън беше във Франция за великденската ваканция, а в 19:14, точния час за

процедурата, Сали Рингуолд щеше да е в една зала с още шестстотин души, на церемония, организирана от факултета по теология.

Гейл Хъниуел, студентка по археология, беше прекарала последния месец и половина на разкопки в Гърция, но преди час той беше проверил информацията, че се е върнала в Англия. Секретарката в археологическия факултет беше потвърдила, че цялата група се връща днес, а и той беше погледнал в базата данни на фериботната компания, до която не беше трудно да се добере. После, чрез устройството, което беше монтирал преди две седмици, подслуша разговора между Гейл Хъниуел и Рей Деллауер, когато тя му се обади от Лондон. Гейл щеше да слезе от автобуса на кръстовището в Хедингтън към седем без двайсет. Това му гарантираше достатъчно време.

В 18:09 Реймънд Деллауер излезе от къщата на Саут Парк Роуд – рано, отколкото Адептът очакваше. Автобусната спирка бе на около два километра, а дотам се стигаше през университетския парк по една тиха, опасана с дървета алея, наречена Месопотамската пътека – минаваше покрай един тесен приток на Чаруел. Беше любимото място за разходка на двойката и Адептът я познаваше добре. Беше ги следил по нея неведнъж.

Видя как Реймънд Деллауер тръгва на изток и изруга. Младежът бе решил да отиде на спирката по-рано. „Явно гаджето много му липсва“ – помисли си Адептът с отвращение, докато потегляше. Пое опасно бързо по Саут Парк Роуд, стигна края на улицата, зави надясно по Сейнт Крос Роуд, а след това по Манър Роуд – задънена улица, която минаваше през железна порта и стигаше до една ливада на запад от Месопотамската пътека.

Имаше по-малко от десет минути. Изскочи от колата, като запази, разбира се, необходимото самообладание, за да не разреде джоба на сакоето си от „Дзеня“ на дръжката на вратата. Отиде до багажника и извади закопчан сак и контейнер за органи, подобен на този, който беше използвал за бъбреците на Саманта Търоу преди седмица. След това, с наведена глава, за да не бъде разпознат по-късно от някой любопитен гражданин, който в този момент по случайност е гледал през прозореца, се запъти към железната порта.

Беше в изключително добра спортна форма и макар че контейнерът тежеше над петнадесет килограма, а земята беше подгизнала от дъждовете, се движеше доста бързо и се подслони под едни дървета. Беше тихо, чуваше се само шумът на далечния трафик и птичи песни. Той си погледна часовника. 18:14. Слабото слънце клонеше към залез. До

половин час щеше да се стъмни, но той нямаше толкова време. Налагаше се да поеме някои рискове.

Отвори сака и само за минута си сложи защитното облекло. После отново си погледна часовника и зачака – забавяше дишането си и се успокояваше с тантрическите техники, които беше упражнявал години.

В автобуса, притисната на седалката от някакъв дебел мъж с костюм, Гейл Хъниуел с досада очакваше края на пътуването. Отначало се опита да почете, но бързо се отказа и се загледа в пейзажа навън – първо в сивите лондонски предградия, а после, когато излязоха на магистралата, в зелените полета под сивкавото облачно небе.

Мъжът до нея се унесе в дрямка и изпусна вестника, който четеше. Гейл внимателно го взе. Главното събитие на деня беше заплахата на железничарите да стачкуват. Почти на същото внимание се радваше и историята за поредния скандал в кралското семейство, както и тази за сексуалните забегки на един депутат. На разкопките нямаша нито вестници, нито телевизия. Всички програми на радиото бяха на гръцки, а и всъщност никой от студентите или преподавателите не се интересуваше какво се случва извън техния малък рай сред прахта на Атина.

На четвърта страница видя кратка статия за убийствата, за които й беше споменал Рей. Глупости. И гадости.

Сложи вестника в скута на спътника си и отново се загледа през прозореца. За миг й домъчня за слънчева Гърция и работата, която обичаше. Но после си спомни за Рей – милия, нежен Рей. Ако имаше мъж на този свят, който да става за съпруг, това беше той. Изгаряше от нетърпение да го види.

Реймънд Деллауер мина по моста над Чаруел близо до Пасторска насада – оградено място до реката, повече от век служило за нудистки плаж на преподавателите от университета. В тази мрачна петъчна привечер тук бе тихо. Бяха надвиснали тежки дъждовни облаци и повечето от студентите, останали в Оксфорд, или гледаха някой ранен сериал по телевизията, или тъкмо тръгваха за някоя кръчма, или пък хапваха някъде по главната улица или по Корнмаркет Стрийт.

Гейл му липсваше повече, отколкото бе мислил, че е възможно. Този месец и половина, през който бяха разделени, му се бе сторил цял век. Не – безброй векове. Вече знаеше, че тя е единствената, че е важна от всички, с които бе имал връзка през първите две години в университета. Не смееше да мисли твърде напред в бъдещето или пък да

задълбава много, но от друга страна, не можеше вечно да крие чувствата си.

След няколко минути излезе на широката алея, която минаваше покрай реката. С Гейл много пъти се бяха разхождали тук. Най-много им харесваше посред зима, през януари, когато беше адски студено. Миналата зима Оксфорд бе преживял най-тежките снеговалежи през последното столетие и на места Чаруел беше замръзнала. Тогава алеята изглеждаше като зимна приказка, но дори и сега, с натезалите от влагата дървета, пак излъчваше неповторим чар.

Зад него изпука съчка. Той понечи да се обърне и изведнъж усети пареща болка във врата. Хвана се за гърлото. Кръвта рукна между пръстите му. Не можеше да я види, но я усещаше. После някой дръпна главата му назад. Клоните на дърветата се премрежиха пред очите му, той се задави. Кръвта заля лицето му, влизаше в носа и очите му, той вече не можеше да вижда. За миг сякаш се понесе във въздуха, миг, изпълнен с паника и недоумение, а после падна тежко на земята, удари си главата в някакъв камък. Опита да се обърне, да се надигне, но една ръка натисна силно лицето му. После усети още едно пробождане, като от нажежена кама. Тялото му отново се разтресе, в главата му кънтеше писък.

Някак си Рей успя да вдигне ръка и да избърше от очите си кръвта. Видя само надвесена над него фигура с безизразна маска вместо лице. Затрепери конвулсивно. Неясната фигура се изправи и го изгледа отвисоко. После всичко потъна в мрак.

Автобусът потегли и Гейл си погледна часовника. 18:21. Беше подранила с двадесет минути. Разгъпка се и с удоволствие видиша влажния въздух. Беше твърде развълнувана, за да чака Рей на спирката, и реши да тръгне към Месопотамската пътека. Рей със сигурност беше подранил и тя щеше да го срещне на алеята – колко романтично. Може би щяха да се срещнат като по филмите: след дълга раздяла, затичани един към друг, с целувка под дърветата, мислеше си тя. Усмихна се и метна раницата на гръб. Сви наляво по алеята и тръгна към първия от двата малки моста. Щом подминеше старата мелница отясно, щеше да излезе на широката алея покрай реката и със сигурност щеше да види Рей, забързан към нея.

Започна да вали и Гейл ускори крачка. Мина по втория мост и изтича да се скрие под дърветата, после хукна към мелницата. Огромното дървено колело, останка от индустриалната революция, а сега част от

музейната експозиция, не се въртеше, капките се стичаха по застиналите лопатки. Дъждът се превърна в порой, плющеше по земята и дърветата. Намести раницата по-удобно и наведе глава, та дъждът да не я шиба в лицето.

Нещо я накара да вдигне очи и видя на десетина метра сюрреалистична картина. Нещо като чувал, омазан в червено, лежеше на земята, а над него стоеше мъж в защитно облекло, по което се стичаше дъждовна вода. Лицето му беше скрито зад плексигласов визьор, имаше и качулка. Държеше нещо като нож, който проблясваше на слабата светлина.

За секунда Гейл замръзна. После изведнъж ѝ просветна и тя осъзна, че чувалът на земята всъщност е Реймънд, по-точно неговото безжизнено окървавено тяло. А мъжът в защитното облекло я гледаше...

Гейл хвърли раницата на земята. Обърна се и тласкана от първичен страх, от ужас, какъвто не беше изпитвала досега, хукна към мелницата. И почти щеше да се спаси.

Но реакциите на Адепта бяха по-бързи.

Гейл тичаше, както никога през целия си живот. Стигна до моста, хвана се за перилата, за да не падне. Хлъзна се по дъските и падна по гръб.

Адептът скочи върху нея. Сграбчи я за китките. Тя се задърпа, ухапа го по ръката, но зъбите ѝ не можаха да пробият костюма. Той я затисна с коляно. Тя понечи да извика, но не можеше да си поеме дъх. От гърлото ѝ излезе само ръмжене. Адептът бръкна в джоба си и извади ролка тиксо. Омота китките ѝ и лепна едно парче и на устата ѝ. После, все така затиснал гърдите ѝ с коляно, омота с тиксото и глезените ѝ.

Щом приключи, се изправи и я погледна с доволна усмивка – от толкова близо тя можеше да я види зад пластмасата. Адептът си погледна часовника. 18:31. Трябваше да изчака четиридесет и три минути, преди да започне процедурата, което означаваше, че може да остави момичето живо още малко. Усети, че се възбужда.

– Тъкмо ще се позабавляваме – каза глухо.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 19:15

Тънки ивици тъмновиолетово небе се виждаха зад терасираните жилища на Ботли. Лора и Филип мълчаха, погълнати от мисли. Филип бе обзет от колебания и дори страх, а Лора не можеше да се отърве от мисълта, че в същия този момент някъде наблизко едно момиче вече лежи мъртво с изрязан жлъчен мехур.

Филип спря близо до Литългейт Стрийт, близо до по-небиещия на очи вход към Трил Мил Стрийм. Потокът течеше на десетина метра под земята, на изток около миля, след което излизаше на повърхността в землището на Крайстчърч Колидж близо до една павирана алея, наречена Пътят на мъртвеца.

Филип слезе, отвори багажника, извади голяма брезентова торба и я подаде на Лора. После извади и раница, нагласи я на раменете си и затвори багажника.

Беше тихо, нямаше жива душа.

Части от Трил Мил Стрийм навремето били отворен канал и съответно източник на болести и зарази. В средата на деветнадесети век надземните части били покрити и застроени. Потокът бил нещо като атракция за смелчаци с изследователски дух докъм 60-те години на двайсети век, когато по решение на градския съвет на Оксфорд бил затворен за частни лица и в двата му края били поставени тежки метални решетки.

В решетката имаше малка вратичка, оставена за достъп на техниците по поддръжката. На нея висеше катинар. Тунелът беше около три метра широк и метър и петдесет висок. Стените бяха влажни и хлъзгави. Водата се стичаше в широка метална тръба, която влизаше в земята малко под ъгъл и изчезваше под тревата.

Лора пусна торбата на земята и се намръщи.

– И на мен не ми се влиза в тая гадост – каза Филип. – Но нямаме избор.

След което смъкна раницата и я отвори. Лора клекна до него.

– Два фенера, плюс резервни батерии. Кибрит. Мобилните ни телефони, плюс резервни батерии, макар че не съм сигурен дали долу ще има сигнал. Въже, ножче, вода, малко храна, два пуловера.

– А също и два чифта гумени ботуши и разбира се, тия клещи – каза Лора и ги извади от брезентовата торба.

Филип ги взе, срязва катинара, после обуха ботушите и влязоха.

Единствената светлина идваше само от фенерчетата им. Според картата на Чарли вратата за тунела на Пазителите трябваше да е отляво на шестдесет и три крачки от входа откъм Трил Мил Стрийм. Но крачките са доста неточен метод за измерване на разстоянието.

Миризмата направо ги задушаваше. Стените бяха плесенявали и хлъзгави. Тунелът се разшири, но беше все така нисък.

– Трябва да е някъде тук – каза Лора.

Филип спря и се облегна на хлъзгавата стена.

– Права си. Преброих петдесет и пет, но моите крачки са по-големи от твоите. Предлагам да вървим бавно с гръб към тази стена и да осветяваме отсрещната.

След десетина крачки Филип изръмжа:

– Сигурно сме го пропуснали.

– Чувствам се като Квазимодо – каза Лора.

– Добре. Аз ще водя.

После видя нещо и възкликна:

– Какво е това? – Гласът ѝ отекна в тунела. Беше нещо червено, колкото ябълка, на педя над водата. И в него блестеше нещо като късче сребро.

– Какво е това? – повтори Лора.

– Не знам. Май е метал. Сега ще видя. Приклепна да извади ножчето от задния си джоб, изправи се и си удари главата в тавана.

– Уф!

Клекна и зачовърка с ножчето. Камъкът беше мек и се ронеше. След секунди видяха сребрист диск с диаметър около пет сантиметра. Върху него имаше изображение на пет жени, които държаха над главите си купа. Беше точно копие на изображението върху монетите, намерени на местопрестъпленията.

Лора посегна и го пипна.

И изведнъж металният диск поддаде под пръстите ѝ и се чу глух тътен. В стената се появи черна линия, разшири се в процеп. Спускаше се до диска, заобикаляше го, продължаваше надолу и спираше на сантиметри над водата. Процепът бавно започна да се разширява – каменните стени се плъзнаха настрани в невидима ниша. След няколко мига тътенът спря и в стената се отвори тесен черен правоъгълник. Зад него се виждаше коридор.

Лора влезе първа и светна с фенерчето. Филип я последва.

И тогава пак чуа глухия тътен.

Обърнаха се и видяха, че стената се връща на мястото си. Филип

грабна един голям камък и го сложи пред нея. Но вратата продължи да се плъзга и разтроши камъка.

Лора ахна.

– Е, тук поне не мирише толкова гадно – каза Филип и освети стените, които, за тяхна изненада, бяха сухи. – И поне можем да вървим изправени. Хайде.

Тръгна бавно напред, като внимателно оглеждаше пода и стените и махаше с ръка паяжините. Тъмнината беше ужасяваща и се налагаше да впрегне цялата си воля, за да не вижда страховитите създания, които въображението му изправяше пред него. Лора се беше залепила за гърба му и здраво стискаше ръката му.

Миришеше на мухъл и влажна пръст; вонята на разлагащ се боклук и плесен беше останала зад гърба им. Филип пристъпваше много внимателно. Не знаеха каква опасност ги чака на следващата крачка – дупка в пода, капан, можеше да е всичко. Най-голямата грешка щеше да е да са твърде самоуверени. Не биваше да бързат и трябваше внимателно да гледат къде стъпват.

Тунелът сякаш продължаваше безкрайно. Беше около три метра широк, с извити безлични стени. Подът беше от отъпкана пръст, сух и равен. После изведнъж тунелът така се разшири, че светлината от фенерите беше само бледи петна по стените. Пристъпиха още няколко крачки напред и разбраха, че са влезли в нещо като кръгла пещера.

– Това пък какво е? – попита Лора и насочи лъча на фенерчето си към едно място долу-горе на височината на главата ѝ.

Там имаше малка метална скоба, забита в стената, а над нея догоряла наполовина стара свещ. Филип плъзна лъча на своя фенер по стената и видяха още няколко такива свещи, разположени на разстояние от около три метра.

– Дали да не опитаме да ги запалим? – попита Лора.

– Кибритът е в левия джоб на раницата.

Лора го извади, драсна една клечка и се повдигна на пръсти, за да запали най-близката свещ. Тя попраща няколко секунди, след което пламъчето се успокои и загоря стабилно. След няколко минути вече горяха двадесетина свещи.

Едва сега успяха да видят колко голяма е всъщност пещерата. Но по-важното беше, че светлината им разкри скритите досега рисунки по пода, стените и тавана. Бяха заобиколени от сложни изображения. На тавана се виждаше рисунка на огромен бял елен, рогата му бяха поне три метра. Около него тичаха и скачаха други животни. Близо до края

на куполовидния таван се спотайваше вълк, а ято огромни златни орли излиташе откъм ръба и кръжеше над елена. А по цялата обиколка имаше фрески, изобразяващи какви ли не животни, нарисувани с плътни, наситени цветове: кехлибарено, червено, охра и яркосиньо.

По стените се спускаха върволици алхимични символи с различни размери, изрисувани в сребърно и златно. Някои бяха с човешки бой, започваха от пода и стигаха до средата на стената, други бяха ситни и сбити. Кръглият под представляваше една картина – пет жени, които държаха над главите си купа.

Филип остави раницата и бавно обходи помещението, докосваше с ръка символите. После започна да изучава изображението на пода. Лора седна на земята в центъра на кръга, вдигна поглед към тавана и каза:

– Просто не е за вярване.

– Да бе, направо като в „Индиана Джоунс“ – измърмори Филип кисело.

– И като си помислиш, че само шепа хора са виждали това...

– А на по-малко от тридесет метра над главите ни автобусите вървят по Сейнт Олдейтс.

– За какво мислиш, че служи?

Филип сви рамене.

– Сигурно тук се срещат, искам да кажа са се срещали Пазителите.

Ти как мислиш?

Но Лора не отговори, защото току-що беше забелязала нещо.

– Виж. Тук има врата.

Не се учудиха, че са я пропуснали – беше само леко очертание върху камъка.

Филип извади копието на документа на Нютон каза:

– Това трябва да е входът за лабиринта.

Лора също погледна.

– Ето тунела, който е водел от избата на Хъртфорд Колидж – каза Филип и прокара пръст по една линия, започваща от дъното на страницата и стигаща до една врата, зад която следваха множество преплетени линии. – Ние дойдохме по друг път, защото старият тунел е бил запечатан. Пазителите сигурно са построили това помещение след 1690 година. По мое мнение след тази врата ще сме ето тук... а след това трябва да е лабиринтът.

– Първо обаче трябва да я отворим – каза Лора и се наведе, за да разгледа символите пред себе си.

Филип отвори раницата и извади обувките. После седна и свали

гумените ботуши. Лора също махна своите, но вниманието ѝ беше погълнато от знаците около вратата. Филип ѝ подаде обувките. Тя машинно ги обу и ги завърза, без дори да гледа какво прави.

– Това е девизът на Пазителите ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS: „Адепте, винаги обичай своя бог“ – каза тя и посочи едно-единствено изречение сред множеството символи и рисунки.

– А това какво е? – попита Филип и посочи една дребна пролука, извита нагоре към вратата като малък комин, след което се наведе почти до пода и погледна вътре. – Пълно е с паяжини, но има нещо като цветни макари.

– Дай да видя – каза Лора, наведе се до него и заразчиства паяжините с фенера си.

Преброи десет ярко оцветени края.

– Сигурно имат връзка с цветовете в кода на Чарли, онези промени на цветовете, които са следвали алхимиците – каза Филип.

Лора се пресегна и хвана черния край, който беше в средата. Беше направен от много мека кожа. Тя го дръпна. Той с лекота тръгна, след което спря на около тридесет сантиметра по-надолу от първоначалното си местоположение. Тя погледна Филип и вдигна въпросително вежди.

– Е, поне не избухна.

– Засега – отвърна той. – Пробвай останалите: бяло, жълто, червено.

Тя спазва последователността: дръпна първо белия край, после и жълтия. Накрая хвана и червената кожена лента и дръпна и нея. Чу се глухо щракване. Но нищо не се случи.

Лора се изправи, а Филип взе раницата и ритна ботушите встрани от вратата. Няколко секунди не се случи нищо, а после се чу скърцащ звук. Двата отстъпиха назад в мига, когато каменната плоча падна към тях и зад нея се видя черна дупка.

– Готово – каза Филип.

Непосредствено до входа видяха две факли в стойки на стената и Лора ги запали. Пушливите пламъци не даваха кой знае каква светлина, затова те оставиха и фенерите включени. Филип предпазливо направи крачка напред.

Влязоха в друга пещера, много по-малка от тази, която току-що бяха напуснали. Тази беше правоъгълна, с нисък таван. Точно пред тях имаше арка, забулена от огромни паяжини. Насочиха фенерите натам. Зад арката следваше коридор, който се губеше в мрака. На две стъпки

пред тях подът на помещението просто изчезваше. Лора ахна и Филип я хвана за ръката.

– Боже! – възкликна тя.

Насочиха фенерите към дупката. Беше широка поне шест метра и заемаше по-голямата част от помещението. На отсрещната страна, до също такава арка, имаше още една шестдесетсантиметрова платформа като тази, върху която стояха, а вляво и вдясно дупката стигаше до стените на залата. Черна, зейнала, бездънна яма. И в нея се виждаха шестнадесет цветни кръга, като брод от камъни през бездната. Всеки от кръговете бе в горната част на тясна колона.

– Какво ще кажеш? – попита Филип.

– Виждам черното, бялото, жълтото и червеното на точните интервали. Хайде – отвърна Лора и преди Филип да успее да каже нещо, стъпи на черния кръг от първата редица.

За миг изглеждаше, че е взела правилното решение и че лесно ще преодолеят бездната. Но когато прехвърли цялата си тежест върху колоната, тя започна да се срутва.

Лора изпищя ужасено.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 21:35

Мънро караше към Хедингтън Хил. Беше крайно потиснат. Още двама души бяха убити. Макар това да потвърждаваше, че Кънингам не може да е убиецът, то означаваше също, че още двама младежи са загубили живота си, а той не беше и на йота по-близо до откриването на маниака, отговорен за това. Безспорно доказваше и факта, че Лора Нивън и Филип Бейнбридж са били прави от самото начало за астрологичната връзка: това последно зверство бе извършено точно когато бяха предсказали, че ще стане.

Той натисна бутона на телефона в колата и дежурният в управлението вдигна почти веднага.

– Успяхте ли да намерите Бейнбридж? – попита Мънро.

– Не, сър. Включва се само гласовата му поща.

– Добре, звънете на мобилния му на всеки пет минути и продължавайте на домашния. Искам да ме уведомяте веднага щом се свържете с него.

Точно преди Хедингтън Хил Мънро зави по Марстън Роуд. След няколко метра сви по една кална пътека, наречена Алеята на кралската мелница. И веднага видя на петдесетина метра напред светлините на колите и светлоотразителните жилетки на екипа. Три полицейски коли и една линейка. Когато приближи, видя в нея възрастен човек, завит с червено одеяло. На лицето му имаше кислородна маска.

Мънро спря, слезе и попита:

– Какво става?

– Старецът открил телата преди четиридесет минути – докладва медикът. – Сега е в шок.

Мънро вдигна недоумяващо вежди.

– Каза, че минал покрай тях, като отивал към Месопотамската пътека откъм Хедингтън – продължи медикът. – Но разбрал, че нещо не е наред, когато ги видял на същото място и на връщане. Елате да погледнете и ще разберете какво имам предвид.

Прогизналата от поройния дъжд алея преминаваше в тясна павирана пътека, която водеше към старата мелница и крайречната алея.

Криминалистите тъкмо бяха приключили с опъването на бял пластмасов параван през пътеката. Един млад полицай го отвори, за да може главният инспектор да мине.

Зад паравана два прожектора излъчваха ярка жълта светлина. На шест метра, в другия край на пътеката, бе вдигнат още един параван. Отново заръмя и капчиците дъжд запроблясваха на светлината на прожекторите като стъкълца. Вдясно Мънро видя пейка. На нея седяха двама души, в момента частично закрити от криминалист в бяло облекло – беше Марк Лангам. Мънро се приближи да огледа мъртвата двойка.

Младежите бяха поставени така, че да изглежда, сякаш се прегръщат. Лицата им бяха извърнати едно към друго, устните почти се докосваха. Всеки случаен минувач би решил, че това е просто една влюбена двойка. Мънро потрепери от погнуса.

Наведе се, за да ги огледа по-добре. В светлината на прожекторите кожата им изглеждаше сивкава. Изцъклените им мъртви очи гледаха право напред. И двамата бяха облечени, но дрехите им бяха раздърпани и изцапани. Лявата ръка на Гейл Хъниуел беше на врата на Реймънд Деллауер, сякаш го придърпваше към устните си. Мънро стисна зъби, когато забеляза червено-черния разрез на шията на жертвата.

Лангам клекна до Мънро и каза:

– Мъртви са от поне два часа. А ако погледнете тук – той посочи едно кърваво място точно над подгъва на якето на момичето, – мисля, че оттук е извадил някакъв орган... при положение, че е същият убиец, разбира се, със същия метод на действие. А освен това... – Той внимателно обърна главата на Гейл Хъниуел.

Страничната част на лицето на момичето беше мозайка от дълбоки рани и прорези. Широки струи кръв се бяха стекли по врата и дясното ѝ рамо. Дясното ѝ око липсваше.

– Ако се съди по количеството кръв, мога да кажа, че тези рани са били нанесени, преди да настъпи смъртта – отбеляза Лангам. – Това го нямаше при предишните убийства. Наистина е много странно.

Мънро не отговори. Изправи се и загледа безжизнените лица на младата двойка. И тогава забеляза потъмняла метална табела, завинтена на една от дъските. Сигурно стоеше тук още, откакто бяха монтирали пейката. На нея пишеше: „О, спри и почини, защото това е чудно място за почивка“.

– Колко нелепо – изсумтя Мънро.

Тъкмо тръгваше към колата си, когато телефонът му иззвъня.

– Роджърс е, сър. Реших, че мога да ви обезпокоя. Току-що получих доклада от лабораторията за кръвната проба от второто убийство.

– И?

– Имаме стопроцентова съвпадение. Кръвта е на Малкъм Бриджис.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 22:15

– Глупак! – изсъска Господарят на своя помощник.

Очите му гледаха кръвнишки, по бузите му се стичаха капчици пот.

– Идиот... можеше да провалиш всичко! И го зашлеви с всичка сила.

За миг Адептът сякаш щеше да изгуби контрол. Дясната му ръка потрепна.

Господарят забеляза неволното движение и се подсмихна.

– Иска ти се да ме удариш, а? Усещам, че е така. Или предпочиташ да си доставяш това удоволствие само с млади момичета?

Адептът остана безмълвен и неподвижен, с поглед, вперен право напред.

Господарят отново го зашлеви. Бузата на помощника пламна. После пак го удари, още по-силно.

Отстъпи крачка назад и огледа професионалния убиец от главата до петите. После, с разкривени от презрение черти, заплю Адепта в лицето.

Адептът не помръдна. Слюнката се стече по бузата му.

– Изчезвай от очите ми... варварин такъв – каза Господарят. – Ако още веднъж ме изложиш, ще те подреда така, както ти си подредил Гейл Хъниуел.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 22:18

Филип със светкавична бързина се хвърли напред, хвана Лора за ръката и я издърпа на площадката. Разтреперана като лист, тя седна. Филип се намести до нея.

– Постъпи малко глупаво – каза и я прегърна през раменете.

Лора не отвърна. Той извади водата.

– На, пийни.

– Жалко, че нямаш нещо по-силно – каза тя, отпи голяма глътка, избърса уста и му върна бутилката. – Господи... благодаря ти, Филип.

– О, няма защо. Просто нямаше да ми е забавно да довърша мисията сам.

Лора вяло му се усмихна.

– И сега какво?

– Уместен въпрос.

– Бях сигурна, че пътят е свързан с алхимичните цветове.

Филип сви рамене.

– Може би е на обратно. Не виждам друг начин.

– Но как ще проверим?

– Ще използваме раницата.

– Но тя не е достатъчно тежка, а ако я загубим...

– По-добре да падне тя, отколкото някой от нас.

Филип взе раницата, стъпи на ръба на пропастта и внимателно я постави върху червения кръг, намиращ се до мястото, където допреди малко беше черната колона. Нищо не последва.

– Хубаво – каза той и взе раницата. – Но все още не съм убеден. Да използваме въжето. Вържи го около кръста си, а аз ще го прекарам през скобата в стената. Ако кръгът те издържи, хубаво. Ако ли не, аз ще те издърпам.

Лора уви въжето два пъти около кръста си, а Филип го завърза здраво. После прекара другия край през металната стойка за факли в стената и застана до нея, разкрячен за опора. Лора внимателно пристъпи напред и бавно сложи единия си крак върху червения кръг. Дишаше тежко, по челото ѝ бяха избили капчици пот.

– Да видим сега – каза тя и прехвърли цялата си тежест върху колоната.

Тя не поддаде. Лора се обърна към Филип и той я окуражи с

вдигнат палец.

– Пробвай следващия. Ще ти отпусна малко въже. Лора погледна кръговете пред себе си. На втория ред вторият от ляво на дясно беше жълт. Възможно най-леко тя стъпи върху жълтия камък и въздъхна с облекчение.

– Ще мина цялото разстояние – каза на Филип. – Твърде опасно е двамата да сме по тези неща едновременно.

После отново насочи вниманието си напред, към „моста“ от колони, и стъпи върху белия кръг на третия ред. Спря за миг, пое си дълбоко дъх и стъпи върху черния на последния ред. След секунда беше на отсрещната страна.

– Ти си наред – извика на Филип.

Развърза въжето от кръста си и го преметна през една стойка в стената, подобна на тази от страната на Филип, така че, ако някой от пиедалите поддадеше, той да може да се придвижи по въжето.

Филип тръгна бързо, но внимателно, следваше същия маршрут като Лора – червено, жълто, бяло, черно – и след малко беше на отсрещната страна, до нея.

– Пфу! – Той избърса потта от челото си. – При други обстоятелства дори щеше да е забавно. Но честно казано, сега не беше.

След арката следваше къс коридор, който първо завиваше наляво, а после рязко надясно. След втория завой се озоваха в кръгло помещение, осветено откъм тавана. Всъщност самият таван сияеше.

Беше от монолитна скала, но изглеждаше, сякаш самият камък излъчва светлина.

– Господи! – възкликна Филип.

В камъка имаше нещо като дребни жълти кристалчета.

– Сигурно е някакъв естествено светещ кристал.

– Хитри са били тези алхимици.

– Аха. Да им се не начуди човек...

В помещението нямаше нищо с изключение на още един отвор в стената срещу арката, през която бяха влезли. Лора надникна през него и видя два коридора – единият водеше наляво, а другият надясно. На стената имаше два диска с диаметър около педя. Върху левия се забелязваха два концентрични кръга. Върху десния също имаше някакъв символ, кръг с нещо като рога отгоре и кръст в основата.

– Някакви идеи? – попита Лора.

Филип се вгледа в документа на Нютон.

– И двата ги има – каза той. – Ето тук, до лабиринта.

– Левият е символът на слънцето, а другият на Меркурий, нали така?

Филип кимна.

– Е, кого ще последваме, слънцето или Меркурий?

– Какви са асоциациите? – попита той.

– Ами, Меркурий е крилатият вестител на боговете, а слънцето... не знам, светлината? Повърхността може би?

– Не ни помага много. Но от друга страна, живакът (Mercury (англ.) – живак) е най-важният метал за алхимиците, нали? Един от трите основни елемента, използвани при създаването на Земята.

– Значи трябва да тръгнем насам – каза Лора и посочи десния коридор.

– Може би. Но слънцето пък е централен образ в астрологията.

Таваните и на двата коридора сияеха като тавана на помещението зад гърба им.

– Аз бих тръгнал наляво, след знака на слънцето.

– Добре.

Лора поведе. Вървяха бавно. След няколко метра коридорът зави надясно, после наляво и отново се озоваха пред разклонение. Беше под ъгъл два без десет, а на мястото, където пътят се разделяше, имаше скална колона. Върху нея, на нивото на очите на Лора, имаше още един диск, разделен на две с вертикална линия. В лявата половина отново видяха символа на слънцето, а в дясната имаше друг символ – наподобяваше малко буквата h, с една хоризонтална линия през нея в горната част.

– Да не би това да означава, че просто продължаваме да следваме символа на слънцето? – Лора се намръщи. – Не може да е така.

– Да, нещо не е наред – съгласи се Филип.

– Което означава, че или тръгваме насам – каза тя и посочи десния коридор, – или се връщаме до предишното разклонение и тръгваме по другия път.

Взе документа на Нютон от ръцете на Филип, седна на земята и опря гръб на каменната колона. Светлината, струяща от тавана, беше достатъчно силна, за да можеш да четеш.

– Да видим коя информация сме използвали досега – каза тя. – Цветовия код, да, дори два пъти. А и тук май няма приложение. Живакът е метал, но другите два символа са на Сатурн и слънцето, следователно символът на Меркурий трябва да се отнася не до метала, а до планетата.

Филип клекна до нея и каза замислено:

– А разположението на символите? Може би и това има някакво

значение.

И двамата се загледаха в документа, опитваха се да намерят връзка между разположението на символите и схемата на лабиринта, която Нютон беше прерисувал от оригинала.

– Въпросът не е в разположението им – каза изведнъж Лора. – А в последователността им в закланието.

И посочи стиха на латински, който бяха получили, като използваша кода на Чарли. Филип извади превода, който бяха направили предната вечер.

Ти си Меркурий могъщото цвете,
ти си най-достоеен от всички;
ти си творецът на Слънцето, Луната и Марс,
ти си обитател на Сатурн и създател на Венера,
ти си император, принц и най-велик сред кралете,
ти си баща на огледалото и създател на светлината.
Ти си най-извисен и най-красив. Слава на теб.
Слава на теб. Дарителю на истината.
Ние те търсим, ние те молим, ние те приветстваме.

– Точно така... „Ти си Меркурий могъщото цвете – прочете Лора на глас. – Ти си творецът на Слънцето, Луната и Марс“. Да, това е. Объркали сме се от самото начало. Трябвало е да тръгнем по десния коридор, под знака на Меркурий.

Върнаха се до арката на кръглото помещение, поспряха за миг пред двата диска, след което тръгнаха право напред, тоест по десния коридор спрямо арката. След няколко минути стигнаха до Т-образно разклонение. На стената пред тях отново имаше два диска. На десния беше изобразен символът на Венера, кръг с кръст в основата. А на левия стоеше символът на слънцето.

– Трябва да има още четири разклонения – каза Филип, – със символите на луната, Марс, Сатурн и Венера, в този ред. Без документа би било абсолютно невъзможно да минеш през тази плетеница – допълни той и тръгна по левия коридор.

Пътят до следващото разклонение правеше множество чупки и завои и сякаш нямаше свършване. Накрая стигнаха до стръмен наклон. Когато го изкачиха, бяха целите в пот и едва си поемаха дъх. Филип се наведе и опря ръце на коленете си. Лора избърса потта от очите си и се загледа в двата диска на стената. На десния имаше полумесец, символът на луната, а в центъра на левия се виждаше знакът на Меркурий.

На следващото разклонение видяха символа на Марс, кръг с излизаща от него стрелка надясно, и тръгнаха по тунел, който се спускаше стръмно надолу. Излязоха в просторен коридор, приблизително четири метра широк. В стената срещу тях имаше три отвора, а вляво от първия имаше три диска. Този път символите бяха на Меркурий, Сатурн и слънцето.

– Средният – каза Лора убедено и двамата тръгнаха по тесен коридор. Раменете на Филип забърсваха стените. Тунелът се спускаше полегато и когато го изминаха, се озоваха в кръгло помещение с куполовиден таван. Разположени на равни разстояния една от друга имаше шест арки. Вляво от всяка видяха обичайните дискове. Върху всеки имаше различен символ, изобразяваш една от планетите, упоменати в заклането. Арката със символа на Венера беше втората от ляво на дясно.

Филип свали раницата, подаде на Лора бутилката с вода и си погледна часовника. 22:43. После пробва мобилния си телефон.

– Няма сигнал естествено. – И го прибра в раницата.

– И моят няма – каза Лора. – Нищо чудно. Над нас има поне трийсетина метра камък.

Филип сложи раницата на гръб.

– Е, готова ли си?

Лора кимна.

– Напред тогава.

Отначало коридорът беше изключително тесен. Наложиха се Филип да свали раницата, раменете му болезнено се триеха в грапавите стени. Но след десетина метра проходът се разшири и можеха да вървят свободно един до друг.

Тук светещите кристали по тавана бяха натрупани по-нагъсто и в тунела беше много по-светло, отколкото в предишните. Те ускориха крачка. Точно пред тях имаше арка, водеща към друга пещера. Изведнъж Филип спря и се загледа в земята. Лора, беше на два-три метра зад него, видя, че се вглежда в нещо върху пода. Той продължи бавно напред, вървеше полуприведен и не откъсваше поглед от знаците.

– Ела да видиш – подвикна й. – На английски е. Пише...

И в този миг Лора чу свистенето. Сякаш идваше от стената вдясно от тях. Последваха още три. Нещо перна Филип, а два свистящи предмета минаха покрай него и се удариха в стената вляво от тях. Филип клекна и свистенето мигом престана. Лора се сниши и пропълзя до него.

– Добре ли си?

– Май да. Какво беше това, по дяволите?

На пода Филип видя две счупени стрели, дълги само по няколко сантиметра. Други две се бяха забили в раницата.

– Стой ниско долу – прошепна той и двамата запълзяха към арката.

Щом минаха през нея, Филип седна и извади едната стрела.

– Играта можеше да загубее – каза и я хвърли настрана.

– Добре, че беше раницата – отбеляза Лора, докато разглеждаше острия връх на другата стрела. – Какво гледаше на пода?

– Някакъв надпис на английски. Със златни букви пишеше: „Само чистият ще премине“.

Лора го погледна в очите и тъкмо се канеше да каже нещо, когато и двамата по-скоро усетиха, отколкото чуа, нисък тътен. Няколко дълги секунди стените сякаш вибрираха. Филип и Лора бързо долазиха до отсрещната стена и се притаиха, притиснати един към друг. От тавана се посипа прах. Преди тътенът да заглъхне, усетиха как покрай тях минава струя въздух и сякаш и последната молекула кислород беше изсмукана от помещението. От горната част на арката се откъсна огромен скален блок и падна с грохот на земята, като затвори плътно входа. Бяха в капан.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 22:38

Взрян в часовника на стената на кабинета си, Мънро наблюдаваше как секундите се изнизват една по една. Току-що беше изпратил дузина полицаи на три различни места в Оксфорд със задачата да открият Малкъм Бриджис: първата група се отправи към малкия му апартамент на Ифли Роуд, втората – към къщата на Лайтман в северната част на града, а третата – към кабинета му във факултета по психология. Мънро беше почти сигурен, че няма да го открият на нито едно от трите.

Значи така, Бриджис бе ходил на мястото на второто убийство. Нямахше непоклатимо алиби за времето на това убийство, но пък имаше за първото, което означаваше, че работи с някой друг. Добра версия, но Мънро инстинктивно усещаше, че нещо в нея не е както трябва; освен това нямаше никакви доказателства в подкрепа на тази идея.

Добре, каква беше ситуацията до момента? Още едно убийство, четири отделни случая и шест мъртви младежи, а какво знаеше той със сигурност? Бриджис имаше някаква връзка с всичко това, но едва ли работеше сам, а се очакваше още едно убийство тази вечер, точно след полунощ. Как би могъл да го предотврати, ако не хванеше Бриджис? А дори и тогава, дали арестуването на този човек би осуетило убийството? Мънро разтърка очи. Изведнъж се почувства страшно уморен.

Телефонът иззвъня.

– Мънро – каза той вяло.

– Хауард се обажда.

– Надявам се да имаш добри новини.

– Да, имам новини – отвърна Смейлс. – Но не съм сигурен как да ги тълкувам. Става въпрос за това, че кръвната проба се оказа на... как да се изразя? На една неслучайна личност.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 22:43

Лора и Филип останаха в пълен мрак. По ниския таван на това помещение нямаше светещи кристали и когато затвори изхода, камъкът прекъсна и слабата светлина, която идваше откъм коридора. Филип отвори раницата и затършува за фенерите. Включи и двата и подаде единия на Лора. Обходиха стените с лъحوвете им. После Филип стана и отиде да огледа мястото, където само допреди секунди имаше вход, и освети гладката каменна повърхност. Не успя да види никаква пролука. Камъкът беше паснал на мястото си плътно.

Лора освети с фенера срещуположната страна, после пода и тавана. Помещението беше с площ не повече от четири квадратни метра и таванът беше много нисък. Изведнъж си помисли дали няма да се задушат от липса на въздух. После, за свое най-голямо учудване, забеляза някаква неравност по иначе гладката стена. Беше надпис, вече познатата фраза: ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS.

– Ела да видиш – каза тя и се наведе да разгледа надписа, опипваше буквите с пръсти.

Буквите бяха от метал и се издаваха на милиметър-два от повърхността на скалата. Когато ги натиснеш, влизаха в нея, а когато си махнеш пръста, се връщаха в първоначалната си позиция.

– Става все по-интересно – отбеляза Лора. Филип натисна някои от буквите, наблюдаваше ги как пак изскочат.

– Дали не е някакъв вид заключваща комбинация? Може би ако натиснем правилната поредица, ще успеем да се измъкнем.

– Много се надявам да е така – каза Лора мрачно. – Но как, за бога, ще открием вярната комбинация? Не можем просто да гадаем, сигурно има милиарди възможни конфигурации.

– Очевидно няма да стане просто с налучкване. В тези думи сигурно има някакво скрито послание. „Адепте, винаги обичай своя бог“. Трябва да означава нещо.

– Значи трябва да се сетим какво. Колко ни остава, преди да се задушим?

– И аз си помислих същото в мига, когато камъкът запуши изхода – отвърна Филип. – Усети ли как нещо изсмука въздуха? Мисля, че ако това не се беше случило, спокойно можехме да изкараме тук и часове. Но сега, честно казано, усещам как въздухът става по-рядък с всяка

минута.

– И аз го усещам.

– Трябва да се опитаме да дишаме по-бавно и да се успокоим. Точно сега нямаме нужда от ускорено сърцебиене – каза той и я погледна. Струваше му се доста изнервена.

– Спокойна съм – тросна му се тя. – Дай да се съсредоточим върху това проклето изречение.

После бавно и методично изпробва няколко комбинации. Нищо не се случи. Изведнъж усети как нещо я присвива в гърдите и преди да се усети какво прави, яростно заблъска по буквите.

– Проклети да сте! Проклети да сте!

Филип я прегърна и тя се свлече в ръцете му и захлипа. Той нежно я целуна по бузата. Усещаше как цялата трепери и знаеше, че трябва да я остави да се освободи от това напрежение. Седнаха на земята.

– Няма да се измъкнем оттук, нали? – проплака тя.

– Разбира се, че ще се измъкнем, мила...

– Филип... въздухът е на свършване, усещам го.

Не можеше да отрече. Само за последните минути въздухът беше станал осезаемо по-рядък и на него му беше все по-трудно да си поема дъх.

Помълчаха малко. Лора вече не хлипаше, но главата ѝ продължаваше да е на рамото на Филип.

– Наистина съжалявам – каза тя тихо.

– За какво? – попита той, макар да знаеше точно какво има предвид.

– Знаеш за какво говоря, Филип. Не е нужно да обяснявам, не и на теб.

Той не отговори.

Лора вдигна глава от гърдите му.

– Аз... аз просто реших, че така е най-правилно за момента. Мислех, че нямаме бъдеще заедно. Сгреших. Трябваше да остана. Трябваше да се омъжа за теб.

Филип не знаеше как да реагира. Дни наред двамата с Лора се занимаваха да разнищят загадката на убийствата, а сега бяха и заклещени в тази воняща дупка под Бодлеанската библиотека. Но това не попречи на старите чувства да го връхлетят отново. Вече почти двадесет години се опитваше да ги стаи в себе си и в повечето случаи, както сам се убеждаваше, успяваше. Но всеки път, когато Лора идваше в Англия или пък той ходеше в Ню Йорк, старите рани отново се отваряха. Мразеше това

усещане, но от друга страна, не можеше да си представи живота, без да вижда Лора и Джо при всеки удобен случай. За миг остана без думи. Какво можеше да каже?

Гледаше Лора. На слабата светлина от фенера виждаше следите от сълзите ѝ и разтеклата се спирала. После, изведнъж, устните ѝ се впиха в неговите и той усети как тя се разтапя в обятията му, как косата ѝ гали бузата му... тялото му попиваше топлината ѝ. Това познато усещане му беше липсвало толкова много. И изведнъж, пак така внезапно, тя се отдръпна от него и двамата се погледнаха в очите.

– Какво... – почна той.

– Само исках да ти открадна въздуха.

Филип се разсмя.

– Ами дай пак.

Тя докосна с пръст устните му и се усмихна. После отново го целуна.

Миг по-късно, почти без да откъсва устни от неговите, възкликна:

– Това трябва да е!

И бързо отиде при буквите, клекна и започна да ги натиска. Натискахе ги почти светкавично, стигна до буквата М на UNICUM, дръпна ръката си за миг и натисна и нея с триумфален жест. Филип неволно се подсмихна.

Няколко дълги, мъчителни мига минаха в очакване. После се чу слабо проскърцване, последвано от друг стържещ звук в стената срещу първоначалния вход. След още няколко мига, изпълнени с бясно сърцебиене, се появи процеп – два огромни каменни блока започнаха бавно да се плъзгат нагоре и да потъват в невидими ниши в тавана. Филип грабна раницата и двамата с Лора светкавично пропълзяха през отвора.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 22:45

Мънро затвори и в същия миг на вратата се почука. Той беше така потресен от току-що чуто, че му трябваша няколко секунди да осъзнае, че полицаи Стийв Грийн е влязъл в кабинета му и стои до бюрото.

– Това пристигна преди час, сър. Чатуин моли за извинение... просто забравил за него... знаете, тежка нощ... току-що ми го даде... Изглежда, е донесено от куриер.

На плика пишеше: „Главен инспектор Мънро, Полицейско управление, Оксфорд“. Отдолу, с червени букви, пишеше: „СПЕШНО“. Мънро въздъхна и поклати глава. След това отвори плика. Вътре имаше единствен лист с множество преплитачи се линии, нещо подобно на сложна електронна схема. До рисунката имаше някакви латински думи и странно изглеждащи символи. Мънро започна да чете придружаващия текст – той поне беше написан на английски.

ОКСФОРД: 30 МАРТ, 23:10

– Как се сети? – попита Филип.

– Всъщност беше очевидно... Злато.

– Дали ще е възможно да си малко по-обстойна?

– Augum, латинската дума за злато. Скрита е в загадъчното изречение на пазителите. ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS. А и U в „ALUMNUS“, R в „SEMPER“ и U и M в „UNICUM“.

– Ти си гений, Лора – каза Филип.

– Знам.

– Значи умът ти не е спирал да работи върху задачата? Въпреки онова, което...

– Е, аз съм жена, мога да върша няколко неща едновременно – отвърна тя с усмивка.

На двадесетина метра пред тях имаше врата. Беше откряната и в коридора се процеждаше лъч светлина.

Отидоха до нея и надникнаха.

Помещението бе осветено от полилей със свещи, окачен под куполовидния таван. В дъното имаше огромна златна пентаграма. Беше поне два метра в диаметър и беше поставена на подиум близо до стената. Вдясно от пентаграмата имаше стъклена врата. Приличаше на огромен хладилник със заскрежена витрина.

До пентаграмата стояха двама мъже. Бяха облечени в дълги черни роби с качулки. Мъжът отдясно тъкмо се навеждаше, за да оправи нещо по металната конструкция.

– Лора, радвам се, че успя да дойдеш – чу се познат глас.

По тялото ѝ премина тръпка на ужас, осезаема физическа реакция, мигновена и силна. Филип зяпна. Лора стисна очи, болезнено осъзнала какво всъщност става. Филип си помисли, че ще се разплаче, но вместо това тя вирна брадичка и влезе в залата.

Джеймс Лайтман изглеждаше неуместно спокоен като че ли се срещаха в кабинета му или в някое кафене на главната улица. Стоеше със скръстени на гърдите ръце и изглеждаше изпълнен с увереност и енергия. Ясните му кафяви очи искряха на светлината на свещите. До него стоеше Малкъм Бриджис, с безизразен поглед. Сенките, които падаха върху лицето на младия мъж, го правеха да изглежда като маска на смъртта.

– Идваш в най-подходящия момент – каза Лайтман.

Лора усети, че ѝ се повдига.

– Какво е това, по дяволите? – Лицето ѝ бе пламнало. – Как можа да...

С едва доловима усмивка на устните, Лайтман рече:

– Не ми казвай, че не си подозирала, Лора. С твоето живо въображение.

– Мога да повярвам, че той е способен на подобно нещо – каза Лора и погледна кръвнишки Бриджис, който отвърна на погледа ѝ ледено. – Но ти, Джеймс? Защо, за бога?

– Защо, за бога, бих искал вечен живот ли, Лора? Чакай да помисля.

– Но тези окултни ритуали...

– Светът щеше да е много сив, ако всички вярвахме в едно и също, не мислиш ли? Но... достатъчно за това. Трябва да ви поздравя, и двамата, че успешно преминахте през изпитанията на Пазителите. Малцина са успявали. Щеше да ми е любопитно да видя документа, по който сте се водили, но вече нямам нужда от такива неща. Скоро задачата ми ще бъде изпълнена – каза той и посочи пентаграмата.

– Както знаете от собствените си дръзки разследвания – продължи Лайтман, – тази вечер ще ми бъде доставен и последният орган, и тогава ще може да започне същинската работа. Съвсем скоро ще дойде и последното попълнение.

Лора понечи да каже нещо, но Лайтман вдигна ръка.

– Сигурен съм, че това, което имаш да кажеш, е изключително важно, Лора, скъпа, но позволи ми първо да довърша обяснението си. Мисля, че ще ти е от полза. Не знам дали го съзнаваш, но вие двамата – той хвърли бърз поглед към Филип – никога повече няма да видите светлината на деня. Не е възможно да се върнете по тунелите на Пазителите, а има само още един друг изход оттук. Това е пътят, който свързва библиотеката с тази зала, и само аз имам картата – допълни той и се потупа по гърдите.

– Тунелът, създаден от Джон Милинър – каза Лора.

– Да, мой предшественик в не едно отношение.

Лора изглеждаше озадачена.

– Да, това е още едно парченце от мозайката, което вие двамата пропуснахте – каза Лайтман. – Джон Милинър не е бил само професор по медицина в университета, но и главен библиотекар. Главните библиотекари на Бодлеанската библиотека са били водачи на моя орден, Ордена на Черния сфинкс, от повече от десет поколения. Всеки от нас е

допринесъл по малко към огромната мрежа тунели, намираща се под библиотеката. Грубата строителна работа е спряна много, много отдавна, но всеки от нас е направил някои козметични подобрения или реконструкции. Моят принос е тази свръхмодерна хладилна камера.

– А той, предполагам, ти е служил като ексекютор – каза Лора и кимна към Бриджис.

– О, съвсем не, моя скъпа, умна Лора – отвърна Лайтман. – Опасявам, се, че тук много грешиш. Малкъм има своите неоспорими таланти, но той не е убиецът, когото търсиш. Тази отговорност е поверена на един друг млад колега. Той смени доста имена през годините, но в университета е известен под името Джулиъс Спенсър. Официално той е един амбициозен психолог, който понастоящем работи в Америка. Така поне смята полицията. Горкият главен инспектор Мънро, усилията му се оказаха доста безплодни напоследък... Но това сега няма значение. Има нещо обаче, което бих искал да изясним относно моя колега.

Лайтман отстъпи крачка назад и измъкна пистолет. Насочи го директно към Бриджис и каза студено:

– Малкъм, може би ти ще ни кажеш нещо за своята роля в цялата тази история.

Беше тихо като в мавзолей. Тук, на тридесет метра под Бодлеанската библиотека, не достигаше нито звук от обикновения ежедневен шум на живота отвън, нито грохотът на трафика, нито глъчката на хората, всичко това беше останало горе, на повърхността. Четиримата сякаш се бяха върнали във времето. Ако се изключеше модерната хладилна камера на Лайтман, спокойно можеха да стоят тук заедно с Милинър, когато за пръв път е оглеждал залата, или с Нютон, когато е бил тук със своите сподвижници и друг комплект от пет човешки органа.

Бриджис бавно вдигна ръце, гледаше ту лицето на стареца, ту пистолета. По челото му изби пот.

– Какво... – заекна той. – Какво искате да...

– Естествено, ти не би искал да признаеш. Филип понечи да се намеси, но Лайтман го спря със зловещ поглед.

– Това няма нищо общо с вас, господин Бейнбридж.

После даде знак на Бриджис с пистолета.

– Е? Слушам те.

– Аз не...

– Малкъм, Малкъм – въздъхна Лайтман и поклати глава. – Не ми губи времето, моля те. Да започнем от началото, а? Какво ще кажеш? Ще ти помогна. Едва ли си наясно, но аз знам за теб много повече,

отколкото можеш да си представиш. Познавам множество полезни хора на доста интересни места. Знам например, че си бил на мястото, когато моят колега... да го наречем Джулиъс, а? Добре, когато Джулиъс е осигурявал мозъка. Полицията е намерила капка от твоята кръв в къщата на момичето. А преди две седмици камерата те е записала как ровиш в кабинета ми вкъщи. Имам и други уличаващи записи на разговорите между теб и шефовете ти.

Бриджис изведнъж се промени. Вече не беше блед учен с вампирско лице, съучастник в поредица престъпления. Стана някак пообикновен.

– Знаеш за кого работя – каза той. Гледаше Лайтман право в очите. – Получавам заплатата си от твоите данъци. И ако наистина си подслушвал разговорите ми, в което се съмнявам, значи знаеш, че те стигат до Милбанк. Отидох в къщата на момичето с надеждата да попреча на Спенсър. За съжаление закъснях и не успях да спася живота ѝ, само видях как я убива. Сега съм тук, за да ти попреча да довършиш започнатото.

Лайтман го удостои с ледена усмивка. Но Лора долови, че непроницаемата му броня от увереност вече не е толкова лъскава.

– Ех, тази самоувереност на младостта – каза Лайтман. – Как да не ѝ се възхити човек! Но мисля, че малко си закъснял, момчето ми. Разбира се, не можеше да ни спреш по-рано, нали? Нямаше за какво да се хванеш. Джулиъс е много старателен, изпипва си нещата. Какво щяха да си помислят шефовете ти, ако им представеше една абсурдна история, в която главният библиотекар, междуременно загадъчно изчезнал, е всъщност водач на група окултисти, които се канят да призват Тъмните сили с някакъв зловещ ритуал? Докато ние си говорим тук, Джулиъс се подготвя да прибере и последния орган.

Без да каже нищо, Бриджис свали ръцете си.

– Не, не, по-добре ги дръж вдигнати – каза Лайтман грубо и махна с пистолета.

Бриджис се подчини.

– Още нещо – добави Лайтман, като хвърли бърз поглед към Лора и Филип. – Може би си мислите, че съм крехък старец, но по-добре не се опитвайте да ме надвиете. Аз съм отличен стрелец и доста по-ловък, отколкото може би изглеждам.

Пое си дълбоко дъх и добави:

– Ще ви помоля, и тримата, да седнете ето там, благодаря. – И сочи пентаграмата с пистолета.

– Джеймс, не смяташ ли, че вече прекали? – каза Лора.

– Нищо не си разбрала, нали, Лора? – отвърна Лайтман. – Това не е игра. Всичко е напълно сериозно. Прекарах последните десет години от живота си в подготовка на този тъй деликатен процес и тази вечер е неговата върхова точка, завършекът на тази усилена работа. Няма да ви позволя да ми попречите. Моля, направете каквото ви казах.

– Не мога да повярвам, че си способен на такова нещо! – изсъска Лора.

Филип я хвана за лакътя и Лайтман подкара тримата към подиума, върху който стоеше пентаграмата. На пода имаше кутия с инструменти. Лайтман вдигна капака. Вътре имаше тръбен ключ, няколко отвертки, гаечни ключове, болтове и гайки, и ролка сива лепенка. Той взе лепенката и я подаде на Лора.

– Завържи им китките за пентаграмата. Вие двамата, сядайте долу – обърна се той към двамата мъже.

После опря дулото на пистолета в гърба на Бриджис и го побутна, така че той да го усети между лопатките си.

Филип свали раницата и я остави наблизо, преди да седне на каменния под. Лайтман мина зад пентаграмата, продължаваше да ги държи на мушка. Ритна раницата на Филип по пода, без да изпуска от очи Лора, която клекна и започна да омотава лепенката около китките на Филип. Когато свърши и тръгна към Бриджис, Лайтман провери работата ѝ.

– А сега седни и ти, ако обичаш – каза ѝ, когато тя привърши с връзването и на Бриджис.

И за секунди омота с лепенката и нейните китки към пентаграмата.

– Така, а сега да се залавям за работа.

Лора се извърна с отвращение.

– Само си губиш времето – каза Бриджис с тих, но властен глас.

– Не ме ядосвай, Малкъм – отвърна му Лайтман грубо. – Макар че така или иначе ще умреш, не ме карай да ти описвам някои начини на умирање, няма да ти е приятно, уверявам те.

– Заклинанието е фалшиво.

– Нима?

– Чарли Тъкър е разбрал какво се каните да направите и е променил кодирания текст. Той очевидно е бил искрено вярващ. Убихте го твърде рано, професоре.

Известно време Лайтман гледа Бриджис мълчаливо. Когато найсетне проговори, гласът му беше странно тих и смирен.

– Не съм поръчвал да убият Тъкър.

– Е, който го е направил, ви е оставил с едно безполезно заклане, което няма да призове и духче, да не говорим за Мефистофел.

Очите на Лайтман потъмняха от ярост.

– Мисли, каквото искаш, Малкъм – каза той злостно. – Предполагам, че това е част от обучението ти. Представям си какво пише в наръчника: Похват номер 72 „Опитайте да обезкуражите противника си, като му предоставите привидно заплашителна, но всъщност невярна информация“.

Бриджис само сви рамене.

– Добре, както искаш. Ще изчакаме и ще видим.

– Дали? – излая Лайтман и пристъпи към него. – Може да ти спестя чакането. – И вдигна пистолета към главата на Бриджис.

– Не! – изпищя Лора.

Лайтман се обърна към нея и Филип и размаха пистолета.

После се разсмя, отстъпи крачка назад и огледа тримата си вързани за пентаграмата заложници.

– Колко сте жалки!

– Я млъквай, Джеймс – тросна му се Лора. – Ако някой тук е жалък, това си ти. Май наистина си се побъркал.

Лайтман се наведе към нея и тя усети дъха му по бузата си.

– Дори не подозираш, нали, Лора?

– Какво да подозирам? – изсъска тя. – За какво говориш, по дяволите?

– Как за какво? За това коя е последната жертва, разбира се – отвърна той с усмивка.

Трябваша ѝ няколко секунди да осъзнае какво ѝ казва.

– Виждам, че вече разбираш – каза той студено. – Дъщеря ти ще бъде убита след... – той си погледна часовника – около четиридесет и пет минути. После Джулиъс ще вземе черния ѝ дроб и ще го донесе тук.

Кръвта се смръзна в жилите ѝ. Сякаш я обля ледена вълна. До нея Филип се дърпаше яростно, опитваше се да се освободи от пентаграмата.

– Спокойно, господин Бейнбридж, знам какво ще ми кажете – рече тихо Лайтман. – Че няма да ми се размине, нали? Но кой ще ме спре? Мънро ли? Та той си няма и представа.

Лора беше обзета от ужас. Представяше си как Джо е сама в къщата в Удсток, а безмилостният Джулиъс Спенсър се промъква през задния вход. Филип седеше до нея със затворени очи и здраво стиснати устни. Беше страшно пребледнял.

– Сигурно се чудите как Мънро не е разбрал, че Джо е последната ми жертва. Прав ли съм?

Никой не отговори на въпроса, но и Лайтман сякаш не очакваше отговор, затова направо продължи:

– Макар нашият главен инспектор да е пословично тъп, този път вината не беше изцяло негова. Нали се сещате, че Джо... мога ли да я наричам така? Та значи Джо е използвала името на втория си баща, Нюкъм. Както знаеш, Лора, тя се подписва така във всички официални документи, следователно това е името, което фигурира и в университетското ѝ досие. Него е използвала и при психологичните тестове. Как мислиш, че Мънро би се сетил за това?

Бриджис въздъхна нарочно дълбоко и Лайтман отново насочи вниманието си към него.

– Както вече казах, професоре, губите си времето – рече младият мъж.

Лайтман отново насочи пистолета към него. Ръката му трепереше и Лора изведнъж си спомни какво ѝ беше казал в кабинета си в Бодлеанската библиотека преди седмица. Спомни си странното устройство, което беше използвал, за да облекчи болките от артритата. Но сега не можеше да направи нищо. Ръцете ѝ бяха така здраво стегнати, че едва усещаше пръстите си.

Лайтман премести пистолета в лявата си ръка, а дясната спусна надолу, тръскаше я, сякаш искаше да се освободи от някаква болка.

– Знаеш ли, Малкъм – каза с леко потрепващ глас. – Започна да ми омръзва да повтаряш все едно и също.

И отново насочи пистолета в челото на Бриджис. После бавно, едва ли не чувствено, прокара студения метал по лицето на младия мъж. По кожата му оставаха бели следи.

– Колко крехки създания сме, нали? – прошепна Лайтман.

Бавно стигна с пистолета до една точка на няколко сантиметра над гърдите на жертвата си и го прокара първо по лявата, а после и по дясната му ръка. След това го насочи към слабините му и ги запобутва с дулото. Все така бавно прокара оръжието първо по десния крак на пленника, после и по левия. Стигна до коляното и спря за миг. Сякаш изучаваше крака на Бриджис, леко килнал глава на една страна, замислен.

– Толкова сме крехки.

После погледна Малкъм Бриджис в очите и стреля.

Гърмежът отекна оглушително в каменната зала. Куршумът пръсна коляното на Бриджис. Той изпищя от болка и се сгърчи.

Лицето на Лайтман остана безизразно. Без да обръща внимание на гърчещия се младеж, той се извъртя към Лора и Филип. И двамата бяха вцепенени от ужас.

– Както вече казах, имам да върша работа. Откъм входа се чу учтиво прокашляне. Главен инспектор Мънро и двама полицаи стояха там. Бяха с каски и бронирани жилетки. Двамата униформени полицаи държаха Лайтман на прицел.

– Пусни оръжието – каза Мънро.

Лайтман направи крачка вдясно и сграбчи Лора за косата. Тя изпищя от болка. Главният библиотекар насочи пистолета към дясното ѝ слепоочие и каза:

– Мисля, че е по-добре вие да пуснете своите. Не искам да се цапам излишно.

Умът на Лора работеше трескаво. Не биваше да се поддава на паниката. Никой нямаше да спечели от това, най-малко Джо. Мънро и двамата полицаи направиха крачка напред. В отговор Лайтман натисна дулото на пистолета в слепоочието ѝ още по-силно.

Без да е много наясно какво точно прави, Лора изви глава и се притисна силно в металната пентаграма. Заболя я много, но Лайтман, изглежда, го заболя още повече, защото пръстите му бяха приклепени между метала и главата ѝ.

Той изпищя, опита да си освободи ръката и загуби равновесие. На полицаите това им беше достатъчно. Проехтяха два изстрела и Лайтман се свлече на земята, притиснал гърдите си с ръце.

За секунди Мънро беше до тях.

– Джоунс, донеси ми медицинския комплект!

Другият полицай изтича до тялото на Лайтман.

– Незабавно се погрижете за този човек – каза Мънро и посочи Бриджис. – Изкарайте го горе и извикайте линейка веднага щом имате сигнал.

После се обърна към Лора и Филип:

– Добре ли сте?

– Джо... Спасете Джо – успя да промълви Лора.

Мънро я погледна объркано и попита:

– Какво?

– Джо е последната жертва – каза Филип, гласът му трепереше. – Дъщеря ни. Сигурно е в къщата ми в Удсток. Убиецът е на път за там.

Мънро не се поколеба нито миг.

– Харкот, Смит! Веднага се качвайте горе. Обърна се към Филип. –

Какъв е адресът?

– Съмърсби Котидж, Ридли Стрийт. Точно до главната улица, на две пресечки под пощата.

– До всички: пипайте много внимателно – заповяда Мънро. – Заподозреният е въоръжен и много опасен.

После отиде зад пентаграмата и срязва лепенките. Лора и Филип скочиха.

– Трябва да побързаме! – викна Лора, сърцето ѝ биеше лудо.

– Ние ще се справим – увери я Мънро.

– На това се надявам. Но не мога да стоя тук безучастна.

– Мъртъв е – каза полицаят, който беше клекнал до Лайтман.

Лора – вече тичаше към изхода – дори не се обърна. Филип и Мънро тичаха след нея. Бриджис се мъчеше да се изправи. Джоунс му беше сложил турникет над коляното и кислородна маска на лицето.

Мънро ги поведе. Свиха наляво под една арка и забързаха по тунел с извит таван и светещи кристали.

– Как ни намерихте? – попита Филип, докато тичаха.

– За това ще трябва да благодарите на Малкъм Бриджис – отвърна Мънро.

От време на време се налагаше Мънро да спира, за да погледне картата, която му беше изпратил Бриджис. Тунелите правеха многобройни чупки и завои, но неотменно се изкачваха нагоре. Беше страшно изморително, но не биваше да губят и секунда. Мънро за пореден път погледна радиостанцията. Индикаторът светеше зелено. Той натисна копчето за връзка.

– Харкот? На път ли сте вече? Добре. Всички коли да се насочат към Удсток. Заподозреният е някой си Джулиъс Спенсър. Кажи на Смит да го провери, докато пътувате. Дотук знаем, че е професионален убиец. Сто на сто е въоръжен.

Пое си дълбоко дъх, усещаше остра болка в гърдите. „Май нещо съм позагубил форма“, помисли си.

– Ние ще дойдем възможно най-бързо – продължи той. – Докато дойда, Дженкинс води операцията.

Стигнаха до тежка дъбова врата. Но не се наложи да ползват разкодиращи комбинации: тя беше отворена. Мънро влезе пръв в кабинета на Лайтман. Минаха през стаята, без дори да се оглеждат, после и покрай двамата полицаи, които стояха в коридора, и след секунди излязоха в хладната нощ. Колата на Мънро беше почти до главния вход. Лора и Филип се метнаха отзад, а главният инспектор седна зад волана и

зафучаха по Паркс Роуд към Удсток. Зад тях една линейка спря пред библиотеката.

УДСТОК: 30 МАРТ, ПОЛУНОЩ

Адептът спря черната тойота зад къщата – тя тънеше в мрак. Само в кухнята светеше една лампа. Той знаеше, че в къщата са само Том и Джо. Беше видял как Лора и Филип влизат в Трил Мил Стрийм, след което се срещна с Господаря, преди да тръгне към колежа на Джо. В 22:45 видя как Джо излиза с приятеля си от главния вход. Проследи ги с колата на север от града и по пътя до Удсток, увери се, че влизат в къщата, и зачака.

Това беше последната доставка: черен дроб от Джо Нюкъм. Щом приключеше тук, щеше да се върне възможно най-бързо в Оксфорд и щеше да застане до своя Господар, докато извършват ритуала. До сутринта мисията им щеше да е изпълнена.

Завъртя дръжката на кухненската врата. Заключено. Остави контейнера за органи на земята, бръкна в един джоб на защитния си костюм, извади нещо като дълга игла и го пъхна в ключалката. След секунди вратата се отвори и той взе контейнера и влезе.

Чу шум, идваше от съвсем близко. Беше влизал в къщата късно следобед и познаваше разположението ѝ. Промъкна се през тъмната трапезария до вратата към тесния коридор. Отвори я много внимателно – в тази стара къща сякаш всичко скърцаше и стенеше. Влезе във вестибюла. Тук звукът от телевизора в просторната дневна, която се намиреше точно пред него, се чуваше по-ясно. Вляво имаше тясна вита стълба. Вратата на дневната беше открената, съвсем леко. Той я доотвори съвсем тихо.

В ъгъла до вратата светеше малка лампа, но иначе единствената светлина идваше от екрана на телевизора. Джо и Том седяха на дивана един до друг и гледаха някакъв стар филм. Адептът успя да зърне актьорите на черно-белия екран, мъж и жена, целуваха се през прозореца на влак сред кълба пара. „Кратка среща“ – помисли си. – "Колко подходящо. Класика със Силия Джонсън и Тревър Хауард".

Време беше. Остави контейнера на пода много внимателно и извади скалпела. Дългото острие улови светлината и за частица от секундата проблесна. Той направи крачка напред. Една стара дъска изскърца и Джо и Том мигом се обърнаха.

Адептът реагира бързо, но Джо и Том бяха по-бързи. Сkochиха от дивана, Джо изпищя и се хвърли зад Том, който вече държеше бухалка

за крикет. Адептът не се поколеба. Хвърли се право към тях със скалпела напред. Том и Джо отстъпиха към стената. Джо беше преbledняла като мъртвец. Том отчаяно се опитваше да запази самообладание и замахна силно към Адепта. Не улучи. Джо отново изпищя и го дръпна за ризата, тя се скъса. Започнаха да отстъпват към вратата. Адептът изсумтя и отново се хвърли към тях. Том пак замахна с бухалката и този път успя да го фрасне по ръката. Убиецът изви от болка и изпусна скалпела.

Това даде на Джо и Том секунда преднина и те се втурнаха към вестибула. Джо хвана дръжката на входната врата и я дръпна. Беше заключена.

– Горе! – извика Том и я бутна пред себе си.

Той тръгна гърбом към стълбата точно когато Адептът излезе от дневната. Сега държеше скалпела в лявата си ръка. Дясната висеше отпусната до тялото му. Том успя да зърне лицето му зад плексигласовия визьор. Очите му бяха безизразни черни кръгове, а лицето – призрачна восьмична маска.

Джо вече беше до стълбите. Хукна нагоре. Том отново замахна към Адепта, но той ловко избягна бухалката и тя се удари първо в парапета, а после и в стената, олющи парче мазилка.

– В спалнята – извика Том, когато двамата с Джо стигнаха площадката.

Адептът беше почти до него и Том отново замахна. Бухалката закачи убица по рамото, но леко, и това дори не го забави. Том замахна пак. Не улучи. Бухалката влезе между две пръчки на парапета и той я изпусна. В милисекундата, преди да хукне нагоре, Том отново погледна Адепта в очите. Единственото, което видя в тях, беше собствената си смърт.

Хукна след Джо. Тя тъкмо се шмугваше в спалнята. Том беше бърз, но преследвачът му беше само на крачка след него. Джо тресна вратата в мига, когато Том се втурна вътре, но Адептът веднага я блъсна с цялата си сила.

– Заклучи! – викна Том и подпря вратата с рамо. Джо превъртя ключа. Трепереше цялата и гледаше диво.

Адептът заблъска по вратата с невероятна сила. Една от дъските се разцепи. Джо изпищя.

– Бягай през прозореца – извика Том. – Бягай... скачай... махай се оттук!

– Но...

– Бягай!

Джо се опита да отвори прозореца, но ръцете не я слушаха. Обезумяла от ужас, тя успя да завърти дръжката точно когато една ръка в ръкавица се мушна през разцепената дъска и посегна към ключа. Том грабна най-близкото, което му беше подръка – една тежка стъклена ваза, и я стовари с всичка сила върху пръстите на Адепта. От другата страна на вратата се чу пъшкане и ръката се отдръпна.

Том заотстъпва гърбом към прозореца... и в този момент вратата отхвърча от пантите, избита с яростен ритник. Адептът знаеше, че е изпуснал момента – астрологичната конфигурация се беше променила, – но пък вече го движеше само жаждата за кръв. Той се хвърли към двамата младежи.

Мънро сви от главната улица и изфуча по Ридли Стрийт. Пред тях имаше три полицейски коли с изключени фарове. Той също изключи своите и продължи напред.

Четирима полицаи тъкмо заобикаляха къщата. Двама минаха напред, другите двама ги прикриваха.

Лора вече отваряше вратата – още преди колата да е спряла.

Мънро я хвана за ръката.

– Без глупости. Хората ми влизат. Не могат да си свършат рабо...

Лора изскубна ръката си.

– Да не мислите, че ще стоя тук и...

– Ако влезете, може да ви убият – кресна Мънро. – Може да станете причина за смъртта на дъщеря си. Това ли искате?!

Лора изхлипа и скри лицето си с ръце.

– О, господи...

Филип я прегърна.

Мънро изскочи от колата. Полицай Смит говореше по радиостанцията. Мънро отвори уста да му каже да отиде зад къщата, но силен трясък ги накара да погледнат към прозорците на спалнята. Проехтя пронизителен писък. Мънро изкрещя по радиостанцията:

– Дженкинс, докладвай! Нямаше отговор.

– Смит, след мен, от другата страна – викна Мънро, извади пистолета си и хукна към задната част на къщата.

Един прозорец на горния етаж рязко се отвори, блъснат с такава сила, че насмалко да се откачи от пантите. Лора го видя, изскочи от колата на Мънро и се затича през моравата. Вдигна очи и видя смразеното от ужас лице на Джо – тя се канеше да скочи.

И в същия миг отекнаха три изстрела. От вътрешността на къщата. Последва четвърти, после и още един. Лора потрепери и затвори очи. Когато ги отвори, Джо я нямаше.

Тялото на Адепта лежеше по очи на пода в спалнята; приличаше на манекен в бяло и червено. Задната част на качулката му беше разкъсана и обагрена в алено, две зейнали дупки показваха къде са влезли останалите куршуми – между лопатките му. Целият под беше осеян с трески.

Джо и Том говореха с Мънро. Лора изтича до дъщеря си и я прегърна.

Филип сложи ръка на рамото на Том и каза:

– Браво на теб.

– Друго си е да имаш бухалка – отвърна Том небрежно. Гласът му все пак леко потреперваше.

Филип го изгледа озадачено.

– Цяла вечер държах в скута си бухалката за крикет – обясни Том. – След взлома не исках да рискувам.

– Браво, Том – повтори Филип и отиде при Лора и Джо, които все още стояха прегърнати.

Прегърна дъщеря си и я целуна по обляното в сълзи лице. После прегърна с една ръка Джо през раменете, а с другата придърпа Лора и каза:

– Наистина щастливо семейство, нали?

ЛОС АНДЖЕЛИС: ДВА ДНИ ПО-КЪСНО

Един висок слаб мъж с торбести къси панталони и мека филцова шапка излезе на яркото калифорнийско слънце. Беше прекрасна утрин. Плажната ивица беше тиха и пуста, все още нямаше отворили заведения.

Мъжът мина по дъсчената пътека, тръгна бос по топлия ситен пясък на Венис Бийч и стигна до водата. Обърна се и погледна към просторната ослепително бяла къща на брега, с тераси от метал и стъкло, после седна на пясъка и се загледа в океана.

Мобилният му телефон изпиука. Той погледна дисплея и прочете съобщението. То гласеше: „Задачата е изпълнена. Последното момиче е спасено. Господарят и слугата са мъртви. Желая ти вечно щастие. Брадуардин“.

Чарли Тъкър се усмихна и се загледа във вълните. Не беше лесно да инсценира в Лондон собствената си смърт, но като водач на Пазителите, разполагаше с доста ресурси. Полицаяте и екипът на линейката, дошли на мястото на неговото „убийство“, бяха верни членове на братството. Изпълниха задълженията си безупречно, а докато той свикваше със силното калифорнийско слънце, други доверени хора организираха погребението му в Кройдън. Не му беше много приятно, че излага Лора на опасност, но, както ѝ беше казал в DVD-то, което ѝ остави, тя така или иначе вече се беше замесила в тази история.

Голяма заслуга имаше и Брадуардин от двадесет и първи век. „Брадуардин“ беше псевдонимът, използван от неговия най-доверен съратник и също като него Пазител, Малкъм Бриджис. Малкъм изпълняваше най-опасната задача и беше поел най-големия риск. Беше внедрен в МИ-5 и в Оксфорд, за да следи дейността на окултистите, също както Джон Уикинс бил пратен в Кембридж преди почти три века и половина, за да държи под око Нютон. Бриджис не разполагаше с убедителни доказателства за пред властите, затова беше постъпил така, както бяха действали всички Пазители през вековете: наблюдаваше и чакаше, представяше се за приятел и се намесваше, когато имаше възможност, без да излага на показ древната организация, към която принадлежеше. Чарли приемаше и разбираше този род дейност, защото той самият беше правил същото – беше използвал различни хора, беше ги манипулирал така, че да правят това, което иска той.

И така, от другия край на света, Брадуардин – Бриджис го беше държал в течение за развоя на събитията. Веднага беше информиран, когато Лайтман се покри. Също като него, професорът беше инсценирал собственото си изчезване, бе стигнал дори дотам да има свидетел на отвлечането. Чарли знаеше също, че Лора и Филип са влезли в лабиринта. От шест хиляди мили не можеше да направи друго, освен да чака и да се надява, че им е дал достатъчно информация, за да успеят да се справят с изпитанията. Сега вече знаеше, че Джо е спасена, а Лайтман и Спенсър са мъртви.

Въздъхна, бръкна в джоба си и извади безценния предмет, който винаги носеше със себе си: една идеална рубинова сфера. Вдигна я към слънцето и се взря в изящната спирала от йероглифи, която се виеше от полюс до полюс. Слънчевите лъчи се пречупиха в необятните дълбини на сферата. Той я прибра в джоба си и се загледа към синевата на океана. Беше доволен и щастлив, в мир със себе си и света.

Фактология и художествена измислица

Романът „Равноденствие“ е художествена измислица, разбира се, плод на творческото въображение на автора, но някои елементи от разказа се основават на факти. В следващите страници са изложени по-важните от тези елементи и истината за тях.

АЛХИМИЯТА

За алхимията се смята, че е прещественикът на съвременната химия. Тя се е практикувала в продължение на хиляди години и има последователи дори в наши дни. Някои твърдят, че корените на това изкуство са още в древността и че известни личности, Мойсей дори, били алхимици. Последното твърдение едва ли е вярно.

Със сигурност знаем обаче, че алхимията е отпреди поне две хиляди години, защото има намерени доказателства за алхимична дейност в Китай, а също и в град Александрия – много от тях са били унищожени в началото на пети век от епископ Теофил Александрийски. Древните китайци са били запалени алхимици и според някои учени тъкмо те са открили барута векове преди той да бъде преоткрит в Европа от известния философ на тринадесети век Роджър Бейкън. Има също и запазени записки на древните китайци за провежданите от тях алхимични експерименти върху хора, като за опитни зайчета са използвали осъдени на

смърт затворници.

Алхимиците вярвали, че могат да открият една магична субстанция, наречена Философски камък, която можела да превърне всеки метал в злато. За тази цел хиляди мъже и жени прекарвали години наред в тъмните задушни лаборатории, посветени единствено на своята все убягваща им мечта.

Алхимиците твърдо вярвали в заниманията си и не малко от тях били напълно обсебени от този занаят. Великият психолог Карл Юнг, силно впечатлен от алхимията, стига до заключението, че дейностите, които алхимиците извършвали в лабораториите си, са един вид ритуали, наподобяващи религиозната отдаденост и че докато се опитват да превърнат другите метали в злато, алхимиците всъщност целят да трансмутират собствената си душа. Това е сходно с всеки религиозен ритуал, при който адептът се стреми да постигне съвършенство, тоест да намери „златото“ вътре в себе си. Алхимиците не съзнавали много ясно тази част на своите усилия, но знаели, че трябва да са с „чист дух“, за да успеят. Много от тях подготвяли душата си за тази задача години, дори десетилетия наред.

Някои съвременни окултисти продължават да твърдят, че алхимията е истинска наука, и се опитват да правят аналогия между нея и съвременната квантова механика – научната теория, която описва света на податомно ниво. Но такава връзка всъщност няма. Квантовата механика е точна наука, основаваща се на почти сто години експерименти, докато алхимията се базира на погрешното схващане, че превръщането на обикновен метал в благороден може да стане в тигел. Освен това на квантовата механика се базират истински, реално приложими технологии като например лазерът, телевизията и микроелектрониката, докато алхимията е абсолютно субективна и няма никаква логична основа.

Алхимията е много противоречив предмет за изучаване, защото е била тясно свързана и напълно зависима от практикуващия. Всеки алхимик е имал свои собствени методи за откриване на онова, за което е смятал, че е Философският камък. Най-ранните познати досега документи по този въпрос са били съхранявани в Александрия. От ръкописите, оцелели при опожаряването на прочутата библиотека, арабските философи от седми и осми век развиват един по-напредничав вариант на алхимията. Той е пренесен в Европа около единадесети век и алхимията скоро става популярна по целия континент. До шестнадесети век вече има стотици пътуващи магове, които се препитават в служба на наивни заможни търговци и благородници.

Стоотици алхимици описват в книги техниките, които използват, но съзнателно правят неясен смисъла на думите или използват метафоричен език, за да не могат други алхимици да ги копират. Втората причина да описват кодирано откритията си е да прикрият факта, че въобще не са успели да постигнат целта си.

През 1404 г. английският крал Хенри IV обявява практикуването на алхимия за престъпление, тъй като смята, че ако някой алхимик успее в своите начинания, ще се наруши стабилността на държавата, защото ще има свръхпроизводство на злато, което ще дестабилизира финансовата система. По-късно обаче кралица Елизабет I наема алхимици на работа в двореца с надеждата да увеличи запасите от злато на държавната хазна. Един от любимците ѝ е Джон Дий, който освен талантлив учен бил и окултист.

Надеждите на алхимиците да превръщат металите в злато били напълно безпочвени, защото те се опитвали да променят самата същност на материята, като използват единствено пещ и смес от най-прости химични вещества. Трансмутацията¹ днес е възможна единствено в ядрен реактор, където атомите се раздробяват на по-малки частици посредством процеса, наречен „разбиване на атома“. Но макар производството на злато от друг метал да е технически възможно, количеството енергия, необходимо за това, а следователно и разходите, надхвърлят многократно стойността на материала, получен в края на процеса.

Алхимиците използвали съвсем различни методи. Обикновено започвали, като поставяли в хаван три вещества: метална руда, най-често непречистено желязо, друг метал (обикновено олово или живак) и някаква киселина с органичен произход, в повечето случаи лимонена. После омесвали тези три вещества и ги оставяли да престоят, понякога до половин година, за да „узреят“, след което внимателно нагривали сместа в тигел. Температурата трябвало да се повишава много бавно, докато стигне оптимума, който бивал поддържан десет дни.

Това бил опасен процес, при който се отделяли токсични изпарения и често алхимиците, които работели в тесни помещения, ставали жертва на отровните живачни изпарения. Други пък постепенно полудявали от оловно или живачно натравяне.

След приключването на нагриването сместа се изваждала от тигела и се разтваряла в киселина. Поколения наред алхимиците

1. Превръщането на един химичен елемент в друг. – Б.п.

експериментирали с различни разтворители и по този начин били открити азотната, сярната и оцетната киселина.

След успешното разтваряне на сместа в киселината следващата стъпка била материалът да се подложи на дестилация. Това бил най-деликатният и бавен процес и често на алхимика му трябвали години, за да го извърши задоволително. Той също криел опасности – огънят в лабораторията не бивало да угасва и злополуките не били рядкост.

Ако алхимикът имал късмета да не се подпали и да не изгори и материалът не бивал загубен поради неудачен експеримент, можело да се премине към следващия етап, който определено има връзка с мистицизма. Според повечето алхимични текстове моментът, когато дестилацията трябва да се спре, се определя от „знак“. Но никъде в писанията не се казва ясно кога или как трябва да стане това, поради което алхимикът просто чакал, докато не решавал, че е настъпил най-подходящият момент да спре процеса и да мине към следващата стъпка.

А тя се състояла в това да се извади материалът от дестилационния апарат и да му се прибави окислител. Най-често това бил калиев нитрат – вещество, което със сигурност било известно на древните китайци, а вероятно и на александрийците. В комбинация със сярата от металната руда и въглерода от органичната киселина това, което получавал алхимикът, било експлозивна смес, а именно – барут.

Много от алхимиците, извадили късмет да не се отровят и да не изгорят, завършвали земния си път вдигнати във въздуха заедно с лабораториите си.

Успелите да оцелеят през всички тези етапи можели вече да пристъпят към финалната фаза, при която сместа се поставяла в специален контейнер и внимателно се затопляла. В резултат на всичко това, след охлаждане на материала, понякога се получавало едно бяло твърдо вещество, познато като Белия камък, за което се смятало, че може да превръща основните метали в сребро. А след най-висшата фаза – получаването на червено твърдо вещество, наречено Червената роза, посредством затопляне, охлаждане и пречистване на дестилата – се предполагало, че вече може да се получи и самият Философски камък.

В алхимичните писания всички тези етапи на процеса са описани алегорично, с мистичен таен език, кодове и метафори. Така например смесването на първите съставки и тяхното стопяване чрез нагриване е наречено „изправянето на двата дракона един срещу друг“. По този начин мъжките и женските елементи у веществата, символизиращи от крал и кралица, първо биват освобождавани, а после отново събирани, тоест

„съюзявани“. Тази идея е залегнала в основата на едно от най-известните алхимични произведения, а именно алегоричната книга „Алхимичната сватба“, която някои тълкуват като описание на самия процес на трансмутация.

Алхимията е фантазия, но дава плодове. Именно алхимиците са открили или усъвършенствали много от познатите днес химични методи, включително различните видове нагриване, отдекантирането, прекристализацията и изпаряването. Пак те първи са използвали разнообразен лабораторен инвентар, например различни пособия за нагриване и специални стъклени съдове.

Поколение след поколение алхимиците усъвършенствали метода на дестилация, използван за пръв път от маговете в Александрия преди почти две хиляди години. Днес не можем да си представим химична лаборатория без дестилатор. И не само това – същата апаратура, макар в много по-голям мащаб, се използва и в петролните рафинерии за отделяне на различните съставки на нефта.

Още по темата: „Isaac Newton: The Last Sorcerer“, Michael White, изд. Fourth Estate, 1997.

АСТРОЛОГИЯТА

Според повечето историци съвременната западна астрология води началото си от Месопотамия около 4000 г. пр.н.е. Древните сътворили системата от зодиакални знаци долу-горе във вида, в който я познаваме днес, и разделили небето на дванадесет съзвездия.

По-късно основните идеи на това древно изкуство били приети от ранните гърци и станали важна част от философската среда на епохата. И тримата велики философи – Сократ, Платон и Аристотел се занимавали с астрология, а великият гръцки завоевател Александър Македонски, ученик на Аристотел, имал подчертан интерес към нея.

С появата на християнството астрологията загубила активната си роля, макар че в началото някои църковни деятели насърчавали астрологичното мислене и дори се опитали да съчетаят астрологията с християнската теология. Но в началото на Средновековието църквата заклеймила астрологията и много практикуващи астролози били изгорени на кладата като еретици.

Вероятно като последица от тази теологична опозиция астрологията минава в нелегалност, превръща се в един вид противодържавна

практика, подобно на много други области на окултизма като например алхимията и гадателството. Много от алхимиците били и астролози и двата предмета били тясно свързани – както са убедени и членовете на Ордена на Черния сфинкс в „Равноденствие“. Повечето алхимици изследвали връзките между алхимичните открития и зодиакалните знаци и вярвали, че алхимията и астрологията имат общ корен в ученията на древните египтяни.

Човек би си помислил, че с напредъка на астрономията астрологията ще издъхне като наука. Но не станало точно така. Истината е, че с развитието на научното познание и с все по-ясното осъзнаване, че човечеството е само дребен и незначителен вид в една безкрайна вселена, астрологията е позагубила малко от своя блясък, но все още много хора вярват в значението на зодиакалните знаци и са убедени, че по някакъв начин животът им се ръководи от звездите. Астрологията е може би най-популярният аспект на окултизма през двадесет и първи век. Повечето хора четат хороскопите си или разговарят с приятели за своята зодия, без дори да осъзнават, че това е част от многовековна окултна традиция.

Според статистиката деветдесет и девет процента от хората днес знаят коя е зодията им, а петдесет процента от населението на земята редовно следят своя хороскоп. Повечето учени обаче отхвърлят астрологията като наука и твърдят, че това е занимание за наивници, които имат нужда от самозалъгване. В своя защита те изтъкват факта, че направените експерименти не показват никаква връзка между рождената дата на даден човек и неговия характер или развой на живот. Подчертават също, че повечето хороскопи съдържат така наречените „твърдения на Барнъм“ (по името на човека², произнесъл знаменитата фраза: „Всяка минута се ражда по един будала“). Типичен пример за твърдения на Барнъм са общи фрази от рода на: „Обичате предизвикателствата“ или „Понякога сте екстровеъртен тип, а понякога – интровертен“.

При един известен експеримент, целящ да покаже как тези твърдения, в зависимост от тълкуването, могат да се окажат еднакво верни за неопределен кръг хора, френският учен Мишел Гоклен пуска реклама в списанието „Ici Paris“, че ще направи безплатен хороскоп на всеки, който желае. Получава сто и петдесет отговора и надлежно изпраща хороскопите на всички желаещи. След това моли хората да споделят с него

2. Има се предвид Финейс Тейлър Барнъм (1810–1891), известен американски шоумен и пресагент. – Б.пр.

какво мислят за своя хороскоп. Деветдесет и четири процента отговарят, че го намират за точен и напълно съответстващ на тяхната личност и характер. Това, което Гоклен не им казал, било, че всички те получили един и същ хороскоп, а именно – този на известен френски масов убиец.

Другият сериозен аргумент срещу астрологията е този, изказан от Джо в „Равноденствие“, когато тя изтъква, че звездите не са застопорени на небето и през шестте хиляди години, откакто за пръв път са били обособени зодиакалните знаци, звездите са променили местоположението си.

Но най-важното възражение по отношение на астрологията се налага от елементарната логика. Целият замисъл се заражда у едни относително примитивни люде, които не са били наясно със същността на заобикалящия ги свят. За хората, живели през 4000 г. пр.н.е., Земята е била специално място, а човечеството – нещо уникално. Според тях боговете контролирали всеки аспект от човешкия живот, а небето не било нищо повече от фон на човешкото съществуване. Днес вече разполагаме с уроците на Дарвин, а астрономите, от Галилео Галилей до съвременните изследователи, работещи с най-модерни радиотелескопи, ни показват, че що се отнася до космоса, човечеството не е значим фактор, а Земята не е нищо повече от една пращинка на опашката на една обикновена галактика сред милиарди други. Като се имат предвид тези факти, човек трудно би повярвал, че разни далечни слънца, някои от които на хиляди светлинни години от нашата планета, могат да имат каквото и да е влияние върху нашия дребен, незначителен живот. Да си убеден в обратното е вероятно най-висшата форма на еготизъм.

Още по темата: „Pseudoscience and the Paranormal“, Terence Hines, изд. Prometheus Books, 1988.

БОДЛЕАНСКАТА БИБЛИОТЕКА

Бодлеанската библиотека е най-голямата академична библиотека на света. Започва съществуването си с една колекция от книги, притежание на Томас Кобам, епископ на Уорчестър, която той дарява на Оксфордския университет около 1320 година. Когато Кобам умира, книгите му са заложили, за да се погасят дълговете му, но по-късно са откупени от колежа „Ориел“ и остават там почти четиристотин години.

Сър Томас Бодли (1545–1613), член на колежа „Мъртън“, е човекът, намерил средствата за построяване на самостоятелна библиотека

към университета. Колекцията от книги на Кобам става ядрото на тази нова библиотека, която била открита през 1602 г., а през 1604 била наречена на името на своя създател, Бодли.

Днес Бодлеанската библиотека се помещава в няколко сгради в центъра на Оксфорд и включва също Новата Бодлеанска библиотека, завършена през 1939 година. По-голямата част от петте милиона книги на библиотеката се съхранява в тунели с обща дължина над сто километра, намиращи се под Оксфорд.

За произхода на тези тунели не се знае почти нищо, но се смята, че строежът им е започнал през осемнадесети век и постепенно мрежата се е разширявала. По време на Втората световна война те са били използвани за скривалище на ценни произведения на изкуството и древни реликви, които е можело да пострадат при бомбардировките. Доколкото ми е известно, тунелите никога не са били използвани за окултни цели.

РОБЪРТ БОЙЛ (1627–1691)

След Нютон и Галилей Робърт Бойл е може би най-значимият учен на седемнадесети век. Той се интересува главно от това, което по-късно бива наречено „химия“, но е също така и адепт на алхимичната традиция. В много отношения можем да гледаме на Бойл като на човека, свързал древното изкуство на алхимията със съвременната наука химия.

Роден в Ирландия през 1627 г. и един от основателите на Кралското дружество, Бойл е нещо като старши държавник в научните среди на седемнадесети век. Неговият най-известен принос към научното познание е книгата му „Скептичният химик“, излязла през 1661 година.

Аристократ по рождение, Бойл е четиринадесетото дете и последен син на графа на Корк и следователно не е имал по-малък брат Джеймс, както е описано в „Равноденствие“. Той е бил също най-знаменитият учен в Оксфорд и е имал лаборатория в Юнивърсити Колидж на главната улица. Днес на стената на колежа, гледаща към главната улица, има плоча, та която пише:

Между 1655 и 1668 година тук живя РОБЪРТ БОЙЛ

За Бойл се знае също, че е бил член на тайни секти, които се събирали периодично, за да обсъждат различни алхимични въпроси и да обменят окултни познания. Той добре познавал Исак Нютон и бил един от

малцината, които будели възхищението на Лукасовия професор. Именно Робърт Бойл по съветвал младия Нютон да не дава гласност на алхимичните си занимания, за да не стане обект на присмех сред научната общност и да избегне евентуалните сблъсъци с Църквата и Короната.

Още по темата: „The Aspiring Adept: Robert Boyle and his Alchemical Quest“, Lawrence Principe, изд. Princeton University Press, 2000.

ТОМАС БРАДУАРДИН (ок. 1297–1349)

Точната рождена дата на Томас Брадуардин не се знае със сигурност, но историците предполагат, че това е годината на раждане, като се позовават на факта, че той получава магистърска диплома от Оксфордския университет през 1321 година. Той е високоуважавана фигура в университета и заема няколко поста там, преди да напусне през 1337 г., за да стане член на кралския съд. Назначават го за архиепиев на катедралата „Сейнт Пол“, а по-късно става и капелан на краля. През последните две години от живота си Томас Брадуардин е архиепископ на Кентърбъри. Става жертва на Черната смърт, тоест чумата, която вилнее из Европа в средата и края на четиринадесети век.

Брадуардин е не само признат теолог, но също и много талантлив и напредничав в мисленето математик. По негово време повечето интелектуалци следвали сляпо ученията на Аристотел, но той оспорвал много от идеите на гръцкия философ. В Оксфорд Брадуардин бил познат като Doctor Profundus³. Оставил е за поколенията множество новаторски трудове в областта на логиката и математиката.

СТРАННОПРИЕМНИЦА „МЕЧАТА ЯМА“, ОКСФОРД

В „Равноденствие“ това е странноприемницата, в която Нютон отсяда, преди да се срещне под Бодлеанската библиотека с членовете на Ордена на Черния сфинкс. Това е истинска кръчма, наречена така, според легендата, защото била построена върху мечта яма. Тя е една от най-старите кръчми в Оксфорд и съществува още от 1242 година.

КНИЖАРНИЦАТА НА КУПЪР

3. Profundus (лат.) – задълбочен, мъдър, проникателен, далновиден. – Б.пр.

В един малък квартал в сърцето на Лондон, наречен Литъл Бритън, Уилям Купър имал книжарница, известна с литературните си традиции. Исак Нютон наистина често я посещавал и дори специално пътувал до Лондон, за да си купува книги от нея. Уилям Купър бил уважаван човек, но сред посветените бил известен и като търговец на незаконни окултни текстове. Той бил важен контакт за Нютон и му доставил много забранени книги, когато около 1670 година ученият започнал алхимичните си експерименти.

ИЗУМРУДЕНИЯТ СКРИЖАЛ

За алхимика текстът на Изумрудения скрижал е един от най-свещените. Смята се, че този легендарен скрижал е принадлежал на митичния Хермес Трисмегист, бащата на алхимията, и всички алхимици след него са работили от копия на поредното копие на оригиналния текст. Нищо чудно, че през вековете са се появили толкова различни версии.

Текстът на Изумрудения скрижал бил така важен, защото в него се описвал, както смятали всички посветени, един проверен и изпитан метод за получаване на Философския камък – нещо като изключително сложна рецепта, предавана от поколение на поколение. Първото известно копие на текста се появява в западната цивилизация в средата на дванадесети век като част от трактата „Secretum secretorum“⁴, който се приписвал на Аристотел, но всъщност бил превод на произведението „Kitab Sirr al-Asar“ – книга със съвети към кралете, преведена на латински от Johannes Hispalensis⁵. За тази книга, която е най-старата позната версия на текста по света, се смята, че е написана към 800 г., но някои учени твърдят, че я предхожда друга творба, озаглавена „Kitab Sirr al-Khalīqa wa San ‘at al-Tabī'a“ („Книга за тайната на създанието и изкуството на природата“), написана още през 650 година.

Рубиновата сфера, описана в „Равноденствие“, е пълна художествена измислица.

НИКОЛА ФАТИО ДЮ ДУЙЛИ (1664–1753)

4. Secretum secretorum (лат.) – тайната на тайните. – Б.пр.

5. Johannes Hispalensis – известен преводач от XII в., познат на български като Йоан от Севиля. – Б.пр.

Фатио дю Дуйли се ражда в заможно семейство, което го пази и обсипва с грижи през по-голямата част на ранните му години. За известно време става доста популярен сред интелигенцията, но не за дълго. Седмо дете от общо дванадесет, Фатио израства в Швейцария като син на заможен земевладелец.

Едва навършил осемнадесет години, той вече живее в Париж с щедра издръжка. Бил доста талантлив математик и впечатлил не един известен философ с твърде зрелите за възрастта си разсъждения. През 1687 г. отива в Англия специално, за да се запознае с Нютон.

Дю Дуйли успява да спечели симпатията на великия учен и през периода 1689–1693 година двамата са в много близки отношения. В един момент Нютон дори пожелава Фатио да се премести да живее при него в Кембридж, но планът не се осъществява. Знае се обаче, че Фатио бил запален привърженик на окултизма и насърчавал Нютон да навлиза все по-дълбоко в света на магията. Двамата заедно провеждат множество алхимични експерименти и най-вероятно Фатио е човекът, подхранвал интереса на Нютон към черните изкуства.

Научната общност в Англия така и не приема Фатио и той има много врагове. Двамата с Нютон се разделят горчиво през 1693 година. Фатио загубва своя покровител и кариерата му се срива.

За по-нататъшния живот на Фатио дю Дуйли не се знае почти нищо. Той е една от онези странни фигури, които остават в периферията на научната общност на своето време. Твърди се, че е бил розенкройцер и член на други подобни организации и че поне веднъж е лежал в затвора. Живял е до деветдесет години, но умира в бедност и почти пълна забрава.

РОБЪРТ ХУК (1635–1703)

Робърт Хук се ражда през 1635 г. в семейството на свещеник. Баща му се обесва, когато той е на тринадесет години. Като дете Робърт проявява склонност към рисуване и след като получава едно скромно наследство от сто лири, заминава за Лондон, за да учи при художника сър Питър Лили⁶. По щастливо стечение на обстоятелствата Хук е забелязан от Ричард Бъзби, преподавател в училището „Уестминстър“, който

6. Питър Лили (1618–1680) – английски художник портретист от холандски произход. – Б.пр.

разбира, че интелектуалните възможности на момчето не се ограничават само с рисуването. Под крилото на Бъзби Хук получава най-доброто образование за времето си и е приет в Крайстърч Колидж в Оксфорд. Завършва през 1663 година.

Докато следва, Хук изкарва прехраната си като слуга. След дипломирането си започва работа като платен асистент на Робърт Бойл и работи в неговата лаборатория в Оксфорд. Там става член на Невидимия колеж (предшественика на Кралското дружество) и започва да общува с най-влиятелните мислители на деня. Впоследствие именно Бойл осигурява на Хук поста на куратор по експериментите в Лондон през 1662 година.

Хук бил неспокоен, кипящ от енергия човек, хвърлял се от едно начинание към друго. Не можел да задържи вниманието си дълго върху едно нещо и затова мнозина го смятали за дилетант. Неговият велик труд „Микрография“ бил на пръв поглед трактат за микроскопията, но съдържал също и някои негови оригинални теории за естеството на светлината. Тази книга, публикувана през 1665 г., била добре позната на Нютон, който тайно ѝ се възхищавал.

Хук и Нютон били заклеті врагове. Били също и коренно различни по характер. Хук обичал да бърби с приятели на чаша вино и да се наслаждава на ласките на поне една любовница. Дори записвал в дневника си своите сексуални открития и вида на изживените оргазми. Нютон, от друга страна, живеел като аскет в Тринити Колидж, Кембридж, и ненавиждал всеки, който само зачеква някаква тема, без да се задълбочи в нея, както, според него, правел Хук.

Хук, от своя страна, гледал на Нютон като на сухар, който безспорно притежава велик интелект, но е също злостен и мнителен, с изключително високо мнение за себе си. Самолюбието попречило на двамата да изгледят противоречията си и всеки държал на своя начин на работа, без да може да отдаде заслуженото на другия. Остават заклеті врагове до смъртта на Хук през 1703 година.

Още по темата: „The Curious Life of Robert Hooke: The Man who Measured London“, Lisa Jardine, изд. HarperCollins, 2005.

ХИПАТИЯ (ок. 380–415)

Както казва Чарли Тъкър, Хипатия била „страхотно момиче“. За живота ѝ се знае съвсем малко. Смята се, че е родена около 380 г. Баща

й, Теон, бил изтъкнат математик и преподавал във великото училище към Александрийската библиотека.

Известно е също, че е пътувала много, а по-късно става уважаван учен. Позната е най-вече с трудовете си по математика и естествена философия. Смята се, че е автор на три обстояйни трактата по алгебра и геометрия и един по астрономия. Според някои източници тя е последният Главен библиотекар на Александрийската библиотека.

Умира по ужасен начин. Набедена е, че се занимава с магия, и тълпа фанатизирани християни я измъкват на улицата от класната ѝ стая и я одира жива с черупки от стриди.

Хипатия е изключително напредничава. Твърди например, че: „Всички организирани догматични религии са погрешни и никой уважаващ себе си човек не бива да ги приема като абсолютната истина“. Каза-ла е също: „Запазете правото си да мислите, защото дори да мислите грешно е по-добре, отколкото да не мислите въобще“.

Нищо чудно, че ранните християни толкова са я мразели.

Още по темата: „Hypatia of Alexandria“, Maria Dzielska, изд. Cambridge: Harvard University Press, 1995.

АЛЕКСАНДРИЙСКАТА БИБЛИОТЕКА

Смята се, че библиотеката е била основана през трети век преди новата ера, като начало на сбирката поставя сбирка книги, принадлежали някога на Аристотел.

Александрийската библиотека безспорно е била най-голямото хранилище на книги и съдържала милион свитъка. Била е държавна библиотека, създадена с декрет на Птолемей I. Твърди се, че Птолемей издал заповед всички посетители на Александрия да предават книгите, които носят със себе си, за да им бъдат направени копия. Първата сграда на библиотеката била построена като част от Храма на музите, така наречения Музейон (откъдето идва и думата „музей“).

Все още се спори кой носи отговорността за разрушаването на библиотеката и дали това е станало през 391, или през 415 година. Известният историк Едуард Гибън посочва за виновник християнския патриарх на Александрия Теофил.

Учени и философи от векове горчиво оплакват тази ужасна загуба за света на познанието. Никой не знае колко ръкописа са изгорели в пламъците, но е сигурно, че някои са били спасени и съхранени за

поколенията. Частица оцеляло знание била открита по-късно от арабски учени и някои от тези текстове стигнали до Италия и Испания през четиринадесети и петнадесети век и подпомогнали да се поставят основите на Ренесанса. Други останки попаднали в ръцете на арабски алхимици, които предали своето знание на европейските си колеги, подклаждайки по този начин развитието на мистиката и окултизма.

Още по темата: „The Library of Alexandria: Centre of Learning in the Ancient World“, Roy MacLeod, изд. LB. Tauris Publishers, 2004.

ИСАК НЮТОН (1642–1727)

Когато се спомене името на Нютон, хората обикновено го свързват с ябълката, вдъхновила учения да създаде своята теория за гравитацията. Всъщност има неоспорими доказателства, че той не е стигнал до тази теория точно в този момент. Истинската причина, поради която Нютон тръгва към едно от най-великите открития в областта на науката, са заниманията му с окултизъм.

Исак Нютон се ражда през 1642 г. в относително заможно семейство, което живее в село Улсторп, графство Линкълн. Бил свито и затворено дете, което не се справяло много добре в училище до четиринадесетата си година, когато го забелязва директорът на училището Хенри Стоукс.

Нютон влиза в Кембриджкия университет през 1661 г. и много скоро попада под влиянието на по-възрастни учени, които долавят потенциала му и го насърчават. Най-важните сред тях са двама членове на университета, а именно – Хенри Мор и Исак Бароу. И двамата били естественици, но проявявали интерес и към древното изкуство на алхимията, с който заразили и Нютон.

За Исак Нютон алхимията била само средство за постигане на определена цел. Той бил пуритан и вярвал в идеята за Божието слово и Божиите дела. С други думи, той бил отдаден на писанията в Библията, т.е. на Божието слово, и вярвал, че негов дълг е да разкрие загадката на живота, да разбере всички тайни на света.

По времето на Нютон алхимията била незаконно занимание, което се наказвало със смърт. Ако някой узнаел за дейността му, това щяло да съсипе академичната му репутация. Въпреки тези рискове обаче той отделял много повече време на алхимичните си проучвания, отколкото на стандартните научни занимания. След смъртта му през 1727 г. става

ясно, че е притежавал най-голямата колекция от окултна литература, събирана поне дотогава и че лично е написал над един милион думи по тази тема.

Паралелно с алхимичните си проучвания Нютон гради и стандартна академична кариера, разбира се. През 1669 г., едва на двадесет и седем години, той става втория Лукасов професор по математика към Кембриджкия университет (пост, който днес се заема от професор Стивън Хокинг), като поема поста от своя приятел и наставник Исак Бароу. След 1670 г. Нютон започва да става известен и извън Кембриджкия университет и е приет за член на Кралското дружество.

Според историческите книги идеята за неговото най-голямото постижение, а именно – Теорията за всеобщото привличане – му хрумва, докато той живее при майка си в Улсторп. Истина е, че Нютон, както и останалите представители на академичната общност, напуска Кембридж по време на чумната епидемия от 1665–1666 година и се връща да живее при майка си в семейното имение. Дори е възможно един ден наистина да е седял под някоя ябълка, да е размишлявал за гравитацията и да е видял как някоя ябълка пада. Това може и да е ускорило мисловния му процес, но е нелепо да се смята, че цялата идея за гравитацията го е осенила там, на място, като мигновено проникновение. Нютон вероятно е съчинил тази история, за да прикрие факта, че при създаването на своята прочута теория е използвал алхимията.

Разработването на теорията за гравитацията отнема на Нютон почти двадесет години и придобива реален вид едва когато той започва работа върху своята велика книга „Principia Mathematica“, излязла през 1687 година. През двете десетилетия, изминали от прословутото падане на ябълката в градината в Улсторп до появата на този труд, много неща оказват влияние при оформяне на теорията.

На първо място трябва да споменем математиката. Нютон е изключителен математик. Още на двадесет и четири години той е най-добрият математик на своето време. Има също естествените заложби на учен и познава всички научни трудове, излезли до момента. Когато започва чумната епидемия през 1665 г., той вече е надминал великите мислители на деня, включително Робърт Бойл и Ръоне Декарт, и започва да формира свои собствени идеи. С будния си ум успява да разбере, че тъкмо гравитацията поддържа движението на планетите, и дори изказва идеята, че разстоянието между две тела (например планети) има отношение към силата на привличане помежду им – това, което днес е познато като Закон на Нютон за всеобщото привличане на телата.

По онова време идеята един предмет да въздейства върху движението на друг, без да го докосва, е немислима. Това явление днес се нарича „въздействие от разстояние“ и ние го приемаме за даденост, но хората, живели по онова време, не го разбирали и гледали на него като на магия или нещо окултно.

Благодарение на алхимичните си експерименти Нютон могъл да подходи към гравитацията с по-отворено съзнание от повечето си колеги. Започнал да се занимава с алхимията към 1669 година. Ходел до Лондон, за да се снабдява със забранени книги, и провеждал експериментите си тайно, скрит в лабораторията си както от властите, така и от съперниците си в академичната общност. Отначало експериментите му били съвсем елементарни, но след като прочел за алхимията всичко, до което успял да се добере, бързо надхвърлил границите на това изкуство, поставени от предшествениците му. Като истински учен, той подхождал към всеки експеримент логично и много прецизно, записвал най-подробно какво е открил. Докато алхимиците на миналото работели безразборно години наред, без да знаят какво точно правят, Нютон бил много систематичен.

Другата огромна разлика между Нютон и неговите предшественици била, че той всъщност не се интересувал от получаването на злато. Единствената цел, с която изучавал алхимията, била да намери, както сам вярвал, скритите закони, които управляват вселената. Едва ли е съзнавал, че алхимията и другите негови окултни занимания ще го доведат до теорията за гравитацията, но твърдо вярвал, че има някакъв основен закон или скрито древно познание, които ще намери посредством прочуванията си.

Просветлението дошло от алхимията, докато Нютон наблюдавал веществата в тигела и осъзнавал, че те се държат по един или друг начин под въздействието на някакви сили. Виждал как някои частици се привличат, а други се отблъскват, без да има пряк контакт или някаква връзка помежду им. С други думи, наблюдавал явлението „въздействие от разстояние“ в собствения си тигел. Тогава започнал да разбира, че може би така работи и гравитацията и че това, което се случва в микрокосмоса в тигела на алхимика, се случва и в макрокосмоса – света, съставен от планети и слънца.

Но алхимията не била единственото окултно въздействие. Откъм тридесетата си година до деня на смъртта си през 1727 г. Нютон бил обсебен от религията и прекарал години наред в изучаване на Библията. Вярвал, че истинското познание идва от древните народи, описани в

Стария завет, и че върховният мъдрец на всички времена е цар Соломон.

Нютон смятал Соломон за „най-великия философ на света“ и години наред изучавал архитектурата на Храма на Соломон и описанието в книгата на Иезекиил в Стария завет.

Построен около 1000 г.пр.н.е., на място още тогава свято за евреите, Храмът на Соломон бил най-гаченият символ на мъдрост и вяра дълго преди Нютон да насочи вниманието си към него. Още от самото си създаване, та чак до Просвещението, почти три хиляди години по-късно, хората го почитали така, както са били обект на преклонение пирамидите или Стоунхендж.

Нютон вярвал, че Соломон е кодирал древната мъдрост от Стария завет в архитектурата на своя храм. Бил убеден също, че като анализира Библията, използвайки за ключ архитектурния план на Соломон, ще може да предсказва бъдещи събития. Според Нютон планът служел като шаблон: размерите и геометрията на храма криели в себе си кодовете, необходими за разгадаване на различните събития в Библията и думите на великите пророци (особено Иезекиил и Даниил).

Като съчетавал замисъла на Соломон със своите собствени тълкувания на Светото писание, Нютон успял да състави подробна картина на един вид „алтернативна световна история“. В нея той посочил дати за такива събития като Второто пришествие и Страшния съд.

Но архитектурата на Соломоновия храм помага на Нютон и по друг начин. Той описва древното здание като „...огън за жертвоприношения, който гори постоянно в центъра на едно свято място“ и си представял центъра на храма като огън, около който се събирали вярващите. Нарекъл това *pytaneum*⁷.

Идеята за огън, около който има насъбрали се хора, действала като още един подтик към формирането на теорията за всеобщото привличане. Ключовият момент тук е, че вместо да разглежда огъня като излизащи навън лъчи светлина, той се замисля дали не е възможно огънят да е сила, привличаща хората към себе си. При тази гледна точка, аналогията със слънчевата система е очевидна: огънят в храма е слънцето, а вярващите около него – планетите.

Като прибавим и наблюденията му в тигела, плюс просветлението, че разстоянието между телата е от значение, Нютон успява да стигне до

7. *Pytaneum* (лат.) – В древна Гърция – обществена сграда, в която живеели магистратите и се пазел свещеният огън. – Б.пр.

идеята, че има някаква невидима сила, която действа между всички предмети и която отслабва при увеличаване на разстоянието. Начинът, по който тази сила се променя между две материални точки, се изразява от формулата на Закона за всеобщото привличане, а именно: тя е правопрпорционална на произведението от масите им и обратнопропорционална на квадрата на разстоянието между тях.

Гореописаните фактори, в комбинация с проведените от Нютон експерименти и неговите наблюдения на планетите и кометите, го убеждават в истинността на неговата теория. Материализирането на този труд е книгата „Principia“, която днес се смята за може би най-значимия научен трактат, писан някога. По ирония на съдбата тази книга е плод не само на научния гений на Нютон, но и на неговата обсебеност от окултизма и древното познание.

Исак Нютон бил много неприятен човек, душевно осакатен от нещастното си детство. Баща му умира, преди той да се роди, и когато е на три години, майка му, към която е много привързан, се омъжва повторно и го оставя при родителите си. Нютон цял живот не може да превъзмогне това първоначално „отхвърляне“, както сам го нарича, и става затворен и вгълбен в себе си човек, който трудно създава и поддържа връзки с други хора.

През 1692 г., на петдесет години, той изпада в нервна криза. Това се случва веднага след най-пълното му потапяне в света на окултизма и края на хомосексуалната му връзка с Никола Фатио дю Дуйли. Нютон зарязва науката почти мигновено. През 1696 г. напуска дома си в Кембридж и се премества в Лондон. Става управител на Кралския монетен двор и изпраща доста хора на бесилката за „чупене“ (престъпление, при което се отчупвали части от монетата и се претопявало златото или среброто). Кембриджкият университет го издига за член на парламента и той става влиятелна фигура и заможен държавник, славен и почитан за своя принос към науката и държавата. Интересът на Нютон към окултизма остава тайна до смъртта му.

Още по темата: „Isaac Newton: The Last Sorcerer“, Michael White, изд. Fourth Estate, 1997.

ОРДЕНЪТ НА ЧЕРНИЯ СФИНКС

Както Пазителите, така и Орденът на Черния сфинкс са художествена измислица. Но и двете организации имат за прототип истински

тайни общества и окултни групи, съществуващи от векове.

Най-известните примери са масоните и тамплиерите. Можем да отбележим също организацията „Илюминати“, розенкройцерите и в по-ново време – Херметичния Орден на Златната зора. Едно бързо търсене в интернет разкрива съществуването на множество странни тайни общества. Повечето от тях са основани на безобидни фантазии, но съществуват и доста конспиративни теории, според които организации като илюминатите и масонските ложи са всъщност влиятелни групировки с тайни членове, които задкулисно управляват финансовите и политически лостове на съвременния свят.

Още по темата: „Secret Societies“, Nick Harding, изд. Pocket Essentials, 2005.

КРАЛСКОТО ДРУЖЕСТВО

Първоначално познато като Невидимия колеж, Кралското дружество започва съществуването си през 1648 г. в Уодъм Колидж, Оксфорд. В онези дни то не е нищо повече от приятелско събиране на учени, обединени от обаятелната фигура на уважавания математик Джон Уилкинс. Сред учредителите са такива светила като Робърт Бойл, Хенри Олденбург и астрономът и епископ Сет Уорд.

През 1659 г. Дружеството вече се помещава в Лондон (в Грешъм Колидж), а три години по-късно получава харта от крал Чарлз II, който бил голям поддръжник на науката и философията. Оттогава се нарича Кралско дружество.

През 1672 г., десетилетие след официалното основаване на Дружеството, Исак Нютон става негов член. Сред останалите членове са едни от най-известните учени на времето, в това число Самюел Пепис, Кристофър Рен и Робърт Хук.

Идеята на Кралското дружество била да изучава това, което тогава наричали „естествена философия“ (а днес определяме като „наука“), и за целта членовете му провеждали експерименти и демонстрации, четели трудовете си на общи сбирки и издавали едни от първите научни вестници. Същевременно много от членовете на Дружеството се занимавали и с материя, която днес бихме нарекли окултна, а има и доказателства, че някои от тях са заемали ключови позиции в масонските ложи и Ордена на тамплиерите.

Тези родоначалници на съвременната наука, включително някои от

най-великите имена на века – Исак Нютон, Робърт Бойл, Робърт Хук водели двойствен живот. Пред обществото били обикновени философи и експериментатори, но зад затворените врати на лабораториите си се отдавали на живия си интерес към алхимията, астрологията и други подобни аспекти на окултизма.

Още по темата: „The Invisible College: The Royal Society, Freemasonry and the Birth of Modern Science“, Robert Lomas, изд. Headline, 2003.

ШЕЛДЪНСКИЯТ ТЕАТЪР

Той бил проектиран от Кристофър Рен. Работата по строежа започнала през 1664 г. и била завършена през 1668 г. Първоначално бил част от Оксфордския университет и се използвал като зала за лекции и специални случаи. Днес е отворен за обществото и в него се провеждат концерти и конференции. Театърът се намира много близо до Радклиф Камера, Бодлеанската библиотека и Хъртфорд Колидж, като основите му почти сигурно са преплетени с легендарните тунели, простиращи се под Бодлеанската библиотека. В действителност обаче Кристофър Рен никога не е казал, че докато са полагали основите, са открили някакъв странен подземен лабиринт.

СКИТАЛАТА И КРИПТОГРАФИЯТА

Има два начина за използване на кодове. Наричат се „стеганография“ и „криптография“. При стеганографията се прави физическо скриване на съобщението. Най-известният пример за това е при Херодот, който описва един метод на криптиране, използван от персиеца Хистиайос. Според писанията на Херодот Хистиайос трябвало да изпрати тайно съобщение на своя племенник Аристагор, тогава управляващ град Милет, и за целта татуирал съобщението върху обръснатата глава на свой роб, след което изчакал косата да порасте и го изпратил при Аристагор с инструкция да обръсне главата на роба.

Находчива разновидност на тази идея е скиталата⁸, използвана за пръв път от гръцките военачалници. При този метод около дебела пръчка се увива лента папирус, след което съобщението се написва по

8. От англ. skytale или scytale, метод за криптиране, възникнал в древна Спарта. – Б.пр.

протежение на пръчката. После папирусът се развива и се изпраща без пръчката. Получателят може да разчете съобщението само ако разполага с пръчка със същия диаметър като оригиналната.

Криптографията, една доста по-разнообразна кодова система, е в услуга на военни стратегии, главнокомандващи и правителства още от зараждането на писмеността. Смята се, че Юлий Цезар е един от първите, използвали кодиране при изпращане на съобщения. Неговият метод бил най-простият, а именно – преместване на буквите от азбуката с три, така че А става Г, Б става Д и така нататък. Само тези, които знаели за преместването, могли да разчетат кода. Днес това изглежда доста просто, но в онези времена криптирането е било нещо ново и непознато и дори само този факт бил достатъчен, за да се опази тайната – поне за известно време.

През ранното Средновековие кодирането в Европа потъва в забвение заедно с писането и четенето, но през Ренесанса военните и философите преоткриват тайнописа. Леонардо да Винчи прикривал тайните си проучвания, като използвал при записките си огледалното писане. Роджър Бейкън бил обсебен от идеята за кодове и шифри и в средата на тринадесети век написал на тази тема един широко четен трактат, озаглавен „Secret Works of Art and the Nullity of Magic“.

Геният Леон Алберти, който оказва огромно влияние върху Леонардо в много области, е познат като Бащата на западната криптография, тъй като именно той въвежда много от ключовите идеи, използвани от аналитиците и до днес. Една от тях е „честотният анализ“ – техника, чрез която в текста се откриват определени шаблони, спомагащи за намиране ключа към кода. Алберти прави също така и първите полиазбучни шифри, както и най-ранния шифровъчен диск, като използва няколко концентрични кръга с гравирани по тях букви и цифри, които могат да се използват за шифриране на каквото и да е съобщение.

Идеите на Алберти за полиазбучни кодиращи системи са доразработени от немския учен Йоан Тритемий, който публикува своята книга „Полиграфия“ през 1518 година. А шифровъчните дискове на Алберти влизат в услуга на Томас Джеферсън, който използва сложна система от двадесет и шест диска, за да създаде кодираща машина, използвана от началото на деветнадесети век до 1942 г., когато американските военни намират по-удачни методи.

Може би най-популярната съвременна история на тема „шифри“ е тази за „Енигма“ – кодиращо устройство, разработено от германците преди началото на Втората световна война, което им позволявало да

зашифрират информацията за своите военни операции и да комуникират кодирано със своите подводници. Разбиването на кода на „Енигма“ станало приоритет за Съюзниците и за целта бил сформиран специален екип от британски криптографи и математици, които започнали работа в Блечли Парк, графство Бъкингам. Постигнали своя първи успех през април 1940 г. и продължили работа през цялата война. Техните усилия не само спасили живота на хиляди хора, но и ускорили появата на първия компютър. Най-важният момент бил създаването на т.н. лампов компютър „Colossus“, дело на малка група специалисти начело с Алън Тюринг, които били пионерите в тази област и проправили пътя за масовото развитие на компютърните технологии след войната. Затова не е чудно, че развитието на компютъра открай време се свързва с кодове и шифри. В наши дни уроците, които сме научили от криптографите, са от огромно значение за бизнеса и науката, а криптографията остава ценен инструмент в ръцете на военните стратегии и политиците.

Още по темата: „The Code Book“, Simon Singh, изд. Fourth Estate, 2000.

ТРИЛ МИЛ СТРИЙМ

Потокът Трил Мил съществува точно както е описан в „Равноденствие“, но днес е само бледа сянка на това, което е бил в миналото. Сега е малък приток на река Темза, а през Средновековието е бил отворен канал, който е минавал през центъра на Оксфорд и се е използвал като воден път от малки плователни съдове. До средата на деветнадесети век Трил Мил бил вече толкова замърсен, че представлявал всъщност клоаката на града. В крайна сметка властите решили, че е опасен за здравето на хората, и го отклонили под земята, а отгоре го застроили.

Историята в „Равноденствие“ за викторианските скелети е вярна, но доколкото знам, откъм Трил Мил Стрийм няма скрит вход към никакъв таен подземен лабиринт.

ДЖОН УИКИНС (1643–1719)

Исак Нютон се запознава с Джон Уикинс година и половина, след като пристига в Тринити Колидж, Кембридж, и двамата бързо стават съквартиранти. Уикинс, син на училищен директор, влиза в „Тринити“ през 1663 година. Според собствените му спомени, той срещнал унилия

самотен Нютон един ден, докато се разхождал. Двамата бързо завързали разговор и разбрали, че имат много общо помежду си.

Една от големите загадки за живота на Нютон е именно тази, че макар двамата да са били съквартиранти повече от двадесет години, Уикинс не оставя почти никакви данни за тези близки отношения. Разделят се при лоши обстоятелства през 1683 г. и макар че Уикинс живее още тридесет и шест години, двамата никога вече не се срещат.

Дълги години Уикинс работи като помощник на Нютон. Редовно описва направените експерименти, помага при нагласяне на апаратурата и съдейства при проучванията. Помещенията, в които живеели, били и тяхната лаборатория. Отначало тя била осеяна само с документи и саморъчно направени оптични уреди, но по-късно била затрупана от топилни и бутилки с химикали. След като напуска Кембридж, Уикинс става свещеник, жени се и има деца. Дълго след раздялата им Нютон изпраща на Уикинс пакет с няколко библии, които да раздаде на хората от своето паство в село Стоук Едит близо до Монмът. Единствената друга оцеляла кореспонденция между двамата е едно писмо, написано от Уикинс години по-късно, в което той моли бившия си съквартирант за още една пратка библии.

КРИСТОФЪР РЕН (1632–1723)

Кристофър Рен, посветен за рицар през 1673 г., е може би най-великият английски полимат. Ражда се сред аристократи – баща му е капелан на краля и Рен израства в игри с бъдещия монарх Чарлз II.

Кристофър Рен остава в съзнанието на поколенията най-вече като архитект, което не е случайно, тъй като негово дело са едни от най-големите забележителности на Лондон, сред тях катедралата „Сейнт Пол“, Ройъл Ексейндж⁹ и Кралският театър на Друри Лейн. Но той бил и талантлив художник, математик и даровит астроном, назначен е за професор по астрономия в Оксфордския университет. Става и един от първите членове на Кралското дружество, след като то се премества в Лондон, и чрез познанството си с Чарлз II прави много за престижа на Дружеството.

През втората половина на XVII в. Рен осъществява едни от първите преливания на кръв (уви, напълно неуспешни) и провежда

9. Внушителна сграда в центъра на Лондон, навремето служила за пазар, а днес е луксозен търговски център. – Б.пр.

експерименти върху законите на движението, които по-късно вдъхновяват Нютон за неговите собствени експерименти. Той е сред малкото хора, които Нютон уважава, и единственият, за когото открито признава, че му е дал много. Умира през 1723 г. на деветдесет години и е първият погребан в катедралата „Сейнт Пол“.

Още по темата: „On A Grand Scale: The Outstanding Career of Christopher Wren“, Lisa Jardine, изд. HarperCollins, 2003.

КРАЙ

© 2006 Майкъл Уайт
© 2007 Диана Николова, превод от английски

Michael White
Equinox, 2006

Сканиране, разпознаване и редакция: curly_Q, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Публикация:

ИК „Бард“, 2007

Оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов, 2007

ISBN 978-954-585-795-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5462>]